

Gọi Tao Là Anh Yêu

Contents

Gọi Tao Là Anh Yêu	2
1. Anh Ca Bất Đắc Dĩ	2
2. Mi Muốn Được Diễn Kịch	4
3. Búp Bê Và Siêu Nhân	6
4. Trốn Học	8
5. Người Cậu Thích.	9
6. Tốt Nghiệp Mẫu Giáo	11
7. Mi Đi Đóng Quảng Cáo.	12
8. Gia Thế Của Anh Ca.	14
9. Em Họ Hay Hôn Thê?	15
10. Bốc Thăm Trúng Thưởng.	18
11. Chồn Hôi, Khỉ Con, Tinh Tinh, Gấu Đen Và Shopping	20
12. Ai Là Chị, Ai Là Em?	22
13. Ngôi Sao Sáng Nhất.	24
14. Ra Mắt Nhà Vợ.	26
15. Mi Nhập Viện.	28
16. Ở Rẽ.	30
17. Hạnh Phúc Giản Đơn	32
18. Gặp Lại Anh Ca.	34
19. Cuộc Chiến Giữa Người Và Khỉ.	36
20. Sinh Nhật Hạnh Phúc Nhất.	39
21. Bà Ác Quỷ	43
22. Chuyện Tình Tay Ba.	45
23. Anh Ca Giận Rồi!	47
24. Hình Như Em Lỡ Thích Anh Ca Mất Rồi.	49
25. Cuộc Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu.	52
26. Mà Làm Bạn Gái Tao Nhé?	56
27. I Will Love You Forever Of My Life.	58
28. Mưu Đồ Hiểm Ác	62
29. Lỡ Tổ Tình Mất Rồi.	66
30. Em Sẽ Cưới Người Chụp Ảnh	69
31. Quá Khứ Của Phu Nhân.	72
32. Ngày Chia Li.	77
33. Thông Báo.	81
34. Phần 2: Chap 1: Có Một Nỗi Nhớ.	81
35. Chap 34: Trở Về	85
36. Làm Mẹ Của Con Chúng Ta, Nhé?	88
37. Chap 36: Chàng Trai Kì Lạ	90
38. Chap 37: Mối Tình Đầu Của Minh.	92
39. Chap 38: Chú Năm.	96
40. Chap 39: Một Mũi Tên Trúng Ba Đích.	102
41. Chap 40: Sheep And Wolf.	105

42. Thông Báo 2	107
43. Chap 41: Chuyện Của Năm Năm Về Trước.	108
44. Chap 42: Mày Làm Ôn Buông Tha Cho Tao Đi.	114
45. Chap 43: Điều Ước Của Lâm	115
46. Chap 44: Nỗi Lòng Của Maga	118
47. Chap 45: Yêu Anh-sao Lại Khó Khăn Đến Thế.	122
48. Chap 46: Lời Bộc Bạch Của Mi.	124
49. Chap 47: Có Tin Vui.	125
50. Chap 48: Cận Kề Hiểm Nguy	127
51. Chap 49: Tận Cùng Nỗi Đau	130
52. Chap 50: Sự Thật Phơi Bày.	132
53. Chap 51: Gặp Lại	134
54. Chap 52: Hết	137

Gọi Tao Là Anh Yêu

Giới thiệu

một câu chuyện về nó và cậu cùng học chung với nhau một trường mẫu giáo. Nó (bé Mi) là cô bé ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goi-tao-la-anh-yeu>

1. Anh Ca Bất Đặc Dĩ.

Nó và cậu cùng học chung với nhau một trường mẫu giáo. Nó (bé Mi) là cô bé ngây thơ, tinh nghịch, lúc nào cũng vui vẻ, yêu đời. Còn cậu (Lâm) tuy là chàng công tử bột lạnh lùng, nhưng có một trái tim vô cùng ấm áp. Nó và cậu đáng lẽ cũng sẽ chẳng biết nhau đâu. Chỉ cho đến khi nó vào nhầm nhà vệ sinh của cậu - phải nói đúng hơn là nhà vệ sinh nam!

” Aaaaaa” tiếng la thất thanh của hai đứa vang dội khắp nhà vệ sinh.

” Cậu làm gì trong đây vậy ?” Nó ngây thơ hỏi.

” Tao mới là người phải hỏi mày làm gì trong đây đấy” mặt cậu đỏ bừng, lấy tay kéo vội chiếc sọc- mơ- tuya, cậu trừng mắt nhìn nó.

” Tớ đi vệ sinh” nó trả lời một cách vô tội vạ.

” Mày biết đây là nhà vệ sinh nam không?” Cậu chỉ cho nó thấy cái bản toilet ghi chữ Male.

” Ủa, vậy chứ Male không phải là nữ à” nó xoa đầu, đắn đo suy nghĩ.

” Nữ nữ cái con khỉ mày, mau đi ra, làm tao mất hết cả hứng” cậu lấy tay xù xù đuổi nó đi.

” Nhưng... tớ...sắp tè ra quần rồi” nó đứng hai chân bắt chéo vào nhau, một tay định vào tường nhà vệ sinh, một tay quạt lấy quạt để khuôn mặt đầm đìa mồ hôi.

” Mày...mày...mau vào nhanh đi” cậu mặt mày tím tái, xanh lè, lấy tay kéo nó vào một buồng vệ sinh có cửa đóng rồi kêu nó khóa chốt lại, không được phép lên tiếng, nếu không thì mất mặt cậu lắm.

Sau một hồi xả xì- trét, nó đi ra, mặt mày tươi tỉnh hẳn lên, thở phò một cái, nó nhìn cậu cười tủm tỉm

” Đã quá cậu ạ, nhẹ hẳn người ra cơ ấy”

” Mày...mày...là con gì thế... eo ơi... thôi tao đi đây” mặt hơi ửng đỏ, cậu quay người bỏ đi khỏi cái nhà vệ sinh rất ư chi là bình thường mà hôm nay bỗng trở nên quái đản biết chừng nào.

” Cậu ơi, chờ tớ với, cảm ơn cậu nhiều lắm nhé” nó lon ton chạy theo đằng sau.

“

” Cậu tốt bụng quá, cho tớ đi nhờ nữa”

“

” Cậu nhất định cũng được mọi người thương lắm nhỉ ?”

”

” Cậu ơi, nhìn kĩ tớ thấy cậu cũng đẹp trai lắm ấy”

Cậu quay lại nhìn nó, mặt còn đỏ hơn cả chữ đỏ, hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh chí khí thường ngày, cậu nói

” Mày quý tao lắm hả”

” Ừm ” nó gật đầu

” Mày có muốn đi theo tao không?”

” Ừm”

” Vậy thì mày phải gọi tao là anh ”

” Dạ anh” nó hí hửng gật đầu, cười tít cả mắt, nó mừng lắm, vì trước giờ nó chưa có bạn nào cả

” Mà anh không thì kì lắm, mày nghĩ coi anh gì?”

” Anh hai đi?” Nó gật gù ra dáng vẻ suy nghĩ.

” Cũng được đó, ờ... mờ không ” cậu nhất quyết, mặt hơi bối rối.

” Sao vậy ?”

” Tao nói không là không, mày suy nghĩ tên khác đi...ừm...a, hay gọi tao là anh Ca đi”

” Anh Ca?” Nó tò mò nhìn cậu

” Ca là đại ca đó mày hiểu không, đúng là ngu như heo mà” cậu nhìn nó, chặc lưỡi.

” Dạ vâng, anh Ca” nó cười

” Ừm, giỏi đó, thử gọi lại lần nữa coi”

” Dạ, anh Ca”

” Tốt, bây giờ công tao đi chơi”

” Dạ ?”

” Dạ dạ gì, mau lên, muốn bị chọc cù lét à” cậu nhìn nó, cười đều.

” Sao anh Ca biết em sợ chọc cù lét ?” Nó tiu nghỉu.

” Tao mà, thôi lẹ đi, tao mỗi chân lấm rồi” cậu đứng lên cái ghế đá, phóng luôn lên người nó.

” Ừ...Anh Ca nặng quá ” nó gồng mình xuống, suýt đập mặt.

” Tao thọt... nhanh.. đi mau” cậu lấy tay phất tóc nó như cầm cương phất ngựa.

Nó công cậu đi vòng vòng sân trường trong ánh mắt cực kì kì cục của mấy đứa bạn và trong niềm hạnh phúc vô bờ của anh Ca đang đóng giả siêu nhân bắt cướp la hét om sòm trên lưng nó. Chỉ tội có mỗi con bé Mi đáng thương thôi mà.

2. Mi Muốn Được Diễn Kịch

Trường mẫu giáo hôm nay nhộn nhịp hơn hẳn mọi ngày vì có đoàn đại biểu thành phố đến thăm, thực ra thì đám trẻ con ngây thơ ngốc xít cũng chẳng biết gì đâu, tất cả cũng từ những ông bố bà mẹ thứ hai của tụi nó mà ra cả thôi.

” Thôi chết rồi, làm sao bây giờ?”

” Đến thăm gì mà đột ngột quá vậy”

” Trời ơi, cái lớp tôi tụi nó quậy lắm, biết làm sao đây?”

Cái phòng hội đồng trường bây giờ chẳng khác gì cái chợ bà chiều là mấy. Thầy hiệu trưởng bước vào, em hèm vài tiếng, đợi mọi người im lặng hết mới lên giọng phát biểu

” Mọi người cứ bình tĩnh, làm gì mà om sòm lên thế ” thầy ho khan ” Tôi đề nghị các cô các thầy về chấn chỉnh lại học sinh của mình, riêng lớp cô Nhung (cô giáo của cậu và nó) sẽ chuẩn bị vài tiết mục văn nghệ ọi người cùng xem, được không nào?”

Tiếng hoan hô vang rền, tội nghiệp cô gái trẻ, mới vào trường, vì không có người chống lưng nên mới bị mọi người bắt nạt suốt, kì này cô mà làm không xong, để cho nhà trường mất mặt, thế nào cũng chịu hậu quả khó lường.

Cô về đến lớp, lòng hơi lo sợ, nhưng vẫn tự nhủ mình phải làm thật tốt, hít một hơi thật dài trấn tĩnh bản thân, cô nói với các em học sinh yêu dấu

” Các em... này các em...e hèm...cả lớp...cả lớp...trời ơi im lặng hết cho cô” bọn học trò quậy phá thấy cô bực, cũng biết điều lặng thinh.

” À, ừm, sắp có thầy cô về trường mình thăm quan, nhà trường tin tưởng giao cho lớp chúng ta nhiệm vụ diễn văn nghệ, các em làm được chứ”

” Ai đến tham quan trường mình vậy ta?”

” Nhanh vậy, sao chuẩn bị kịp?”

” Sao không phải lớp khác mà là lớp mình nhỉ?”

Đám đông tụi học trò nhỏ bu lại, rầm rì bàn tán. Cô giáo tội nghiệp phải la lối một lúc, mới tách được tụi bà tám trẻ con ấy ra.

” Được rồi, được rồi, cô định là lớp chúng ta sẽ diễn một vở kịch, các đứa thích vở kịch nào nhất nè ?”

” Tầm cảm đi cô”

” Thôi lẹ lem đi cô”

” Lẹ lem cũ rồi, diễn kịch bạch tuyết đi ”

Cô giáo mệt mỏi nhìn đám học trò siêu quậy, nói

” Thôi được rồi, chúng ta sẽ bốc thăm được chứ”

Kết quả cuối cùng đã có, là kịch lọ lem, có nhiều đứa sướng quá, cười như điên, cũng có nhiều đứa thua, bực mình bỏ đi.

” Các em, trật tự, bây giờ chúng ta sẽ chọn vai, ai đóng vai hoàng tử nào?”

Cả đám nhìn nhau, rồi lại quay qua nhìn Lâm, trong lớp này, hình như chỉ có mình cậu là đẹp trai nhất. Cô giáo hiểu ý, lên tiếng giùm

” Vậy Lâm, em sẽ đóng vai hoàng tử nhé?”

Cậu đang chơi, nghe cô giáo nói, bất giác quay qua nhìn nó, nó cũng nhìn lại cậu, nó và cậu cùng nhìn nhau, cảm giác hai đứa lúc này chính là ngạc nhiên không thể tả. Cậu chưa kịp lên tiếng, thì cô giáo đã quyết định dùm.

” Vậy nha, được rồi, ai đóng vai công chúa nào”

” Minh Thư đi cô, bạn ấy dễ thương mà”

” Đúng đó cô, chọn Thư đi cô”

Cả đám reo hò tán thưởng nhiệt liệt, hotgirl Minh Thư đi lên, biết được đóng chung với Lâm, mừng khôn xiết, chưa kịp để cô giáo nói, đã đứng lên phát biểu.

” Cảm ơn cô và các bạn đã tin tưởng giao phó trách nhiệm này ình, mình xin hứa sẽ làm thật tốt để không uổng công mọi người đã kì vọng”

Cô giáo thở dài, lũ trẻ bây giờ ghê thật, mới mằm non mà đã...

Mi nhìn cậu, nó cười cười nói

” Cậu, a lộn anh Ca ghê nha, được đóng chung với bạn Minh Thư là sướng nhất còn gì”

Cậu nhìn nó, ánh mắt phùng phực lửa

” Mà mới nói gì, nói lại tao nghe coi”

Mi nhìn cậu, nó sợ, cũng không giám chọc nữa, quay sang nịnh nọt

” Đâu có đâu, em đâu có nói gì đâu, ý em là anh Ca đẹp trai quá trời quá đất nên mới được mấy bạn bầu làm hoàng tử đó”

Cậu nhìn nó nịnh mà phì cười, mặt hơi đỏ.

” Ghớm, coi mày kia, cái thứ con gái gì đâu mà chỉ được cái dẻo mồm, được rồi, tao tha ày lần này đấy”

” Dạ, em biết anh Ca là nhất mà” nó gơ hai ngón cái lên, làm bộ điệu ngún nguẩy.

Cô giáo tập cho tụi nó đóng kịch một hồi, mới nhớ ra là sao mình lại lảm cẩm đến thế, kịch lộ lem mà thiếu dì ghê thì còn gì là lộ lem nữa. Cô quay qua đám con nít đang quây tung trời lỗ đất, hỏi

” Còn thiếu vai dì ghê, có bạn nào muốn làm không”

Đám con gái ái ngại nhìn nhau, chẳng đứa nào muốn đóng gai dì ghê xấu xí cả, chỉ duy nhất có mỗi con Mi, nó vui vẻ tới tấp gơ tay nhận lời, vì nó muốn đóng chung với cậu mà

” Em, em cô ời”

” Được rồi, bạn Mi đi theo cô”

Cậu nhìn nó đang tươi cười đi tới, neho mặt hỏi

” Mà thích đóng kịch lắm hả, mà sao lại chọn vai xấu thế?”

” Dạ, tại em muốn đóng kịch với anh Ca thôi, em muốn làm dì ghê tốt cũng được mà”

” Nhưng vai dì ghê phải đóng thật xấu”

” Vậy thì em sẽ đóng vai một bà dì ghê tốt, không xấu nữa”

” Nhưng vai này nó xấu sẵn vậy rồi”

” Vì vậy nên em mới phải đóng vai dì ghê tốt, để bạn Minh Thư đỡ khổ giống lộ lem”

” Thôi, tao thua mày rồi, muốn làm gì thì làm, ăn cái gì mà ngu thế không biết” cậu vò đầu bứt tai, bực cả mình với nó.

Tụi nó tập được một hồi, đứa nào cũng rành rọt cả, chỉ có con Mi, tập mãi mà vẫn lớ ngớ lớ ngớ, nhất là đoạn dì ghẻ ăn hiếp tằm

” Dì ơi, con xin dì mà, hãy cho con đi dự vũ hội đi, con lau nhà, quét nhà, giặt đồ xong hết rồi, dì cho con tham dự dì nha” Minh Thư van nài khẩn thiết, đóng quá đát vai cô tằm nhà lành.

” Được rồi, được rồi, con cứ đi đi, có cần ta chuẩn bị quần áo cho không?” Bà dì ghẻ Mi tốt bụng hỏi.

” Cắt, cắt hết...” cô giáo quay qua nhìn Mi, giận dữ ” Mi ơi, Mi à, sao con cứ quên hoài thế, đoạn này là con không cho tằm đi, bắt nó ở nhà lựa đậu, con nhớ không?”

” Nhưng, nhưng như vậy ác lắm cô ạ, hay mình cứ để tằm đi đi cô, dù gì cũng đã làm hết việc rồi mà” Mi ngây thơ nài nỉ. Cô giáo đến muốn nổ bung cả cái đầu vì con bé tốt bụng quá mức này mất thôi, cô ần cần giải thích cho nó hiểu

” Cô biết, cô biết Mi rất là tốt bụng, nhưng trong truyện, bà dì ghẻ phải thật độc ác, Mi hiểu không?”

” Dạ, con hiểu rồi”

” Vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu tập lại” Cô giáo thở phào nhẹ nhõm được một giây thì nghe tin sốc, đoàn đại biểu đã tới, đang ngồi chờ dưới nhà, lớp cô phải xuống diễn ngay.

Cô dắt tay mấy đứa học trò thân yêu, chạy lật đật xuống nhà, trong lòng không khỏi lo lắng cho con bé Mi. Vở kịch bắt đầu, đoàn đại biểu ai cũng chăm chú lắng nghe, bây giờ đến lượt Mi diễn, cô cầm chặt vai nó nói

” Cô tin ở con”

Nó đi ra, tìm đập bình bịch không ngừng như muốn rút ra khỏi lồng ngực, trong cuộc đời của nó, chưa từng được mọi người chú ý theo dõi đến mức này.

” Dì ơi, con xin dì mà, hãy cho con đi dự vũ hội đi, con lau nhà, quét nhà, giặt đồ xong hết rồi, dì cho con tham dự dì nha” cô tằm Minh Thư vẫn đóng đát như lúc nãy. Con Mi nhìn, nó nửa không muốn từ chối Thư, nửa không muốn làm cô thất vọng. Cô Tằm nói xong đã được năm phút, mà dì ghẻ vẫn bần thần không trả lời, dưới đại biểu đã có những lời bàn tán thì thầm, mọi thứ đang diễn ra quả thật vượt xa sức chịu đựng của con bé, nó sợ tái xanh cả mặt, rồi ngất xỉu....

3. Búp Bê Và Siêu Nhân

Cậu đang đứng ở ngoài, nhìn thấy cảnh tượng ấy, lòng như thiêu như đốt, chỉ muốn chạy lại, ôm lấy nó bế tới bệnh viện, nhưng lại giữ được chút lí trí, cậu biết, nếu làm to chuyện, cô giáo sẽ gặp không ít rắc rối, thế là hoàng tử quyết định nhập vai, dù biết vẫn chưa đến lượt mình.

Mọi người ai ai cũng hoảng hốt, đứng dậy để xem có chuyện gì xảy ra, thấy hoàng tử đi đến, diễn tiếp, lúc ấy mới lấy lại được trật tự ban đầu.

” Hồi lọ lem của ta, tại sao nàng lại nằm ngủ ở đây thế này” cậu diễn là thế, nói là thế nhưng lòng sốt ruột không nguôi, tay vẫn lay lay nó. Cô giáo đứng ở ngoài, mặt thộn ra một cục, không biết vở kịch do mình đạo diễn, đã bị tụi học trò này thêm bớt tự lúc nào.

Mi được cậu lay như chong chóng một hồi, cuối cùng cũng tỉnh lại, nó day day hai bên thái dương, sao thấy nhức đầu kinh khủng. Cậu quỳ trước mặt nó, vẫn gọi

” Lọ lem, nàng dậy đi...ơ, nàng dậy rồi hả, nàng có sao không, sao lại ngủ ở đây”

Minh Thư thấy hoàng tử của mình ôm đứa khác, tức lộn ruột, lên tiếng giành lại

” Không phải đâu hoàng tử, em mới là lọ lem, bà ta là mẹ dì ghẻ độc ác đó, bà ta suốt ngày ăn hiếp ta, chàng bắt mẹ lại bỏ tù một xương đi hoàng tử của em” Từ khi nào tằm hiền lành ngoan ngoãn lại trở nên

đổ kị, đánh đá như thế kia, biết mình làm hơi lố, Minh Thư không còn cách nào khác đành lập ra một kịch bản diễn hùng tiếp theo để bảo vệ danh dự cho cô

” A ha, ta thử lòng ngươi thôi, chứ thật ra ta là bà tiên, còn cô gái ấy mới chính là tằm” bà tiên giả bộ úm ba la, phù phép, thế là trong phút chốc dì ghẻ Mi trở thành cô tằm xinh đẹp chỉ bằng cách bôi đi nốt ruồi được vẽ trên miệng. Con Mi nó không hiểu đang có chuyện gì xảy ra, nhờ cậu nhắc, cũng hiểu đôi chút, chuyện là bây giờ nó trở thành tằm rồi, cứ đóng tiếp là được. Thế là cuối cùng, câu chuyện trở nên nhảm xì cùi, tằm thành bà tiên và dì ghẻ lại thành tằm, kết hôn với hoàng tử, sống trọn đời hạnh phúc bên nhau.

Cả khán phòng như náo nức, chủ tịch hội đồng đoàn đại biểu đứng lên, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, thấy thế, mọi người ai cũng đứng lên vỗ tay tán thưởng theo. vở kịch tưởng như sắp trở thành thảm họa lại được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt như vậy, các diễn viên nhí vui không thể tả, nhất là con Mi, nó reo hò lí lắc, cười tươi như ánh nắng ban mai, vô tình chạy lại ôm lấy cậu, xong lại buông ra, chạy lại ôm cô và các bạn, để lại ai đó mặt đỏ tía tai, suýt đến chảy cả máu cam

Cô giáo nhờ vở kịch lộ lem “thời hiện đại” của tụi nó mà cũng được thơm lây, từ đó cô được đồng nghiệp yêu quý nhiều hơn, thật sự rất sung sướng.

~Cậu đang chơi trò đánh trận giả với các siêu nhân, nó đi lại, khua hết các siêu anh hùng của cậu qua, đặt túi đồ hàng của mình xuống đất, đóng dặc nói

” Anh Ca, chơi đồ hàng với em”

Thấy đồng siêu nhân này giờ mình dày công cực nhọc xếp lên, bị nó gạt không thương tiếc, cậu bực mình nhìn nó

” Hôm nay mày ăn gan hùm hay sao mà gan thế Mi?”

Con Mi không sợ, cũng nói rõ ràng từng chữ

” Hôm bữa em công anh, hôm nay anh Ca phải chơi đồ hàng với em”

” Mắc gì?”

” Ồ,...”

” Ồ, ơ gì, mau đi ra”

Đến nước này thì nó cũng phải chào thua, đành giở giọng năn nỉ

” Thôi mà anh Ca, chơi đồ hàng với em đi mà, anh Ca đẹp trai nhất mà”

Có người mặt đã ửng đỏ tới nơi, nhưng vẫn làm lì

” Thế mày hun tao một cái thì tao chơi với mày”

” Hun ở đâu?”

” Ở đây” Cậu chỉ lên vầng trán cao láng mịn.

Mi nhìn cậu ngẫm nghĩ một hồi lâu, thấy chỉ cần hôn một cái mà được chơi đồ hàng cả một ngày dài, cũng lời quá còn gì. Thê rồi nó nhón chân lên, hôn lên trán cậu một phát. Có người lừa được người ta, cười tùm tùm, mặt đỏ như trái cà chua, sướng muốn rút cả tim ra ngoài

” Ê Mi, tao không chơi búp bê uống trà nữa đâu” cậu nhìn nó bực mình, tay vẫn vo vo mái tóc vàng rực của con búp bê Nancy.

” Vậy giờ anh Ca muốn chơi cái gì” nó nhìn cậu, đúng là khó chiều, này giờ chơi cái gì cũng mau chán hết.

Cậu nhìn con búp bê, rồi lại quay sang nhìn con siêu nhân batman của mình, mặt hơi ửng đỏ, nhìn nó, cậu nói

” Ê Mi, mày muốn tao kể chuyện ày nghe không?”

” Dạ vâng” nó nhìn cậu, ánh mắt sáng rực rỡ, gật đầu lia lịa.

Cậu cầm con búp bê Nancy lên, rồi lại cầm con siêu nhân Batman của mình lên, kể

” Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái rất xinh đẹp, nhưng cô thật sự rất ngốc nghếch, phải nói là ngu như heo luôn đó. Một hôm, cô gặp một cậu con trai trong nhà vệ sinh, cậu ta phải nói là cũng rất đẹp trai” cậu e hèm một tiếng, nói tiếp ” Cô con gái và cậu con trai chơi với nhau rất thân, rồi sau đó họ lớn lên, yêu nhau, rồi lại kết hôn với nhau, từ đó họ sống hạnh phúc trọn đời bên nhau” cậu lấy tay đưa con búp bê và siêu nhân lại gần với nhau, rồi chạm môi của chúng nó vào nhau, quay lên nhìn con Mi đang ngơ ngơ ra, cậu hỏi

” Sao, mày thấy hay không?”

” Đó, vậy mà anh Ca nói em ngu, còn lâu nhá, con búp bê này cũng vô lộn nhà vệ sinh mà, anh thấy không” nó lên tiếng tuyên bố thẳng thừng, để lại trên mặt cậu một cục tức to đùng

” Mày đúng là con heo vừa ngu vừa đần vừa thúi mà”

” Ồ...”

” Thôi thôi, mà mày thấy sao, mày thấy con búp bê thích thằng siêu nhân là đúng rồi phải không?”

” Dạ đúng rồi, vì siêu nhân rất là đẹp trai và tốt bụng mà, lại còn đi cứu giúp người khác nữa, phải nói là búp bê Nancy chọn rất rất đúng” nó nói đại vậy thôi, mà lại để cho ai đó đổ mặt đến cả xì khói, cả đêm trần trọc sung sướng không ngủ được.

4. Trốn Học

Cậu vừa bước xuống chiếc xe Lamborghini màu đen quý phái trong cái nhìn ngưỡng mộ của mấy đứa bạn xung quanh thì thấy con Mi đang chạy tung tăng vào trường, cậu chắc một tiếng, cái con bé này lúc nào cũng yêu đời được.

” Mi” cậu gọi nó

Nghe thấy giọng nói thân quen, nó quay lại

” Anh Ca ?”

” Mày đi đâu đó?”

” Dạ, em...em đi học” nó nhìn cậu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

” Mày quên rồi hả? Hôm nay nhà trường tổ chức đi công viên nước chơi mà, hôm qua không phải cô giáo đã dặn rồi sao?” Cậu hấp tấp làm nó cũng cuống lên, không biết phải làm gì cả, nó lắp bắp

” Ồ, em...em không nhớ gì hết”

” Bối, tao nói mày đúng là có đầu óc của heo mà, mau lên xe, tao chở đi” cậu hối thúc

” Nhưng...”

” Nhưng gì nữa? Mày muốn lớp mình bị trừ điểm hết hả” Chưa để nó kịp trả lời, cậu đã kéo nhỏ vào xe, đóng sập cửa lại, khoái chí cười húng khởi, không ngờ mình lại đóng đật đến thế, để con bé tội nghiệp ngẩn tò te, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đi được nửa đường, như phát hiện ra điều gì đó, nó quay mặt qua nhìn cậu, nghiêm trang hỏi

” Ủa anh Ca, sao anh biết em quên mà qua đón ?” Trời đất, cái con bé này, mọi hôm ngu ngu ngơ ngơ, mà sao hôm nay bỗng nhiên thông minh đột xuất thế, cũng may mà đầu óc của cậu cao siêu hơn nó

” Ừm, thì tại...tại tao biết mày hay quên, nên trên đường đi, sẵn ghé qua trường xem luôn, mày thấy tao thương mày không?”

” Ừm, đúng rồi ha, vậy mà em không nghĩ ra” nó gật gật đầu, như đã hiểu ra được điều gì đó.

” Vậy là bây giờ cô giáo với mấy bạn đang chờ mình ở công viên nước phải không anh Ca?”

” Ồ, ừm” cậu ậm ừ, sao hôm nay bỗng nhiên trở nên sáng suốt ra thế không biết.

Mi đang ngồi, bỗng cậu quay qua, dựa đầu vào vai nó, nói

” Tao phải dậy sớm đón mày nên buồn ngủ”

Con bé ngây thơ, tưởng tại mình nên cậu mất ngủ thiệt, mới cố gắng ngồi thật im lặng, để cậu ngủ được ngon giấc. Ở kế bên, có người lừa được người ta, cười tủm tỉm, mặt hơi ửng hồng, nhắm mắt lại lặng thinh hưởng thụ

Công viên nước hôm nay là ngày thường nên cũng không đông người lắm, nó hứng chí, chạy lung ta lung tung khắp nơi, hết đòi cậu chơi xe ngựa, xích đu lại đến những trò chơi cảm giác mạnh như tàu lượn siêu tốc, mười tám tầng địa ngục. Có đứa chơi xong, sợ đến suýt té đài, cứ tưởng mình bảo vệ người ta, ai dè người ta bảo vệ ngược lại mình, còn có đứa chơi xong, vẫn vô tư tung ta tung tăng, đòi người ta cho chơi tiếp. Chơi một hồi mệt, nó với cậu ngồi xuống nghỉ, xong mới nhận ra sự bất thường

” Anh Ca ơi, tiêu rồi, nãy giờ tụi mình cứ lo chơi, không biết cô giáo và các bạn ở đâu nữa” nó nhìn ngó khắp nơi, sợ sệt.

Có người bị nhắc trúng tim đen, giật nảy mình, đành bạo biện

” Còn chờ mày nhắc thì ăn cháo à, nãy tao gọi cho cô rồi, cô nói mấy bạn chơi xong, chờ tụi mình lâu quá nên về trước, có gì lát tao với mày về sau cũng được” Sự đời có cô giáo nào nhận giữ con người ta mà vì chờ lâu để cho chúng nó về sau bao giờ, vậy mà có đứa ngây thơ, tưởng thiệt, nghỉ ngơi ăn trưa xong, lại đòi đi chơi tiếp

Có cô giáo trẻ, thấy hai đứa học trò thân yêu nghỉ học, lo lắng, gọi điện cho phụ huynh hỏi thăm tình hình, mới phát hiện ra sự thật, hai gia đình và nhà trường, sợ hãi, sốt ruột, chạy đi tìm kiếm khắp nơi, báo công an, thuê thám tử chuyên nghiệp, nhưng vẫn không tìm thấy gì....

Hai đứa trẻ, sau khi chơi bởi một ngày mệt rã rời ở công viên nước, rốt cục cũng chịu lết xác về trường, vừa đi vừa trò chuyện tíu tít

” Anh Ca thấy em hay không, ném trúng ba trái liên tiếp, còn được người ta tặng đồ chơi nữa” nó niềm nở khoe chiến tích

Có người chột dạ, ném năm trái, chẳng trúng trái nào, xấu hổ

” Tại tao nhường mày thôi, chứ tao mà ném, người ta chẳng còn đồ chơi mà tặng mày”

” Xí” con bé trề môi

Trên xe, có hai đứa nhỏ, một đứa thọt cù lét, một đứa cười cười khóc khóc liên tục, luôn miệng xin tha, rồi một đứa lừa được người ta thơm vào má một cái, mặt đỏ ửng, sướng chảy cả nước dãi.

Xe đỗ xích ngay trước cổng trường, chúng vui vẻ bước ra khỏi xe, trả tiền cho chú tắc- xi, rồi nắm tay nhau chạy lên lớp

Giữa ngôi trường mầm non rộng lớn, có khoảng chục người lớn giận dữ và hai đứa nhỏ, một đứa ngây thơ, vui vẻ, luôn miệng khoe chiến tích, đứa còn lại mặt sầm xuống, lo sợ, không biết phải làm gì....

5. Người Cậu Thích.

” A, bố mẹ” con bé Mi lí lắc ” Sao bố mẹ tới đón con sớm thế? Hôm nay con đi chơi với anh Ca vui quá trời luôn, còn được tặng quà nữa, khi nào bố mẹ dẫn con đi công viên nước tiếp nha”

” Bốp” cái tát trời giáng của một phụ nữ trẻ nhưng đáng vẻ gầy guộc, khổ sở đập xuống mặt cô con gái. Không gian im lặng bao trùm cả khuôn viên trường mầm non, không ai trong số họ nói gì cả, duy chỉ có một người, rất tức giận nhưng không thể làm gì, chỉ biết chạy lại đỡ con bé đang nằm sòng soài dưới đất, lòng đau như cắt.

” Con tôi để tôi dạy, không cần cậu phải xía vào” người phụ nữ ấy quát vào mặt thằng bé.

” Con xin lỗi cô, tất cả là tại con rủ rê, không liên quan gì tới bạn Mi cả” Kế bên, một người phụ nữ khác, có dáng vẻ sang trọng và quý phái hơn, mỉm cười không nói gì cả, vì bà biết, cậu con trai quý tử của mình đã lớn khôn thật rồi, tất sẽ biết cách giải quyết chuyện này thôi

” Mẹ ơi, tại sao mẹ lại đánh con, con đã làm nên lỗi gì sao?” Nó khóc lóc thảm thiết, cầu xin một lời giải thích.

” Mày, chuyện tày đình như thế mà còn dám mở miệng xin tha thứ à?” Cái tát thứ hai cũng sẽ đáp trên đôi má hồng hào phúng phính ấy nếu không bị cậu kịp tay ngăn cản lại

” Con đã nói rồi, tất cả là tại con, Mi không biết gì cả, là con tự ý rủ bạn ấy tới công viên nước chơi, là con đã nói dối, lừa bạn ấy cô giáo và các bạn ở đó, là con có lỗi, xin cô đừng đánh Mi nữa” cậu nhìn người phụ nữ đang đứng trước mặt nửa tức giận, nửa tội lỗi, thắc mắc tại sao một con bé ngây thơ vô tội như nó lại có một người mẹ bạo lực như thế này, hay chỉ vì lo lắng cho nó quá mà bà đâm ra giận dữ?

Mọi người xung quanh thấy vậy, cũng ra sức ngăn cản, con bé Mi sau khi nghe xong, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là trong lòng rạo rực một niềm vui khó tả, cực kì biết ơn cậu vì đã cứu nó. Phụ huynh hai bên và nhà trường cũng kí bản cam kết, hứa không để chuyện này xảy ra nữa, và cũng hứa không làm lớn chuyện ảnh hưởng quy tín của nhà trường.

Hai đứa nhỏ sau khi nghe trách mắng và giáo huấn một hồi, cũng được tha cho về lớp, nó vừa đi vừa rơm rớm

” Em cảm ơn anh Ca nhiều lắm vì đã bảo vệ em nhé”

“

” Anh đưa em đi chơi, còn bảo vệ em nữa, anh tốt quá à”

“

” Cảm ơn anh nhiều lắm nhe” nó riu rít không ngừng

Cậu quay qua nhìn nó, mặt đối mặt.

” Mi, mày nghe cho kĩ đây, chính tao là người đã lừa mày, chính tao là người đã khiến mày thành ra thế này, thà mày cứ đánh, cứ mắng, cứ chửi tao, sao mày lại phải biết ơn tao chứ, mày có biết là mày ngu lắm không hả, mày có biết mày cứ như thế này thì tao thích....” cậu nói được một hồi, biết mình lỡ mồm, im lặng cuối xuống, đỏ mặt tía tai

Mi quên luôn nỗi sợ mấy lời cậu nói lúc đầu, tò mò hỏi về sau

” Anh Ca, anh thích gì?”

“

” Nói đi mà, em hứa giữ bí mật cho”

“

” Thích bạn Minh Thư hả? Hay bạn Bảo Ngọc? A, hay là bạn Nhật Hà, bạn ấy cũng xinh lắm”

” Ngốc, mày có biết mày cứ như thế này thì tao càng thích mày hơn biết bao nhiêu không?” Cậu nghĩ là thế, nhưng lại không dám nói, cậu sợ, sợ sẽ đánh mất tình bạn mà cậu đã cố gắng vun đắp bấy lâu nay, chính cái tình bạn này, lại là thứ cản trở cậu nhiều nhất.

” Mày hỏi làm cái gì?”

” Đi mà, em là bạn anh Ca mà, nói cho em biết đi”

” Mày hôn ở đây rồi tao nói” đoạn cậu liếc nhìn chỉ vào đôi môi đầy quyến rũ của mình.

” Nhưng,...

” Mày yên tâm đi, bạn bè người ta quan tâm nhau hay làm như thế này cả, mày không hôn thì thôi vậy”

Nó quay qua, kiễng chân lên, hôn phớt lên môi cậu một phát, đành thôi chứ biết làm sao bây giờ, con bé ngây thơ nhịn nhục, có con cáo già, lừa được con cừu non, sung sướng phát khiếp lên được.

” Đó, em hôn rồi đó, nói đi”

” Ừm, nó tên là” có người không thèm nói, chạy biến đi luôn, có con nhỏ bị người ta lợi dụng hết lần này đến lần khác, tức mình rượt theo, tự nhủ sẽ không để chuyện này xảy ra lần nào nữa.

6. Tốt Nghiệp Mẫu Giáo

Thời gian thấm thoát thoi đưa

Thoi đưa rồi lại thoi đưa quá chùng!

Thế là những năm học mẫu giáo của cậu và nó đã trôi qua một cách vui vẻ và êm đềm như thế đó.

” Anh Ca ơi, anh nhìn nè, em mặc đồ này nhìn xinh không?” Nó chạy lại khoe bộ đồ tốt nghiệp màu xanh dương biển đang mặc y như các anh chị đậu đại học.

” Xinh, xinh lắm”

” Hihi, em biết mà, em mặc gì chẳng xinh”

“Xinh, xinh giống con lợn đeo nơ vậy á” cậu trêu

” Anh...anh...còn anh Ca nhìn như con bò mà đòi mặc quần...quần...lót vậy ớ” nó tức mình, không biết nói gì, bịa đại

” Mi hiền lành ơi, Mi ngây thơ ơi, tao không ngờ mày cũng có ngày đen tối lắm cơ ấy” cậu nhìn nó cười khinh khỉnh

” Ờ thì em đen tối, mai mốt không gặp lại em nữa chắc anh Ca mừng lắm í nhỉ”

” Sao mày biết?”

” Ồ....huhu...tối qua em buồn đến nỗi ruột không ngủ được...vậy...vậy mà anh Ca mừng đến thế ư... ghét em đến thế ư?” Nó mếu máo

Cậu quay qua, cười một nụ cười rất tươi, bẹo cái má phúng phính của nó một phát

” Mi khờ ơi là Mi khờ, chắc gì mày với tao đã không gặp lại nhau, từ lâu tao đã biết mày là khắc tinh của tao rồi, có muốn cũng không dứt được”

” Khắc tinh?”

” A, chụp ảnh kìa, đi thôi Mi” cậu chạy đi, để lại nó đứng tiu nghỉu một mình.

Sau một hồi đỏ mặt hột để chần chừ tại học trò siêu quậy, cuối cùng cô giáo và bác chụp hình cũng chụp được một bức đỡ nhất trong những bức ghê ghớm này giờ có lịch sử là đứa thì ngoáy mũi, đứa thì gãi móng, có đứa còn nằng nặc đòi ôm hôn đứa kia tạm biệt!!!

” Các em nghe cô nói này.... các em...các em yêu dấu ơi...cái lũ học trò cứng đầu này im hết cho tôi” cô giáo không nhịn được, bùng nổ đập tay xuống bàn, cái lớp này quậy là thế cũng biết điều im thin thít.

” Các con nghe đây, đây là ngày cuối cùng cô và các con gặp nhau, có những kỉ niệm vui, buồn chúng ta đã cùng nhau trải qua hết rồi nhỉ, cô chỉ mong các con đã lớn, phải biết ngoan ngoãn nghe lời ông bà cha mẹ, học tập thật tốt, có như vậy các con mới là học trò ngoan của cô, các con hiểu không?” Cô giáo cố nén những giọt nước mắt, sống mũi đã bắt đầu cảm thấy cay cay.

Dưới lớp đã có mấy đứa con gái ôm nhau khóc thút thít, mấy đứa khác thấy thế, không biết gì cũng bắt chước khóc theo. Mấy đứa con trai quay qua, bảo tại con gái mít ướt, thế rồi một hồi cũng có đứa nước mắt nước mũi tèm lem, chạy nhanh vào nhà vệ sinh nói mình mắc tè. Sức mạnh kiềm nén của cô giáo cũng

có giới hạn, thấy tụi học trò như thế, cô cũng cảm động òa khóc theo. Chẳng mấy chốc bữa ăn liên hoan ngon lành trở thành bữa mưa nước mắt miễn phí, cô cô trò trò, mừng mừng tủi tủi, không dứt được cảm xúc của mình.

” Anh Ca ơi...hic...buồn quá...hic...biết khi nào Mi và anh Ca mới gặp lại nhau đây...hic” nó nước mắt nước mũi tèm lem nhìn cậu.

” Đúng là cái đồ mít ướt, nghỉ hè có ba tháng thôi mà, kiêu gì tao với mày chẳng gặp lại nhau” cậu nói vậy thôi chứ mắt đã đỏ hoe, cay xè

” Nhưng...cấp 1 thì anh Ca học trường gì...hic” nó sụt sùi hỏi

” Mày biết làm gì?”

” Em chỉ muốn biết để coi mình có học cùng trường với anh Ca thôi không mà. Mẹ em nói cho em đi học trường tiểu học gần nhà cho dễ đưa đón” nó hàn huyên tâm sự

” Vậy hả? Chắc tao không học chung với mày được rồi. Thôi thì thơm tạm biệt lần cuối nhé” cậu cười rồi đưa tay chỉ lên má mình.

” Không đâu, mấy lần em toàn hun anh Ca, hôm nay anh phải hun lại em mới chịu” nó nũng nịu

”Mày ngây thơ thật hay trả vờ thế Mi, tao mà hun mày thì mốt mày không lấy chồng được đấy, chỉ lấy được mỗi mình tao thôi” mặt cậu đỏ bừng.

” Vậy cũng được, cho nó công bằng” nó hồn nhiên.

” Chụt...” cậu cuối người xuống, thơm lên má nó. Nó trước đó còn nghĩ là chuyện bình thường thôi, lúc thơm cậu tim nó cũng đập mạnh nhưng lần này được cậu hun tim nó đập mạnh hơn gấp trăm lần rồi tưởng như lại không đập nữa ấy chứ, nó cứ lặp lại như vậy hết lần này đến lần khác. Mặt nó đỏ hồng, nó xô cậu ra, ngại ngùng chạy ra ngoài để lại ai đó mắt mở không lên, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

7. Mi Đi Đóng Quảng Cáo.

Kì nghỉ hè thật sự cũng đã bắt đầu. Con bé Mi sung sướng lắm, suốt cả năm học nó chỉ ước đến lúc này, tha hồ mà ở nhà ăn chơi. Cố sao bây giờ lại cảm thấy buồn đến thế, ngày một, ngày hai nó còn được ở nhà chơi thoải mái, coi tivi tha hồ. Qua đến ngày ba đã bị mẹ lôi ra phụ bán hàng, nó cũng không dám cãi vì nó thương mẹ lắm, mà bán hàng thì cứ phải đứng ngoài nắng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại nên làn da trắng nõn nà của nó cũng đã biến thành da trâu luôn rồi! Đến lúc về lại phải phụ mẹ nấu cơm, rửa chén, lau nhà, vì thế nên không cần uống thuốc như mấy cô ngoài chợ đâu mà nó cũng đã giảm được 5 kí lô gram lận cơ í. Đạo này nó cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, nó nhớ anh Ca lắm, không biết anh Ca đang làm gì nhỉ, có nhớ tới nó không hay quên luôn rồi? Hôm chia tay vì được anh Ca hun mà nó mắc cỡ chạy về sớm nên cũng không được nói lời tạm biệt lần cuối nữa, buồn ghê!

” Mi, mày làm gì mà cứ ngẩn người ra thế hả con, mau phụ tao bán hàng coi, khách khứa ầm ầm thế này mà con mới chả cái suốt ngày mơ mộng mông, bực hết cả mình” Mẹ nó bình thường cũng hiền lắm ấy nhé, nhưng cứ mỗi lần giận là mẹ lại xưng mày mày tao tao nên nó cũng quen rồi.

” Dạ, con xin lỗi” nó nói rồi lon ta lon ton cầm bìc ni-lông chạy đến bên cạnh một cô khách trẻ, cô mặc trên mình một bộ váy đen bó sát thật sự nhìn rất đẹp và sang trọng.

” Nè nhóc con, ổi này bán bao nhiêu?” Cô ta nói rồi tay cầm một trái ổi lên ăn ngon lành

” Ồ...dạ ổi này nửa kí 30 còn một kí thì 50 nghìn ạ. Ồi này nhà con bán ngon lắm cô, ngọt nữa. Cô mua một kí con khuyến mãi cho bìc muối ớt với trái ổi đó luôn ạ” nó nhanh nhẩu trả lời.

”Nhóc lém lỉnh ghê thật. Thôi lấy cho cô một kí đi” cô xoa đầu nó rồi bước vào trong nói chuyện gì đó với mẹ, mẹ nó mặt hơi nhăn một chút xong sau đó lại dần ra, cười ha hả có vẻ vui lắm. Nó chạy vào, bóc đúng một kí ổi rồi đưa cho cô

”Cô ơi, đúng một kí ổi với bịch muối ớt cô nhé” con bé tươi cười, khoe ra hàm răng trắng sáng của mình.

”Cô cảm ơn” cô nói rồi đưa cho nó tờ một trăm ngàn, bảo rằng không cần thôi, xong quay qua nháy mắt đầy ẩn ý với mẹ nó. Mẹ nó gật gật ra hiệu đồng ý, rồi lại quay qua bán hàng tiếp, nó đứng như trời trồng, cầm tờ một trăm ngàn, không nói nên lời...

Bán hàng đến khoảng 6 giờ thì mẹ nó nói hôm nay dọn sớm, không bán nữa, nó ngạc nhiên lắm vì thường ngày bán đến khoảng 8 giờ nó mới được nghỉ, nhưng cũng vui vẻ làm theo.

Về đến nhà đang định bắt tay vào nấu cơm thì mẹ nó cản lại, rồi nở nụ cười hiền từ nói

”À, hôm nay con không cần nấu, mau lên nhà nghỉ đi, để mẹ nấu cho”

”Mẹ, mẹ cứ nghỉ đi, để Mi làm cho” nó ngạc nhiên nín tay mẹ

”Giờ mày muốn nghỉ hay muốn ăn đập” mẹ nó xắn tay áo lên. Nó sợ hãi quay lưng tiu nghỉu bỏ ra ngoài, không biết hôm nay mẹ bị gì nữa, lúc đầu nó không biết nấu làm cơm khét, bị mẹ la quá trời, nhưng dần dần rồi cũng quen, mà còn được khen ngoan nữa, nên nó sung sướng lắm, dạo này lại đâm ra đam mê nấu ăn, thế mà hôm nay lại không được nấu, ngứa ngáy tay chân kinh khủng, cứ chốc chốc lại lon ton chạy vào hỏi

”Mẹ ơi, mẹ à, mẹ có cần con giúp gì không”

”À con lấy giùm mẹ cái cây đó đi” mẹ nó nói rồi chỉ vào cái cây dài dài dựng ở góc tường.

”Dạ đây nè mẹ, mà mẹ lấy cây làm gì vậy?” Nó nhìn mẹ tò mò.

”Con đoán thử xem” mẹ nó hơi giơ cái cây lên, mặt đằng đằng sát khí, nó đứng suy nghĩ một hồi thì máu cũng kịp chảy lên cái não ngốc xít của nó.

”A, á, à, Mi biết rồi nè, Mi xin lỗi mẹ nè, hihi, Mi lên nhà mẹ nhá, mẹ nấu cơm vui vẻ” nó đỏ mặt hời hợt, hai tay ôm hông lật đật chạy lên nhà. Mẹ nó nhìn cái tướng chạy hót ha hót hải ôm hông ngồ ngộ ấy mà phì cười, cái con bé này, chỉ có cứng đầu là giỏi.

.....

”Ăn cơm thôi” Mẹ nó từ dưới bếp bưng mâm cơm thơm lừng lên.

”A, ngon quá, mà mẹ ơi, sao dạo này con không thấy bố về nhà vậy?” Nó vừa bới cơm vừa hỏi.

”Cứ ăn cơm đi, không cần quan tâm đến lão già hách dịch đó” mẹ nó gấp một miếng thịt kho trứng cho vào bát cho nó.

”Nhưng...”

”Mày mau ăn đi” mẹ nó hét, đập luôn đôi đũa xuống mâm cơm.

”Dạ...” nó cúi đầu xuống, cặm cùi ăn, mắt rơm rớm nước, thật là nhớ bố quá đi mất, đã lâu nó không gặp bố rồi, nó nhớ mỗi lần bố bế nó đi chơi, nhớ những lúc bố hát cho nó nghe, nhớ giọng kể chuyện khàn khàn và cái thơm trước khi nó đi ngủ...

”À Mi à ” mẹ nó bắt giác gọi nó.

”Dạ?”

”Con có thích lên tivi không, í mẹ là đóng quảng cáo ấy”

”Con...con...không biết” nó lắp bắp.

”À, con nhớ cái cô đẹp đẹp hồi sáng không? Cô ấy muốn mời con đóng quảng cáo ấy, là quảng cáo kem đánh răng. Con biết không, đóng quảng cáo thì chúng ta sẽ có được rất nhiều tiền.. ừm, và...có khi bố thấy con trên tivi thì bố sẽ về thăm con, phải không nào?” Mẹ nó nói một tràng dài.

Phải nói thế nào nhỉ, mặt nó thộn ra một cục, cố gắng để máu kịp dồn lên đến não, nó nghe mẹ nói gì í nhỉ, à, bố sẽ về thăm khi nó đóng quảng cáo, bố sẽ về á? Nó mừng mừng tủi tủi, nước mắt bắt đầu tuôn ra, nghĩ đến viễn cảnh bố về sẽ ôm nó vào lòng, ôi hạnh phúc biết bao nhiêu, thế thì nó tất nhiên sẽ chấp nhận đóng quảng cáo rồi

” Dạ, con, con sẽ đóng mẹ ạ”

” Tốt, từ hôm nay không cần ra chợ phụ mẹ bán hàng, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi”

” Nhưng như vậy thì mẹ sẽ mệt lắm” nó lo lắng.

” Giờ mày chọn cái nào?”

” Dạ Mi ở nhà” nó cười hì hì, rồi tiếp tục ăn cơm, bố sắp về rồi, sung sướng quá đi mất, làm cả đêm nó thao thức không ngủ được, cộng thêm việc mẹ còn đắp mấy miếng dưa leo lên mặt nó nữa, cứ man mát sao í, thế là nguyên đêm đó nó gần như thức trắng.

8. Gia Thế Của Anh Ca.

Chiếc xe hơi màu đen đỗ xích trước cổng một căn biệt thự tráng lệ, người quản gia già bước ra trước, mở cửa cho cậu chủ tí hon của mình

” Mời cậu chủ” ông hơi cúi người xuống.

” Cảm ơn ông Gray” cậu mỉm cười đáp lại, cậu thật sự rất quý ông quản gia già này, ông như người cha thứ hai của cậu vậy, ông luôn ở bên chăm nom và lo lắng cho cậu, là người luôn có mặt mỗi khi cậu cần, có khi tình cảm cậu dành cho ông còn hơn cả chính ba mẹ ruột của mình nữa.

” Hôm nay chúng ta có lịch gì không?” Cậu hỏi, cả hai cùng bước vào nhà, con đường đi vào trong được lát bằng đá nhưng rất đẹp và đầy tính nghệ thuật, cánh cửa vào nhà từ từ mở ra, ở bên trong chẳng khác gì lâu đài của các bậc vua chúa, có hai cầu thang dẫn lên lầu trên, ở giữa nhà là bộ sofa khổng lồ làm bằng lông cừu và sồi trắng chỉ có một duy nhất trên thế giới(con tác giả nó bịa đại đấy ^3^)

” Dạ buổi chiều hôm nay cậu sẽ đi tập karate còn sáng thì không có lịch gì hết ạ” ông ta giở một quyển sổ nhỏ ra xem.

” Vậy thôi ông đi nghỉ đi, cháu ngồi đây một chút rồi sẽ lên phòng ngay” cậu duỗi thẳng tay chân, ngáp một cái rõ dài.

” Vậy để tôi đi lấy cho cậu một cốc nước đã” ông nói rồi quay lưng đi luôn về phía nhà bếp, chưa kịp để cậu nói câu nào.

Cậu uể oải lắc đầu, dạo này cứ phải đi ra mắt với công ty và tập đoàn của papa đến tận khuya nên mới bị thiếu ngủ đến vậy. Mà cũng phải thôi, cậu là con trai duy nhất, là người thừa kế số một của tập đoàn T&T đứng đầu toàn quốc về các hoạt động giải trí và kinh doanh trong nước mà, ngay từ khi được sinh ra cậu đã được giao cho cái trọng trách trong tương lai phải quản lý biết bao nhiêu là rạp phim, nhà hàng, trung tâm thương mại, chi phiếu, cổ phần, có không muốn cũng chẳng thể làm gì được. Vì thế nên cậu đành trưởng thành trước tuổi, biết rành rọt tiếng anh từ lúc 4 tuổi, học đến các chương trình nâng cao của cấp ba khi chỉ mới 5 tuổi. Và bây giờ, khi đã gần sáu tuổi, độ tuổi mà mọi đứa con nít khác miệng còn hôi sữa thì cậu đã hoàn thành xong chương trình đại học của nước ngoài. Vậy mà kể từ khi gặp con bé Mi, cậu lại thấy mình trở nên thật nhỏ bé và được sống đúng với chính mình, cậu trước lúc ngủ khi nào cũng nhớ đến khuôn mặt hồng hào và nụ cười tươi tắn của nó, ôi mới nghĩ đến thôi mà mặt đã đỏ rực lên hết cả.

” Thưa cậu, nước của cậu” ông quản gia đi tới đưa cho cậu cốc nước mát lạnh.

” Cháu cảm ơn” cậu nhận lấy cốc nước, cố gắng cúi gầm mặt xuống để ông không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình.

” Thưa cậu, tôi nghĩ cậu cần xem cái này” ông quản gia với lấy chiếc điều khiển tivi, bật lên.

Trên màn hình tivi bây giờ xuất hiện một cô bé rất dễ thương, trắng trẻo, hơi mũm mĩm một tí, cười rất tươi, khoe ra hàm răng trắng sáng của mình, và cô bé ấy đang quảng cáo kem đánh răng Ps cùng một cậu bé rất khôi ngô tuấn tú, cười khoe ra một chiếc răng khểnh trông cực kì dễ thương khiến mặt cô bé hơi ửng đỏ một chút.

” Phụt...” cậu đang uống ngụm nước mát lạnh, thấy hình ảnh ấy xuất hiện thì không kiềm chế được mà phun hết ra, xong lại sặc một tràng, kho han vài tiếng, mặt từ đỏ ửng chuyển sang tím lịm, cậu không nhìn lắm chứ, con bé Mi đang đóng quảng cáo sao? Mà còn đóng với một thằng nhóc rất đẹp trai nữa, trời đất quỷ thần thiên địa tôi ơi, hãy nói rằng cậu đang nằm mơ đi mà, ước chế chết đi được.

”Ặc...ước...ước...con...cái con....Mi...Ặc” cậu vừa ho vừa sặc sụa nói.

Ông quản gia nhìn thấy cậu chủ lần đầu như thế quả không nhin được cười, nhưng vẫn cố gắng kìm nén

” Dạ vâng, cô Mi...ưm... đang đóng quảng cáo cho hãng kem...ưm...Ps thưa cậu....hức...tôi....xin...hức...haha” cuối cùng ông già cũng không nhin được, xả một tràng cười to đến nỗi vỡ nhà.

” Ông...Ặc...cháu...hức” cậu nói rồi mặt mày tím lịm giận dưng dưng bỏ lên phòng, chưa bao giờ cậu thấy mình nhục nhã mất bình tĩnh cỡ này, còn lũ người chết tiệt kia nữa, đã sai theo dõi coi nó có động tĩnh gì thì báo cáo hết cho cậu, ít ra thì cậu cũng giữ được chút bình tĩnh, không trở thành trò cười như thế này, còn con bé Mi nữa, không biết ai mất mắt thẩm mỹ mà lại mời nó đi đóng quảng cáo thế không biết, lại còn đóng chung với cái thằng đẹp trai lai chớ đó nữa, thiệt là muốn cậu tức chết mà. Cậu sập cửa cái rầm, nhắc điện thoại lên gọi.

” Mau...ước...điều tra cho tôi...ước...địa chỉ...ước...nhà con Mi...ước...trường quay...ước...Ps...ước” cậu nắc cụt nói không nên tiếng, bực mình thiệt mà, bệnh này cậu bị bẩm sinh rồi, đã lâu không còn nữa, thế mà bây giờ nó lại tái phát tiếp rồi, không đi nói chuyện rõ ràng với nó, có mà cậu nắc cụt tới chết mất thôi.

9. Em Họ Hay Hôn Thê?

1 ngày trước.

Mẹ nó dắt tay nó dẫn vào trường quay. Bà mặc một chiếc đầm voan trắng thanh lịch, mang một đôi giày cao gót 5 tấc quý phái, nhìn mẹ bây giờ chẳng khác gì giới thượng lưu là bao nhiêu khiến ai đi qua cũng phải ngược nhìn. Nhưng mấy con người ngây thơ đó và bé Mi hồn nhiên đâu biết rằng để sắm được chùng đó đồ mặc cho nở mày nở mặt, mẹ nó đã tiêu tốn gần hết tiền bán hàng trong hai tháng và tình hình là tối nay con bé sẽ được ăn một bữa cơm giản dị là rau muống và nước luộc rau!!

” Chị Thu ơi chị Thu, em ở đây” Cái cô xinh đẹp hôm trước vẫy mẹ nó, hôm nay cô nhìn rất xì teen với áo crop-top và váy kẻ sọc cùng đôi boots cao, trông chẳng khác gì siêu mẫu là mấy.

” Oa..hôm nay chị ăn mặc đẹp ra phết” cô tấm tắc khen mẹ nó

” Có gì đâu em, chị còn lâu mới đẹp được bằng em” mẹ nó nói vậy thôi chứ trong lòng đang nở trâm ngàn đoá hoa kia kìa.

” À, bé Mi đâu rồi chị?” Cô ta nhìn quanh

” Em nhìn đi đâu thế, nó đây này” mẹ nó nhìn xuống dưới tay mình.

Và sự tình là thế này, vì hai người đẹp mãi khen nhau nên mẹ nó đã dắt nhầm tay con người ta và nó vì mê rong chơi bắt bướm nên đã lạc đi đâu mất rồi.

Ở một vườn hoa sau trường quay.

Con bé Mi trong chiếc đầm hồng được cách điệu một cái nơ ngang eo, mang đôi giày búp bê tung ta tung tắn thì gặp một cậu bạn trai với nụ cười răng khểnh cực kì dễ thương.

" Chào cậu" cậu ta bắt chuyện.

" Ồ...xin chào" nó mỉm cười

" Mình tên Minh, còn cậu?"

" À, mình tên là Mi" nó ngại ngùng.

" Cậu làm gì ở đây thế Mi"

" À, mình lỡ đi lạc mất rồi" nó nhìn quanh, có vẻ hơi lo sợ.

" Không sao, mình biết đường đi ở đây, cậu ở trường quay nào?" Cậu bé lại gần béo má nó một phát, thêm một nụ cười răng khểnh trấn an.

" Mình..mình cũng không biết nữa, hình như mẹ nói mình đi quảng cáo kem đánh răng Ps hay sao đó" nó lấp bắp.

" Vậy hả, hôm nay mình cũng quay ở đó đấy, tội mình thật là có duyên" cậu bé tươi cười nói.

" A may quá, vậy mình đi đi, chắc mẹ mình đang lo lắng" con bé mừng rỡ.

.....

" Trời đất ơi, biết tìm con bé ở đâu đây?"

" Chị xin lỗi, tại chị sơ suất quá" mẹ nó lo lắng nhìn quanh.

" Mẹ..." nó chạy lại ôm chầm lấy mẹ

Nếu không có cô và cậu bé ở đây thì mẹ nó này giờ đã làm lớn chuyện, rồi chửi đánh nó rồi, nhưng may là bà còn chút sĩ diện và biết đóng kịch

" Con đi đâu thế, có biết làm mẹ lo lắng không?" Mẹ nó xoa đầu dịu dàng giả tạo hỏi.

" Con...con xin lỗi, may mà có Minh đẩy mẹ ạ" nó chỉ vào cậu bé đang đứng cười tươi rồi kể bên.

" À, cô cảm ơn cháu nhé"

" Ủa Minh, cháu đến hỏi nào vậy" cô trẻ đẹp (thôi thì mình gọi tạm là cô Phương) nói

" Dạ cháu mới đến thôi cô"

" Vậy hai cháu mau vào thay đồ rồi đọc kịch bản đi, mà hai cháu cũng có duyên thật đấy, gặp nhau cảnh trở trêu như vậy"

" Dạ, hihi" cả nó và Minh đều cười.

.....

" Cắt, cắt đi, làm sai hết rồi, cháu có đọc kịch bản không thế Mi?" Ông đạo diễn đầu trọc cần nhẫn.

" Dạ, cháu xin lỗi" nó buồn thiu

" Thôi, nghỉ năm phút, còn Mi, cháu mau vào đọc lại kịch bản đi"

" Dạ" Nó nói rồi chạy vào cầm xấp kịch bản lên đọc lại.

" Cậu có sao không? Lần thứ 142 rồi đấy" Minh vào xoa đầu nó hỏi.

" Tổ cũng không biết nữa, cứ cảm thấy ngưỡng ngưỡng sao ấy" nó xấu hổ.

" Hihi, không sao đâu, ai lần đầu chả thế, tổ cũng vậy"

" Vậy á?"

" Ừm, cậu biết làm sao không, cậu chỉ cần hít thở thật sâu vào, rồi xem như không có ai trước mặt mình cả, hay cứ tưởng tượng họ là miếng thịt bò cũng được, rồi cứ tự nhiên diễn thôi" Minh ân cần giải.

" Hihi, ok, tổ sẽ cố"

.....

"Cắt, tốt lắm, dễ thương lắm, các cháu giỏi lắm, hay lắm, nói chung là bốn chữ lắm" ông đạo diễn khen lấy khen để, chọc cười cả trường quay.

"Haha, hihi, cảm ơn bác" cả nó và Minh cùng đồng thanh.

"Không có gì, được rồi, các cháu nghỉ đi"

"Cảm ơn cậu nhiều lắm Minh nhé, nhờ có cậu mà tớ mới làm được. Nhưng mà tớ không tưởng tượng ra thịt bò, tại tớ thèm thịt gà nên thành ra cứ thành đùi gà cậu ạ"

"Haha, có khác gì nhau đâu, cậu có thích ăn KFC không, khi nào tớ dẫn đi nhé"

"Hihi, thank you, cảm ơn bạn Minh đẹp trai"

Viễn cảnh là có đứa thì cứ hồn nhiên khen, và đứa kia thì mặt vẫn không ngừng đỏ hết cả lên.

~Tình hình hiện giờ là có hai đứa ngồi ăn gà ngon lành trong KFC, và ở ngoài một lùm cây không xa có một chiếc xe đen chở một cậu chủ mặt cũng đen không kém đang ngồi nhẩn nhó khiến tài xế và ông quản gia già muốn nổi hết cả da gà.

"Ông...ức, gọi con Thư...ức...dùm con" cậu ra lệnh, vẫn nắc cụt từ tối hôm qua đến giờ.

"Ý cậu là tiểu thư Trịnh Thiên Thư" ông quản gia mặt hơi nhăn, hỏi lại.

"Ừm, nói nó...ức...ra KFC này có cháu cần gấp...ức" cậu mặt bỗng nhiên sáng rực lên.

.....

"Gà ở đây ngon quá Minh nhỉ?" Nó vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

"Ừm, cậu ăn thêm không tớ mua" Minh lấy tay quạt một miếng nước sốt dính trên miệng nhỏ rồi cho tay vào nút

"Ồ...mà ăn nhiều quá thì mập như heo ấy" mặt nó hơi ửng đỏ.

"Có sao đâu, heo dễ thương mà"

"Hihi..."

"Ting tong"

"KFC xin kính chào quý khách"

"Cho hỏi quý khách đi mấy người ạ"

"Hai người...ức" cậu lạnh lùng trả lời, mắt lướt sang nhỏ, coi nó cười cười nói nói với thằng đó kia, nhìn mà phát ghét.

"Dạ mời qua phía bên này" cô nhân viên dẫn hai người ngồi vào cái bàn kế bên bàn của nó, ôi đúng là định mệnh mà.

"Cạch" cậu kéo ghế ra, mời một cô nàng rất xinh đẹp nhưng có vẻ mặt hơi kiêu kì ngồi vào.

"Anh à, sao hôm nay anh bỗng mời em đi ăn vậy?" Giọng cô nàng nũng nịu chảy nước.

Theo phản xạ, cả Minh và nó đều quay qua nhìn coi người phát ra cái tiếng khó nghe đó là ai

"Bộp" cái bánh hamburger ba tầng trên tay nó rơi xuống.

"Anh...anh Ca" nó lắp bắp rồi nhào vào ôm cậu, cậu bị bất ngờ nên ngã lăn quay ra sau, cuối cùng là nó đè cậu ra ôm, cậu nằm dưới, nó nằm trên, cảnh tượng thật là không trong sáng cho lắm.

"Mày...mày....mau bỏ tao ra...ức" cậu mặt đỏ bừng bừng, nhưng vẫn để yên cho nó ôm

" Anh Ca có biết em nhớ anh Ca chừng nào không? Anh Ca có nhớ em không thể, hay quên em luôn rồi. Em ngày nào cũng nhớ đến anh Ca hết á, em xin lỗi vì không kịp tạm biệt anh Ca lần trước nhé, chỉ vì...ừm..." nó chưa kịp nói xong đã bị cậu bịt miệng.

" Mày...ừc...mày im đi" mặt cậu đỏ đến nỗi làm con tác giả không biết dùng từ gì để diễn tả.

" Anh Ca? Bị sao thế? Nắc cụt á?" Mi ngạc nhiên nhìn, cậu cố gắng quay khuôn mặt đỏ chói lóa của mình ra chỗ khác.

" Này, cậu mau buông tay ra khỏi miệng của bạn tôi" Minh đứng dậy, kéo con bé Mi đang bị bịt miệng sang một bên.

" Mày là thằng nào...ừc? Không liên quan...ừc... đến mày" cậu tím mặt, giật con Mi qua phía bên cạnh mình.

Con bé Mi bị giật qua giật lại, bắt đầu cảm thấy chóng hết cả mặt

" Cậu, anh Ca...á...đừng giật nữa" nó kéo phắt tay ra, bực mình.

" Phải đó, hai người có thôi đi không, chỉ vì một con nhỏ quê mùa mà làm vậy thì chẳng đáng mặt đàn ông tí nào" nhỏ Thư bị ngớ lơ nãy giờ, ừc chế lên tiếng.

" Cậu nói ai quê mùa...ừc?" Cả cậu và Minh cùng đồng thanh.

" Ó..." nhỏ giật mình, cứng họng.

" Thôi được rồi mà, anh Ca, đây là Minh, Minh, đây là anh Ca, à, í là bạn học cùng mẫu giáo với mình ấy" nó cười hớn hở, giới thiệu

" Chào cậu" Minh đưa một tay ra bắt tỏ ý định làm quen, cố gắng coi như không có chuyện gì xảy ra.

" Haha...xin chào...ừc" cậu nhếch mép. Nói là bắt tay như vậy nhưng thật ra siết tay nhau thì đúng hơn, mắt còn ánh lên tia sét đoàng đoàng.

" Nè, các người có thấy mình vô duyên quá không hả?" Thư đứng kế bên, bực mình lên tiếng.

" À, xin lỗi nhé,...ừc đây là Thư,...ừc em họ tôi" cậu khoanh hai tay trước ngực nói.

" Không phải, tôi chính là hôn thê của anh Lâm" Thư khoác tay của mình vào tay cậu, mở vênh lên, tự hào nói

" Hôn thê?" Cả nó và Minh cùng đồng thanh, mặt tỏ rõ sự ngạc nhiên.

10. Bốc Thăm Trúng Thưởng.

Cậu quay qua, nhần mặt gần giọng, quên luôn cả chuyện nắc cụt

" Là em họ"

" Không, là hôn thê" Thư cũng đáp trả một cách tức giận.

" Em họ"

" Hôn thê"

" Em họ"

" Hôn thê"

" Muốn ở lại hay cút xéo" cậu nhếch mép, cười đểu, nói nhỏ chỉ để nó nghe thấy.

" Anh...xin lỗi, tôi chính là em họ" Thư nói, ừc muốn trào nước mắt, tại sao lại cảm thấy mệnh yếu và đau lòng trước lời nói của anh đến thế. Anh và nó từ khi sinh ra đã được định mệnh sắp đặt để ở bên nhau, nó ít hơn anh một tuổi, khi nghe tin được hai bên gia đình công nhận là hôn thê của anh thì nó vui sướng lắm, nhưng anh thì khác, lúc nào cũng lạnh nhạt với nó, vì cũng là tiểu thư đầu lòng của tập đoàn WC (là nhà đầu tư số một của đại hội World Cup, chuyên tổ chức các sự kiện liên quan đến thể thao mang tầm quốc tế,

chứ ko phải đắp- liu-xi như mọi người vẫn nghĩ đâu nhe ==) đứng đầu thế giới, nên cũng giống như anh, nó đã được mài dũa từ khi còn nhỏ, tuổi thơ của nó chỉ gói gọn trong một căn phòng học rộng lớn, trong đó có nó và anh, cho đến khi anh đòi được đi học mẫu giáo, thì căn phòng màu hồng mà nó vẽ ra đó, chỉ còn mình nó đơn côi lẻ loi. Mà hôm nay được anh mời đi chơi, nó mừng đến chảy nước mắt, chuẩn bị một cái đầm xòe màu đỏ thật đẹp, nó trang điểm nhẹ nhàng thanh lịch, để tạo ấn tượng trong mắt anh. Nó cứ ngỡ anh nhớ nó lắm, nhưng khi nhìn ánh mắt triu mến mà anh dành cho con nhỏ quê mùa kia, nó đã nhận ra tất cả, nhận ra mình chỉ là một công cụ bị anh lợi dụng, cảm thấy đau lòng lắm, nó ghét, nó hận con nhỏ đó ghê ghớm, nó không để mắt anh dễ dàng vậy đâu, không đời nào....

" Mi, đi đây với tao một lát" Cậu nắm tay nó, mặt hầm hầm lôi thẳng ra ngoài.

" Ồ...á...từ từ...đau em" nó vùng vằng.

" Nói mau, cái thằng bê đê biến thái đó là gì của mày"

" Bê đê biến thái gì chứ? Người ta dễ thương thế cơ mà chứ ai như anh Ca" nó lầm bầm

" Tao nghe được câu đó" cậu nhếch môi.

" Làm như tai mình thính lắm không bằng ấy. Ừ đây, bạn í dễ thương hơn anh Ca nhiều lắm í, làm gì được em?" Nó chu mỏ, nói nhỏ chỉ mình mình nghe thấy.

" Tao cũng nghe được câu đó đấy" cậu gằn giọng.

" Thế nghe được gì nào? Nói em nghe thử?" Lần này nó quyết tâm nói thật nhỏ, có khi là nghĩ trong đầu luôn rùi đó chứ.

" Tao nghe được tất" cậu cười đều.

" Ồ..."

" Ở iếc gì? Mày đi chơi công viên với tao không?" Cậu hỏi, không quên liếc xéo vào bên trong tiệm có hai con người đang dán chặt mắt nhìn ra ngoài.

" Vậy để em vào rủ Thư với Minh cùng đi luôn ha" nó định chạy vào thì đã bị cậu giữ tay lại " Không cần, tao nói rồi, tụi nó không chịu đi, có mình tao với mày thôi"

" Sao lại thế" giọng nó nhão nhọt.

" Muốn tự đi hay dùng biện pháp mạnh" cậu nhún nhó.

Nó quay qua, mặt ửng rừ vẩy tay tạm biệt với hai đứa ở trong tiệm ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra rồi bị cậu lôi thẳng vào xe chạy đi luôn.

.....

" Anh Ca ơi, vui quá, nhiều đồ chơi thế nhỉ, thôi mình nghỉ một chút đi" nó ngồi thở hổn hển trên băng ghế đá.

" Mày chạy như con heo đang lăn í, chậm rì, có vậy cũng than mệt" cậu vừa thở vừa ngồi xuống, lấy tay quạt mồ hôi trên trán cho nó, nói thật chứ lúc này chơi xe điện đúng cậu sợ đến nỗi không mở mắt ra được luôn í chứ mà biết nó lái nhanh hay chậm, cũng may mà có cái kính râm, không thì xấu hổ chết mất.

" Ồ, em biết anh Ca của em giỏi mà, vậy sao không lái đi mà bắt em lái, sợ muốn chết" nó trề môi le lưỡi.

" Tại...tại tao muốn tập ày thôi, chứ tao mà lái thì bảo đảm về đích đầu tiên" cậu cốc lên trán nó một phát

" Loa loa loa loa, xin mời mọi người đến đây thử vận may của mình ấy, bốc thăm trúng thưởng may mắn đây, chỉ 20 nghìn sẽ được một lần bốc thăm trúng vé đi Đà Lạt 2 ngày 1 đêm đây, xin mời cô bác ạ" một ông chú trông khoảng 40 cầm loa phát thanh thông báo trò chơi của mình.

" Anh Ca, anh Ca, mình ra chơi đi" nó năn nỉ ỉ ôi.

" Không, mày biết mấy trò đó là lừa đảo lấy tiền thôi không, lại còn cơ hội trúng là 1/1000 đó hiểu không hả?" Cậu trừng mắt dọa.

” Thôi mà, chơi thử một lần thui nha, anh Ca đẹp trai dễ thương” nó làm bộ mặt cún con, hai mắt long lanh, lấp lánh khiến cho cậu một thoáng lơ nhịp.

” Ai dạy mày làm cái kiểu ấy thế, thôi đi, ghê quá. Tao sẽ ày chơi với một điều kiện, đừng có gặp thằng Minh ấy nữa” cậu làm mặt đều.

” Nhưng mà...em và cậu ấy còn phải đóng quảng cáo nữa mà, không gặp thì làm sao đóng được” nó chu mỏ nói

” Ờ thì...tao ày gặp thằng ấy, nhưng mà đóng xong là không được gặp nữa, chịu không?” Cậu ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

” Em...”

” Không là không được chơi đâu á. Mà mày nghĩ thử coi, chỉ cần không gặp thằng đó mà mày được chơi nè, có khi còn trúng vé đi du lịch nữa ấy chứ. Mà cũng có khi tao suy nghĩ lại, rồi ày được gặp lại thằng đó, lời quá còn gì. Mau lên, cơ hội chỉ đến một lần thôi đó, 3.....2.....1”

” Chú ơi bán cho con một vé” giọng con bé Mi chen vào giữa đám đông la lớn. Ở bên ngoài có một con cáo già lừ đừ con thỏ non ngu ngốc cười hả hê hả hê, trông khá ố hết sức!!!

.....

“Chúc mừng cô bé, cô bé đã trúng cặp vé đi Đà Lạt chơi 2 ngày 1 đêm, xin chúc mừng....bà con cô bác cứ bình tĩnh, còn nhiều cơ hội nữa, mại dô...” tiếng loa phát thanh vang rền.

” Anh Ca ơi, anh Ca à, em trúng rồi nè, á hí hí.... yeah” nó vừa chạy lại vừa cầm hai cặp vé trên tay.

” Cái gì? Không thể nào!!!” Cậu mắt chữ A mồm chữ O.

” Cái gì mà không thể, anh Ca nhìn đi, nó rõ ràng rành ở đây thế cơ mà, nè...ừm, không biết đi với ai đây ta” nó vừa cầm vé phơ phẩy trên tay vừa nghĩ ngợi.

” Tất nhiên là đi với tao rồi, mày có ngu không thể?” Cậu nhăn mặt

” Nhưng mà...mẹ em...” nó ngập ngừng

” Mày yên tâm, chuyện đó để tao lo, mà mày thấy cái gì ghi trên vé không?” Cậu chỉ tay vào một dãy số có ghi ngày tháng.

” Ừm...bắt đầu từ ngày 28 tháng 5....Á, hôm nay không phải ngày 28 tháng 5 à, làm sao bây giờ, làm sao chuẩn bị kịp đây, huhu...” nó mắt đã rơm rớm nước, tiếc cho hai cái vé đến thế là cùng.

” Nhìn tao nè, mày nghĩ coi tao là ai?” Cậu quay mặt nó đối diện mình, lau hết nước mắt cho nó rồi cười, một nụ cười rất chi là.....đều!!!

11. Chồn Hôi, Khỉ Con, Tinh Tinh, Gấu Đen Và Shopping

” Woa, ở đây đẹp quá anh Ca ơi” nó trầm trồ khen ngợi, hết chạy đến chỗ này tới chỗ kia, lăn xăn như một con...

” Ê khỉ, lại đây tao bảo” cậu khoanh hai tay lắc đầu. Vâng, sau một nụ cười hết sức ư chi gọi là đều, cậu đã dẫn luôn nó tới trung tâm mua sắm thuộc sở hữu của tập đoàn nhà mình, và viễn cảnh hiện giờ là có một con chồn mặt bí xị dẫn một con khỉ mặc váy hồng cùng một con tinh tinh đeo kính lão tóc bạc phơ với đội ngũ gấu mặc áo vét đen đứng đằng sau yểm trợ.

” Mau qua đây” Cậu dắt tay nó đi vào một shop đồ trẻ em sang trọng, cô nhân viên niềm nở chào cậu và nó.

” Chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn mua đồ gì ạ?”

” Cho cháu xem các mẫu thiết kế mới nhất đi”

” Dạ vâng”

Con chồn hôi thử cho con khi con hết bộ này đến bộ khác, vẫn không ưng ý, lâu lâu còn quay qua hỏi ý kiến con tinh tinh già khiến cả đám gấu đen đứng đằng sau cười đau cả ruột.

” Cậu chủ, bộ này tôi thấy rất hợp với tiểu thư”

.....

” Cậu chủ?”

Con chồn hôi hồn bay phách lạc, mặt mày đỏ bừng, ngơ ngác ngác nhìn con khi con mặt cũng đỏ không kém diện bộ đầm hai dây hơi dài qua gối, họa tiết hoa văn đơn giản nhưng tinh tế, nửa hở nửa kín, nhìn cực kì bắt mắt và sặc...xi.

” Anh Ca...anh...anh...thấy đẹp không”

“.....”

” Anh...anh Ca?”

” Hơ...hơ...hả” cậu giật mình, bắt đầu chảy máu mũi

” Anh...anh Ca...có sao không...máu?” Nó chạy lại, lo lắng hỏi.

” Mày...mày tránh ra, đừng...đừng có lại gần tao...tao không sao...ông lo cho nó dùm...cháu ra xe trước” con chồn hôi mặt đỏ bừng bừng, lấy khăn giấy ngăn máu mũi rồi chạy đi mất để lại con tinh tinh mỉm một nụ cười khó hiểu và con khi con lòng như lửa đốt.

” Tiểu thư, tiểu thư đừng lo, nhìn tiểu thư mặc bộ này rất đẹp” ông quản gia già tươi cười nhìn nó.

” Dạ vâng, cháu cảm ơn” nó bẽn lẽn đáp.

Trên chiếc xe hơi màu đen sang trọng có hai con người cực kì thú tính. Một đứa tướng đứa kia giận mình cứ ngồi sát rạt lại, miệng năn nỉ không ngừng để cho đứa kia mặt đỏ ối là đỏ, hết chửi rồi lại xô ra, máu không ngừng chảy xối xả.

” Thôi mà, đừng giận em nữa mà, máu ra nhiều quá, để em lau cho, có cần đi bác sĩ không?” Nó lo lắng.

” Không...không cần, mày tránh ra đi” cậu lại xô nó ra.

” Tại sao lại giận em chứ, em có lỗi gì hả ?” lần đầu tiên nó cảm thấy bực mình với cậu đến vậy.

” Tại mày hết dấy, ai kêu mày mặc đẹp quá làm gì để tao bị chảy máu...í” cậu giận không kém, phun huyệt tẹt hết những lời đang nghĩ trong đầu ra mới nhận ra mình nói lố.

” Tại sao em mặc đẹp lại làm anh Ca chảy máu chứ” nó ngạc nhiên mở to mắt nhìn cậu

” Tao...ừm...tao...á...xỉu” cậu vờ nhắm mắt gục đầu lên vai nó.

” Anh Ca ơi, có sao không, hay mình đi bệnh viện nhé, không đi Đà Lạt nữa” nó lo lắng lay lay đầu cậu.

” Không sao, mày cứ để như vậy, tí nữa rồi nó hết” cậu mỉm cười dịu dàng, mặt hơi ửng hồng.

” Dạ vâng” nó ngoan ngoãn lắng nghe, cố gắng ngồi thật im lặng để cậu được thoải mái.

.....

” Oaaaa, mát quá à, mà có thật là anh Ca gọi điện ẹ em chưa đấy?” Nó nghi ngờ nhìn cậu.

” Tao nói dối mày thì được gì hở?” Cậu vừa nói vừa hít một hơi thật dài.

” Ồ ha, thế mà em không nghĩ ra” nó cười tủm tỉm.

Đà Lạt tuy là mùa hè nhưng tiết trời vẫn se se lạnh chứ không nắng gay gắt như ở Sài Gòn. Đi đến đâu cũng thấy hàng ngàn cây thông trải dài đến đó, thật sự rất dịu mát và ôn hòa. Đã bao năm rồi cậu chưa về nơi này, cậu cảm thấy rất nhớ mùi hương của hoa ly ly thoang thoảng và sự thanh khiết này. Nơi mà tuổi thơ của cậu cảm thấy thật sự có được một thứ gì đó gọi là hạnh phúc.

” Anh Ca à, mình đến Vinpearl Land chơi đi” cái giọng con nít của nó đánh thức cậu dậy khỏi cơn mộng mị.

” Vinpearl Land? ”

” Đúng rồi, em nghe nói ở đó cảnh vừa đẹp mà vừa có nhiều trò chơi nữa, mình đi đi nha” miệng nó tía lia.

” Tao...”

” Đi mà, đi đi nha?” Nó làm bộ mặt cún con nài nỉ, hai mắt tròn xoe long lanh lóng lánh.

” Nhưng tao...”

” Thôi mà, anh Ca muốn gì em cũng làm cho hết, đi đi nha nha, anh Ca đẹp trai”

” Nhưng, cái đó nó...”

” Vậy là đi rồi ha, ui em cảm ơn nhiều lắm, thương anh Ca nhất luôn” nó quay qua ôm cậu một phát.

” Mày im coi, con ngu này, cái đó nó ở Nha Trang chứ không phải ở Đà Lạt, ngu thì vừa vừa thôi cho người ta ngu với chứ” cậu đỏ mặt tía tai, bực mình quát lớn.

” Ô...ủa...ờ ha, đúng vậy thật. Vậy thôi thì mình đi Bà Nà hill đi, em nghe nói nó là cáp treo dài nhất Việt Nam luôn đó anh Ca” nó lại tiếp tục quá trình năn nỉ ỉ ôi.

” Ô, nhưng...”

” Đến cả cái này mà anh Ca cũng keo kiệt với em nữa ư, anh Ca xấu tính thiệt đó, em rút rút hết, anh Ca xấu hoắc, chẳng có đẹp trai miếng nào cả” nó làm bộ mặt giận dữ.

” Mày, tao...”

” Không nghe nữa, không nghe nữa, xin lỗi muộn rồi, em đi đây” nó ùng ùng giẫm chân bỏ đi để lại ai đó giận cũng chẳng được mà cười cũng chẳng xong, gan ruột đầu óc đến cả lộn tùng phèo với con nhỏ ngốc nghếch này.

12. Ai Là Chị, Ai Là Em?

Cánh cổng màu đen dần dần mở, hiện ra trước mắt nó là một căn biệt thự trắng lẹ, có một cái hồ bơi to khổng lồ ở phía sân trước và cả một cái cầu tuột nữa chứ. Kế bên hồ bơi là một vườn hoa lý lý thơm ngào ngạt. (Vì không muốn đi du lịch theo tour nên cậu đã hủy hai tấm vé và đưa nó về nhà mình)

” Trời ơi, đẹp quá à, thơm nữa chứ” nó hít hà mũi, mắt sáng rực rỡ.

” Thế nào? Mày thích không?” Cậu hỏi nó.

” Xí...” nó hếch mồm, quay mặt qua chỗ khác.

” Trời ạ cái con ngốc này, mày còn giận tao vụ hồi nãy hả? Thôi được rồi, chiều tao dẫn mày đi leo núi Everest chịu không?”

” Thật á?”

” Thật ” cậu bụm miệng ” Đúng là cái đồ ngu địa lí mà”

.....

” Alo, mẹ à”

” Ừm, mẹ đây, con sao rồi, chơi có vui không?”

” Dạ vui lắm mẹ ạ, nhà, à không, biệt thự của anh Ca rộng ghê luôn, đẹp ơi là đẹp nữa”

” Thế hả?”

” Dạ, chiều nay con còn được dẫn đi leo núi E- vơ- rét nữa cơ đấy, để con chụp thiệt nhiều hình ẹ coi nhá”

” E- vớ- rét?”

” Nó đó mẹ, cái núi nổi tiếng hồi mẹ con mình coi trên tivi ấy”

” Con ơi là con, mày biết núi đó ở đâu không thể...Ai đó, dạ vâng, ra liền đây...Mày liệu mà cư xử, đừng để mẹ mất mặt với thiếu gia Lâm đó...cúp”

” Alo, mẹ ơi, mẹ ơi...” nó đưa điện thoại cho ông quản gia” Hình như mẹ cháu cúp máy rồi ông ạ”

” Dạ vâng, mời tiểu thư xuống dùng bữa” ông hơi cúi người xuống.

” Ông đừng gọi tiểu thư nữa, cứ gọi cháu là Mi là được rồi, à mà...anh..anh Ca tên thật là gì thế ông?”

” Dạ là Nguyễn Vĩ Tùng Lâm ạ, còn tên ở nhà của cậu là Mực ạ”

” Mực á” mắt nó sáng quắc lên.

” Dạ vâng, là tại hồi nhỏ cậu nghịch lọ mực của ông chủ dây bắn hết lên cả người nên mới có tên đó”

” Dạ hihi, cháu cảm ơn” trong cái đầu óc ngu ngốc bỗng hiện lên một kế hoạch vĩ đại.

.....

” Làm gì mà lâu xuống thế hả khi” cậu nhăn mặt nhìn nó ” Tao đói lắm rồi đấy”

“”

” Sao vậy, mày vẫn còn giận hả? Tao đã hứa dẫn mày đi leo núi Everest rồi cơ mà, hiểm ai được leo lên núi ấy lắm đấy” cậu khó hiểu nhìn nó.

” Đây mực, mau gọi chị là chị đi, không được xưng mày tao nữa đâu đấy nhé” nó quay qua nhìn cậu, nghiêm giọng nói.

“Cái...cơ..cơ..cái...mực...chị...mày...mờ.. mày nói gì thế”

” Đây nhá, tên cậu là mực, còn tên em là khi, mà mực thì sống ít tuổi hơn khi nhé. Vì thế nên cậu phải gọi em là chị nhé, không được nói mày tao nữa” nó lên giọng giảng giải.

” Mực...mày...mày thật là, tao không muốn, không muốn gọi mày là chị đấy, thì sao nào, mày làm gì được ?” Cậu vênh mặt.

” Không công bằng tí nào cả, em đã gọi anh Ca là anh Ca rồi cơ mà”

” Đây nhé, mày thấy con mực bao giờ chưa?”

” Ó, dạ chưa”

” Thế làm sao mày biết nó sống ít hơn khi”

” Bác quản gia nói ạ”

” Ôi giờ, ông ấy giỏi cái nói tầm phào thôi. Đây nhé, mực nó sống được cả dưới biển lẫn trên bờ, thế khi có sống dưới biển được không?”

” Dạ...dạ không ạ”

” Nữa nhé, mực vừa đẹp nè, vừa thông minh nữa chứ đâu có lông lá nhiều như khi. Đặc biệt là mực có thể sống tới 100 tuổi lận cơ, chứ ai lằng nhằng như khi nhỉ”

” Dạ, em...”

” Thế bây giờ mày muốn tao xử mày sao đây hả con hâm này?”

” Em xin lỗi, xin lỗi mà, anh Ca đẹp trai ơi, tha cho em nha nha” nó rớt rít năn nỉ.

” Đâu có dễ thế được, có một điều kiện” cậu cười đều.

” Điều kiện gì ạ?” Nó ngo ngác nhìn cậu.

” Là...”

13. Ngôi Sao Sáng Nhất.

” Aaa, ư...nặng quá à. Điều kiện gì đâu mà lạ thật ớ, ai đòi anh Ca không công em mà em công anh Ca mới ghê chứ ” nó vừa khệ nệ trèo lên rừng thông vừa công cậu trên tấm lưng bé nhỏ.

” Được đi leo núi Everest (vâng chính là rừng thông này đây các bạn ạ!) là sướng lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa. Công mới được mấy bước chân đã than mệt, thế mà còn đòi làm chị tao cơ đấy” cậu ngồi cười mãn nguyện, sẵn tay cốc lên đầu nó một phát.

” Á... đau, tại em chưa thấy con mực bao giờ chứ bộ. Với lại núi E-vơ- rét này lạ thiệt anh Ca nhỉ, chẳng có miếng tuyết nào cả, toàn cây là cây” nó liếc nhìn xung quanh.

” Mà ngu quá gốc ạ, mùa hè thì làm sao mà có tuyết được cơ chứ”

” Ờ ha, công nhận anh Ca thông minh thật” nó chắc lưỡi.

” Còn phải nói, mà công lâu quá, thế này thà tao đi bộ còn nhanh hơn” cậu tuột xuống, nói công cho vui vậy thôi chứ cậu thương nó lắm, không dám để lâu đâu, chứ mất công vợ tương lai cậu bị đau cột sống thì khổ!

” Oaa, mát quá à, thích ghê á, nhìn được toàn cảnh thành phố luôn kìa anh Ca ới” nó sung sướng reo hò.

” Ừm, cẩn thận không té đấy” cậu giữ tay nó lại.

” Anh Ca ới, trên mấy cái cây kia người ta treo cái gì thế?” Nó chỉ tay lên những tờ giấy được buộc ruy băng đủ thứ màu sắc sặc sỡ treo lủng lẳng trên cành cây.

” Đó là cây may mắn” cậu mỉm cười nhìn nó ” Viết điều ước của mình rồi treo lên cây thì điều ước đó sẽ thành sự thật”

” Tụi mình viết đi nha anh Ca, em thích lắm, nha nha” nó nài nỉ, giọng ngọt như mía lùi.

” Thôi được rồi, giấy này, viết đi” cậu đưa cho nó một tờ giấy màu hồng nhỏ, trên tay cũng cầm một tờ giấy y chang.

Nó hí hoáy viết xong rồi lại bôi, bôi xong rồi lại viết, mặt nhăn như khỉ. Quay qua nhìn, thấy cậu đã viết xong từ lúc nào, xong còn mỉm cười sung sướng nữa chứ, thiệt là ghen tị chết đi được mà. Nó bỗng nhận ra điều gì đó, cười vui vẻ, nắn nót viết từng chữ, rồi gấp lại thật đều, đưa cho cậu

” Treo nó giùm em đi, cao quá à, em không với tới ” nó dúm vào tay cậu.

Cậu nhận lấy tờ giấy , lấy ra một chiếc hộp nhỏ, bỏ tờ giấy của cả nó và mình vào trong hộp, xong cúi người chôn xuống gốc cây.

” Sao lại chôn hả anh Ca, không treo giống người ta à?” Nó ngơ ngác nhìn lên rồi lại nhìn xuống.

” Mà ngu quá, treo thì bị lấn vào còn gì, chôn mai một muốn mở ra coi chẳng phải dễ hơn sao” cậu cốc vào đầu nó lần hai.

” Ồ, anh Ca giỏi thật, thông minh quá à” nó tấm tắc khen.

” Tao biết, không cần phải nhắc hoài vậy đâu” cậu vênh mặt, trông kênh kệu hơn bao giờ hết.

” Hihi, oái, mọi người đâu hết rồi” nó lo lắng nhìn quanh, cả ông quản gia già và mấy chú mặc áo đen đều không có ở đây.

” Chết rồi, tại mà chạy lung tung đó, lạc mất tiêu rồi” cậu làm mặt căng thẳng.

” Thế làm sao bây giờ, em nghe nói trên này có cáo đó, sói, sư tử, hổ nữa, ghê quá à, hic” nó rối rít.

” Bây giờ xuống trời tối nguy hiểm lắm, đành phải ở đây chờ đến sáng vậy, hình như bên kia có một căn nhà thì phải” cậu dắt tay nó dẫn về phía con suối bên bìa rừng.

Đúng là có một căn nhà nhỏ xinh đẹp kế bên con suối, căn nhà tuy không lớn lắm nhưng đầy đủ đồ đạc, nội thất rất ấm cúng và sang trọng, như có người ở đây vậy, chẳng giống nhà hoang tí nào. Nếu không muốn nói rằng chuyện này là do cậu sắp đặt khi cấm quản gia và vệ sĩ, phải, cậu muốn được ở bên nó, cậu muốn được thử cảm giác bảo vệ và chở che cho nó.

” Nhà đẹp quá à, sao ở đây cái gì cũng đẹp thế nhỉ” nó ngấm ngấm xung quanh ngôi nhà.

” Mà sao anh Ca biết ở đây có nhà thế, mà có khi nhà này của người ta đó, mình ở vậy kì lắm”

” Tại...tại này tao đi ngang thấy, nhà này không có người đâu, mà cứ tự nhiên đi” cậu lấp bắp, sao bỗng nhiên nó trở nên sáng suốt thế nhỉ.

” Mất anh Ca tinh thật đấy...A, bình minh kìa, đẹp quá, mau đi thôi” nó lẩn tẩn chạy ra ngoài

” Bình minh?” Cậu nhìn đồng hồ ” 5 giờ rưỡi tối á?”

” Lần đầu tiên em thấy bình minh đó, đẹp thật” nó luôn miệng suýt xoa khen.

” Hoàng hôn ngốc ạ, là hoàng hôn, bình minh cái con khỉ” cậu quàng tay qua vai nó.

” Aaaaaa, đã quá” nó hét lên.

” Này, sao mày hét lớn quá vậy” cậu lấy tay bịt hai tai.

” Hét như này giải tỏa căng thẳng hay lắm đó, anh Ca thử đi”

” Nhưng...”

” Hét đi mà, hét giống em nè” nó la lớn ” Anh Ca, em thương anh”

Cậu đỏ mặt, cũng hét lên theo nó

” Mi ơi, tao cũng thương mày”

” Anh Ca ơi, chúng ta mãi như vậy nhé, luôn bên nhau như vậy nhé” tiếng hét của nó vang vọng khắp nơi.

” Tao hứa, tao sẽ luôn bên mày, mãi mãi”

” Anh Ca ơi, em thương anh”

” Mi ơi, tao cũng thương mày”

.....

” Anh Ca ơi, ra đây nướng với em đi” nó vừa thối vừa lau mồ hôi. Nói là ở nhà vậy thôi, chứ cậu và nó cùng nhau đứng lều suốt cả buổi, đến 8 giờ tối mới xong thì đã đói meo, thế là hai đứa quyết định đốt lửa trại luôn. Không biết từ đâu cậu xách được hai con cá, đem về cho nó nướng, xong rồi lại chui vào lều nằm ngủ.

” Có nướng con cá cũng không xong nữa à”

”Trời đất, cháy hết một con rồi kìa, mày bắt lửa lớn thế”

”Thối mau lên...mày muốn cháy lều à”

” Mi, coi phía bên kia coi, bỏ củi thêm vào đi”

” Làm gì mà mặt mày lấm lem hết cả, qua đây tao chùi cho” cậu lấy ống tay áo chùi vết than dính trên má nó. Nó cũng lấy tay chùi vết than dính trên trán cậu, hai đứa nhìn nhau cười vui vẻ, xong lại cùng sẻ chia nhau một con cá, khung cảnh thật hạnh phúc biết bao.

Nó nằm trong lều kế bên cậu nhưng đầu óc không thôi suy nghĩ mông lung

” Anh Ca ơi, trên này có ma không thế, em là em sợ ma lắm ấy nhé” nó núp vào tay cậu.

” Có đấy, một con ma bụi khổng lồ luôn, có cả ma tóc dài nữa” cậu cười khinh khỉnh, dọa nó.

” Huhu” người nó bây giờ dính chặt vào người cậu luôn rồi.

” Mày biết làm thế nào để chúng bay hết không?”

” Không ạ, anh Ca chỉ em với” nó nài nỉ

” Cứ bên tao thế này thôi, thế nào chúng sợ cũng chạy đi hết” cậu dang tay ra ôm nó vào lòng.

” Vâng ạ...Woa, hôm nay trời nhiều sao thế nhỉ” nó nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, mắt sáng rực.

” Ừm, này, mày nhìn thấy ngôi sao sáng nhất kia không?” Cậu chỉ tay về phía một ngôi sao nhỏ nhưng tỏa sáng lấp lánh nhất.

” Có ạ”

” Vì sao đó tên là LTM” mặt cậu hơi ửng hồng.

” Sao anh Ca biết thế” nó tò mò.

” Vì nó là của tao, chỉ mãi mãi là của tao mà thôi”

” Ô...thế không công bằng, em cũng phải chọn một cái mới được...A, cái nhỏ nhỏ kế bên anh Ca ấy, nó cũng sáng lắm anh Ca ạ”

” Mày đặt nó là MTL đi” cậu ra lệnh

” Tại sao?”

” Tao thích thế, cứ đặt như vậy đi, mỗi lần nhớ đến tao, mày cứ nhìn lên đó kêu, nhất định tao sẽ đến”

” Anh Ca chắc chứ” nó đưa ánh mắt nghi ngờ.

” Chắc chắn, đó là hai ngôi sao lấp lánh nhất trên bầu trời, chúng sẽ mãi ở cạnh nhau như thế nhé. Tao nhất định sẽ không buông chúng ra đâu, mày cũng nhất định phải thế Mi nhé, ngôi sao sáng nhất của tao” Cậu thì thầm vào tai nó, thật nhỏ câu cuối.

“”

” Mi?”

” Khò..”

Cậu cười nhẹ, ôm nó thật chặt vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán nó, rồi cùng chìm vào giấc ngủ...

14. Ra Mắt Nhà Vợ.

(Tác giả xin đính chính lại tên của cậu và nó là Nguyễn Vĩ Tùng Lâm và Lê Ngọc Huyền Mi nhé, đã viết được mười mấy chap rồi mà giờ mới đề cập đến vấn đề này, thật là tội lỗi quá, cảm ơn mọi người rất nhiều vì thời gian qua đã ủng hộ Gọi tao là anh yêu nhé!)

8 giờ

” Con khỉ heo kia, dậy mau lên, mày tính nướng đến bao giờ nữa hả ?” cậu vừa vò đầu nó vừa quát.

” Chút nữa thôi mà, em muốn ngủ” nó uể oải đáp.

” Chút thôi đấy nhé”

10 giờ

” Giời ạ, trưa rồi kìa, dậy mau lên, con gái con nứa gì đâu mà ngủ chảy hết cả nước dãi thế, mau dậy đi, tao nấu đồ ăn sáng hết rồi này”

” 5 phút nữa thôi mà” nó nài nỉ, giọng ngái ngủ.

” Lần cuối cùng đấy” Cậu mặt ngấn cứa.

” Iu anh Ca nhất”

12 giờ

” Anh Ca ơi, em dậy rồi này” nó vừa ngáp vừa ngồi dậy.

” Oái, tại sao mình lại ở đây, anh Ca ơi, huhu, đừng bỏ em mà” nó thút thít.

” Cái con khỉ heo kia, mày mập quá rồi đấy” cậu vừa đi vào phòng vừa bê một mâm toàn là đồ ăn ngon nức mũi

” Em về đây bằng cách nào thế? Sao em chẳng nhớ gì cả”

” Tao công mày xuống đây, người hay là heo mà mập muốn gãy cả xương, giờ tay tao vẫn còn nhức đây này” cậu giơ hai tay lên cho nó xem

” Anh Ca vừa đẹp trai, vừa giỏi nữa, hihi, đồ ăn ngon quá, em ăn nhé” nó khen giọng ngọt xớt.

” Mày dẻo mềm quá rồi đấy, nào hả miệng ra tao đút cho ăn kéo nóng” cậu vừa thổi muống cà- ri vừa đút vào miệng nó.

” A...á, nóng quá à, huhu, nóng quá” nó lấy tay quạt lấy quạt để.

” Tao...tao xin lỗi, mau hả miệng ra tao thổi cho đỡ nóng nào...Phù phù, thế nào, đỡ chưa?” Cậu vừa chu miệng ra thổi vừa hỏi nó

” Đỡ rồi đỡ rồi, cà ri ngon thật” nó liếm môi.

Cậu sợ nó nóng, vừa múc vừa thổi phù phù, rồi đưa vào miệng mình thử, xong mới đút cho nó

” Hihi, anh Ca đút thế này giống ngày xưa mẹ mớm cháo cho em ăn thật” nó vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

” Ồ ha, tại sao tao lại phải đút ày chứ” cậu bỏ muống xuống, cố gắng tìm một lí do nào đó.

” Ồ...thôi mà, đút cho em đi....A, sao đau tay quá không cầm muống được nữa rồi, anh Ca mà không đút thì em chết đói mất” nó làm bộ.

Cậu phì cười, chiều nó quá riết sinh ra nhõng nhẽo rồi đấy ” Đút lần này nữa thôi đấy nhé, nào há miệng ra”

” Aaa...” nó ngoan ngoãn nghe theo.

” Cậu chủ, xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng bà hai đang đợi cậu ở ngoài ạ” Ông quản gia già hốt hải chạy vào.

” Mẹ hai? Ông đã nói...” cậu quay qua nhìn con Mi đang thần nhiên ăn cà ri.

” Dạ chưa, nhưng tôi nghĩ tiểu thư cần đi ngay cậu ạ” ông quản gia hồi thúc.

Cậu nhieu mày ” Được rồi, ông ra kéo dài thời gian đi, chuyện này cứ để cháu lo”

” Vâng” Ông quản gia vừa chạy ra thì con Mi đã bị cậu lôi luôn xuống dưới giường.

” Ồ, lôi em đi đâu thế, đang ăn mà, bỏ cà ri ngon thế phí lắm” nó tiếc nuối.

” Có một con ma vừa đột nhập vào nhà, mày mau trốn trong tủ quần áo, nhất định không được ra ngoài đây, để tao diệt nó xong rồi tao mở tủ ày” cậu dặn dò nó.

” Ma? Ma á...huhu, thôi em không bỏ anh Ca lại một mình đâu, thế tội anh Ca lắm, để em đi diệt nó cùng cho” nó nín tay cậu.

” Không được, con ma này nó thích con gái lắm, mày ra nó ăn thịt liền đấy, nó sợ tao, cứ để một mình tao đi được rồi” cậu ấn người nó vào tủ quần áo khổng lồ ” Nhất định không được đi ra đây nhé”

” Anh Ca ơi, cố lên nhé, em thương anh, đừng bỏ em trong này nhé, em sẽ chờ, nhớ đến cứu em sớm nhé” nó nước mắt nước mũi tèm tèm

Cậu cười tươi ” Tao sẽ không bỏ mày đâu” rồi đóng cửa tủ lại.

” Này, nó là con tôi mà, sao ông cứ cản tôi thế nhỉ” Người phụ nữ bước vào phòng, tỏ rõ sự khó chịu với ông quản gia già đáng thương.

” Con trai, con trai yêu dấu của mẹ, con đây rồi” người phụ nữ nhào đến ôm con trai của mình vào lòng vừa đúng lúc cậu đóng tủ lại.

” Mẹ, mẹ hai, sao lại ở đây” cậu giả bộ tỏ ra ngạc nhiên.

” Con trai mẹ ở đây, mẹ không ở đây thì ở đâu nữa” bà hun chụt chụt vào má nó.

” Thế mẹ hai đến đây làm gì?”

” Ngốc ơi, con quên à, hôm nay là ngày chúng ta gặp mặt thông gia đấy, họ cũng đang ở Đà Lạt. Con tính thế nào thì tính đi chứ mẹ chẳng thích họ chút nào cả, nhất là con Thư ấy, bố con với mẹ cả thật là áp đặt người khác quá đáng” bà ta thút thít nói. Cậu là con trai của mẹ cả, tức là mẹ ruột cậu. Ba cậu có hai bà vợ, mẹ cả- mẹ cậu là một người đàn bà hiền từ, nhưng sâu trong con người bà có gì đó rất đáng sợ và khó hiểu. Còn mẹ hai xuất thân không phải là con nhà gia giáo như mẹ cả nên có phần phóng khoáng, dễ gần và thân thiện hơn, đặc biệt bà rất ghét những tiểu thư nhà giàu đông danh nên khi biết Thư là hôn thê của cậu thì khóc ròng mấy ngày liền, nhưng cậu không thể để mẹ hai biết chuyện con Mi được vì bà có cái miệng không giữ bí mật cho lắm.

” Con...con cũng không muốn đi đâu, mẹ hai tính giùm con đi” cậu giả mặt ngây thơ.

” Sao con giống mẹ thế nhỉ, để mẹ coi coi...À,...” bà thì thầm gì đó vào tai cậu, cậu cũng thật là hâm mộ đầu óc lúc sáng lúc tối của mẹ hai, nhưng kế hoạch lần này quả thật rất tài tình.

” Cứ thế nhé”

” Vâng”

Mẹ hai vừa đi khỏi, cậu đã quay qua nhìn tủ quần áo, mặt chùn xuống

” Mi ơi, chờ tao chút nữa nhé, tao đi rồi sẽ quay lại ngay, ày ra ngoài lúc này là quá nguy hiểm, chờ tao nhé, nhất định tao sẽ quay lại...”

15. Mi Nhập Viện.

Tại một nhà hàng sang trọng.

” Anh chị sui gia đợi một chút nhé, nó sẽ tới ngay thôi” mẹ (ruột) cậu nở nụ cười tươi giả tạo, tay liếc nhìn chiếc đồng hồ Thụy Điển chừng trăm triệu bên dưới không khỏi sốt ruột.

” Dạ con chào mọi người, xin lỗi đã đến trễ” cậu áo vét lịch lãm, tóc chải gọn một bên, khuôn mặt đẹp trai lảng tửng sáng không tí cảm xúc. Thư ngồi đó, tim lỡ mất một nhịp, hôm nay cô diện một bộ váy đắt tiền của nhà thiết kế nổi tiếng, tuy cái giá phải trả không hề nhỏ nhưng cô sẵn sàng làm tất cả miễn là được anh để tâm đến.

” Không sao đâu, con mau ngồi vào bàn đi” bố vợ tương lai tươi cười nhìn cậu.

Cậu nhẹ nhàng đi tới, kéo chiếc ghế làm bằng gỗ sồi qua một bên, ngồi xuống, trông thật sự rất thanh lịch.

” Thật là quý hóa quá, đã lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau nhỉ, sẵn đây mình bàn chuyện tương lai của hai đứa nhỏ luôn chứ” bố cậu trịnh trọng

” Chuyện tương lai?” Cậu nhấp một ngụm nước, bình thản hỏi.

” À con trai, bố mẹ và cô chú định khi nào học xong cấp hai sẽ cho hai đứa qua Mỹ du học luôn” mẹ cậu giải thích.

Cậu nuốt ngụm nước, sao tự nhiên cảm thấy đắng chát, làm sao những con người này họ có thể đóng kịch một cách tự nhiên và hoàn hảo đến thế, điều này làm cậu phát ốm.

” Học bên Việt Nam thì đã sao, cần gì phải qua đó” cậu nhản mặt

” Em nghĩ qua bên đó thì sẽ tốt hơn chứ anh Lâm, môi trường bên Mĩ thật sự rất thuận lợi, còn Việt Nam...”
Thư nói nhỏ nhẹ nhu mì, chưa kịp dứt lời thì

” Em hay quá nhỉ, chưa qua đó bao giờ mà đã biết tất, chẳng bù với anh” cậu vờ thờ dài, không thèm liếc nhìn nó tới nữa con mắt.

” Em...” Thư bất ngờ nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô thấy anh tự hạ thấp mình đến thế

” Chuyện đó thì ai chả biết nhỉ, con chỉ khiêm tốn quá” mẹ cậu cười gượng, bạo biện nói.

” Reeng...”

” Alo, vâng...con sẽ về liền” cậu quay qua mọi người nhìn một lượt, làm mặt buồn bã nói.

” Con xin lỗi, nhưng giờ mẹ hai đang bệnh, con phải về chăm sóc, giống như bài học hiếu thảo pama đã từng dạy con pama nhỉ” cậu cười đều, cúi đầu chào rồi lập tức chạy đi, không muốn ở lại hưởng thụ cái không khí tởm lợm ấy một giây phút nào nữa.

Còn lại năm con người mặt mày trắng bệch, có ba người mặt tỏ rõ sự ngạc nhiên.

” Thăng bé nói...mẹ...mẹ hai là sao hả chị ” mẹ của Thư lấp bắp hỏi sui gia.

” À...là...là vú nuôi của thăng bé, nó quen miệng nên gọi là mẹ hai thôi” mẹ cậu đỏ mồm hôi hột, lo sợ giải thích.

Ba cậu nhìn theo bóng dáng thăng con trai ngỗ ngược đang khuất dần, lặng lẽ thờ dài, chẳng lẽ ông phải dùng đến biện pháp mạnh, chẳng lẽ ông phải đụng đến con bé đó...

” Mi ơi Mi à, tao về với mày rồi đây” cậu vừa về đến biệt thự đã chạy tót lên phòng, mặt hớn mày hở mở cửa tủ

“”

” Ôi giao, mày ngủ đấy hả? Dậy đi ăn tối rồi hăng ngủ chứ” cậu lay người nó, chạm vào má nó, toàn thân đều nóng hổi như lửa đốt.

” Mi, Mi, mày sao vậy, đừng làm tao sợ mà, Mi, mày tỉnh lại đi, tao xin lỗi. Mày mà không tỉnh lại tao cạo trọc đầu mày đó, Mi, Mi ơi” cậu vừa lay người nó vừa bế xuống nhà, mặt cắt không còn giọt máu, vừa chạy vừa la

” Ông, mau kêu xe cấp cứu, mau lên, Mi ơi...huhu, tỉnh lại đi Mi ơi, đừng bỏ tao mà....”

.....

Có một cậu bé con mặt thất thần bế một cô bé mặt tái xanh chạy vào bệnh viện, cậu bé ngồi chờ cô bé, không giây phút nào là không cầu nguyện. Đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ đi ra nở nụ cười nhẹ trấn an, chỉ là do bị suy nhược vì thiếu oxy thôi, mấy ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sẽ khỏe lại ngay, cậu bé ấy bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tự hứa sẽ không bao giờ để cô bé một mình nữa. Cậu bé đi vào phòng bệnh, ngang tàn không cho ai vào thăm, một mình ở lại, thăm thì thủ thủ bên tai cô bé

” Tao xin lỗi mày Mi nhé”

” Mày tỉnh lại đi mà”

” Tao hứa sẽ không để mày một mình nữa đâu”

” Mày mà không tỉnh lại là tao bẻ gãy răng mày đó”

” Mày không sợ hả, không tỉnh à, thôi tao đùa chút thôi, tỉnh lại đi mà”

” Mi ơi, tao thương mày...” cậu gục xuống cạnh giường, tay vẫn nắm chặt bàn tay múp míp của nó, động trên mắt là một giọt lệ.

Sáng hôm sau.

Nó tỉnh dậy, vươn vai ngáp dài, oái, nó đang ở đâu mà trắng toát thế này, tay nó lại bị ai đó giữ chặt nữa, là ma à, huhu, nó không muốn đâu mà

” Ma ơi tao xin mày đó, mày bỏ tay tao ra đi mà, mày muốn gì tao cũng chiều mày hết, đừng hại tao nhé. Có gì cứ đến tìm anh Ca thôi, anh ấy không sợ ma nên mày cứ tha hồ mà dọa nhé, đừng dọa tao mà” nó giật giật tay ra nhưng vẫn bị giữ chặt lại.

” Mày đối xử với ân nhân của mình như thế đấy hả” cậu ngẩng mặt lên, tóc rối bù xù, mắt sưng húp nhìn nó.

” Ô, anh Ca đấy à, hihi, em không có ý gì đâu mà, chỉ tại em thấy anh Ca dũng cảm quá thôi nên mới...À mà con ma hôm qua anh Ca đã giết được chưa thế, tại sao em lại nằm ở đây vậy” nó giả bộ đánh lảng sang truyện khác.

” Tại mày hết đấy, hôm qua tao đang đánh suýt thắng rồi, mà mày mở cửa tủ đi ra, tao nhìn thấy mặt mày... mày đẹp quá nên lơ là, vì vậy nên mày mới bị nó cắn ột phát, làm tao phải công mày từ nhà đến bệnh viện đấy” cậu bịa truyện mà mặt làm căng thẳng y như thật khiến nó cũng rối theo.

” Em...em xin lỗi, mà anh Ca nói gì cơ, em đẹp á, nói lại đi” nó chu mỏ nài nỉ

” Được rồi, mày đẹp, mày đẹp nhất trần đời luôn được chưa? Mau há miệng ra ăn miếng cháo nào” cậu mở nắp hộp cháo tự mình chạy đi mua từ tối hôm qua, cẩn thận dứt từng miếng cho nó.

” Cháo ngon quá à...tiếng gì thế nhỉ...A, bụng anh Ca kêu kìa” Từ tối hôm qua đến giờ thức trắng trông nó nên cậu chưa có miếng nào bỏ bụng cả. Có lúc ông quản gia đem đồ ăn vào thì lại bị cậu đuổi ra ngoài, giờ mới thấy đói thật.

” Nào, há miệng ra, em dứt cho” nó giật luôn cái muỗng trên tay cậu.

” Mày thật là...Aaa” cậu ngoan ngoãn nghe theo, há miệng ra cho nó dứt, sóng mũi bắt đầu cảm thấy cay cay, cảm giác này, sao lại hạnh phúc đến thế.

16. Ở RỂ.

Cậu mở cửa bước vào phòng, đã gần một tuần nó phải nằm viện rồi, đáng lẽ bác sĩ đã cho ra từ 2,3 ngày trước cơ nhưng vì lo cho nó nên cậu nhất quyết không cho xuất viện trừ khi nào nó khỏe hẳn.

” Mi ơi, Mi à, cháo đến rồi đây. Mày mau ăn cho khỏe nhé” cậu bưng tô cháo thịt bò vào phòng, vừa đi vừa thổi cho cháo nhanh nguội.

” Mi, Mi, sao đắp chăn kín mít vậy, bị bệnh à, mau mở ra nào” cậu cầm chăn nó giật giật nhưng nó vẫn cứng đầu không chịu chui ra.

” Mày có mau ra đây không thì bảo, không ra tao kêu bác sĩ vào chích ày một mũi đấy nhé”

” 5”

“4”

“3”

“2”

“1.5!”

” Em ra rồi này, ra rồi này, đừng gọi bác sĩ nữa” nó vùng chồm ngồi dậy, khuôn mặt phúng phính bí xị

” Tốt, mau ăn cháo nào”

” Em không ăn nữa, ăn cháo hoài ngán quá à, sáng cháo, trưa cháo, chiều cháo, tối cũng cháo, suốt ngày cháo thôi. Em khỏe rồi mà, anh Ca nói bác sĩ cho em xuất viện đi, mẹ em ở nhà lo lắng đó, nằm đây suốt ngày chán chết đi được”

” Không được, mày phải ở đây đến khi nào khỏe hẳn đã” cậu bực mình nhìn con nhóc bướng bỉnh trên giường.

” Thật mà, em khỏe hẳn rồi mà, cho em ra nhé. Không tin à, được rồi, phập” nó nhe răng ra cắn vào tay cậu. Cậu hoảng hồn, mặt đỏ bừng dần chuyển sang tím lịm

” Á aaaaaa, đau quá, mày bị sao thế?”

” Thấy chưa, em khỏe thật rồi mà, cho em xuất viện nhé” nó mỉm cười hài lòng nhìn dấu răng mình in trên tay cậu.

” Đau chết đi được, không, tao đau quá, không ày xuất viện nữa” cậu cứng đầu.

” Đi mà, đi mà, thôi thì em hôn bù vào chỗ vừa bị cắn nhé” nó chồm người tới hôn vào tay cậu một phát, xong lấy tay chấm chút nước bọt trong miệng rồi xoa lên chỗ tay bị cắn nguyên hàm răng khùng long của nó.

” Eo ơi, mày làm gì dơ thế” cậu nhìn xuống thành quả nào là vết cắn rồi nước bọt loang lổ trên tay mình.

” Ngày xưa em bị mũi cắn mẹ hay lấy nước bọt xoa lên chỗ cắn cho em, thế mà nó khỏi ngay đấy, hay lắm” nó tít tít

” Thật vậy à?” Cậu khạc nguyên một vũng ra lòng bàn tay, rồi xoa lấy xoa để “Đúng là có hết thật”

” Cái này là ở dơ luôn rồi áy chứ hiệu nghiệm gì nữa” nó cười khì khì.

” Mày vừa nói cái gì” cậu nhú mày nhìn nó.

” Không gì ạ, em chỉ khen sao hôm nay nhìn anh Ca đẹp trai quá thôi”

” Nhắc hoài tao ngại đấy” cậu cười khinh khỉnh, dùng tay gỡ đầu, trông thật ngổ hết sức ” Thôi được rồi, để tao ra xin bác sĩ ày xuất viện”

” Anh Ca ịt nùm bờ quanh” nó hí hửng, cười tươi roi rói

.....

” Mẹ ơi, mẹ à, Mi về rồi nè” nó chạy lại ôm chầm lấy mẹ mình.

” Sao mày về sớm thế, không ở lại chơi với thiếu gia thêm vài hôm nữa hẳn về” mẹ nó nhìn con nhăn nhó.

” Xi, ai thèm, con nhớ mẹ” nó nũng nịu.

” Con chào cô ạ” cậu từ ngoài đi vào, lễ phép thưa, không quên quay qua liếc xéo nó một cái.

” Cô, cô chào con, mau, mau ngồi vào đi” mẹ nó tay bắt mặt mừng.

” Anh Ca làm gì ở đây thế, sao chưa về nhà nữa?”

” Bà cha mày, thiếu gia đến nhà mình chơi là quý hóa lắm rồi, còn đứng đấy làm gì, mau vào lấy nước mời thiếu gia uống đi chứ ” mẹ nó cần nhần.

” Mẹ...”

” Mẹ miếc gì, đi mau hay muống ăn đập”

Nó giậm chân bình bịch bỏ vào nhà trong. Cậu ngồi ở ngoài lòng như nở hoa, sung sung sướng sướng. Chẳng là lúc ở trên xe cậu nhà ta có trả thù cắn lại nó một phát, xong lại lấy nước bọt của mình xoa xoa, mà ai ngờ nó bị dị ứng, hết đau rồi mà vẫn còn giận dai quá trời nên đành xuống nước năn nỉ chứ biết làm sao bây giờ.

” Chẳng hay thiếu gia đến nhà chúng tôi có chuyện chi, hay con Mi nó làm gì có lỗi với thiếu gia rồi để tôi đập cho nó một trận” mẹ nó nhỏ nhẹ khác hẳn ngày thường.

” Dạ không có đâu ạ, cô cứ gọi cháu là Lâm là được rồi, cháu, cháu muốn xin cô một chuyện...” cậu tỏ vẻ ngập ngừng.

Nó từ trong đi ra tay cầm li nước, nghe được, mặt lộ rõ vẻ tò mò

” Dạ có gì cậu Lâm cứ nói, tôi, tôi giúp được gì là tôi giúp liền hà”

” Cháu...cháu muốn xin ở rể nhà cô một đêm được không ạ?”

17. Hạnh Phúc Giản Đơn

” Ở...ở rể” Mẹ nó mắt chữ A mồm chữ O, lấp ba lấp bắp, bà cũng là định ghép đôi cho con Mi với thằng nhỏ này vì nó là con nhà giàu, mai sau bà cũng được nhờ. Nhưng bà không ngờ mối quan hệ của tụi nó lại tiến triển nhanh đến mức ở rể, dù gì thì tụi nó cũng mới tốt nghiệp mầm non ra thôi mà, tụi con nít bây giờ thật là ghê ghớm hết sức, chẳng lẽ, chẳng lẽ ở Đà Lạt đã xảy ra chuyện gì rồi sao....bà, bà cũng không tởm tệt đến mức bán con gái mình ấy chứ ?

” Con, con xin lỗi, con nói nhầm, là ở nhờ một đêm thôi ạ” mặt cậu đỏ ửng.

” À, nhưng cô chỉ sợ nhà nhỏ như này thì không tiện cho con thôi” mẹ nó thở phào nhẹ nhõm.

” Không, không sao đâu ạ, cô có cần con giúp gì không, để con nấu cơm phụ cô nhé” cậu xắn tay áo nhanh nhẹn bước vào bếp, lướt qua tặng cho con Mi nụ cười đều kinh dị.

” Mẹ, mẹ, tại sao anh Ca lại ở nhà mình chứ? Ở rể là sao vậy mẹ” nó chạy lên tò mò hỏi.

” Thì...thì mẹ cũng đâu biết, mà chỉ là ở nhờ một đêm thôi mà, mày ở đây làm gì, mau xuống bếp phụ cậu Lâm, mau lên, tao ra chợ bán hàng” mẹ nó vẫn chưa hết hoàn hồn chậm chạp đứng lên

” Vâng” nó tiu nghỉu đi vào trong bếp. Nhà nó cũng chẳng phải là sang trọng gì lắm, nội thất cũng chẳng bằng nhà cậu nhưng đồ đạc đều được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ và được trang trí rất bắt mắt nên trông thật sự rất ấm cúng.

” Mi, hôm nay ăn món gì thế” cậu lướt một vòng quanh tủ lạnh.

” Mi gói xào bò” nó đi đến lấy hộp thịt bò trong tủ lạnh ra.

” Là món gì thế? Lần đầu tiên tao nghe thấy món đó đấy”

” Ngon lắm, anh Ca bắt chảo dầu lên bếp đi nhé, xong cho tụi với bò vào xào, em ra chợ mua bó cải về luộc” nó choàng tay đeo chiếc tạp dề màu hồng hello kitty cho cậu, rồi nhanh nhẩu cầm giỏ đi chợ.

.....

” Anh Ca ơi em về rồi nè, anh xào bò xong chưa thế” nó đi vào bếp. Mà cũng không biết có phải là cái bếp hay không nữa, dầu mỡ thì văng tứ tung lên thành tường, còn được trang trí bằng mấy miếng thịt bò lác đác trên dưới nữa, cậu thì đang ngồi thu lu một góc, mặt mày xanh xao đến đáng sợ.

” Anh, anh Ca, sao thế, anh bị gì vậy” nó chạy tới lo lắng hỏi.

” Mi, Mi, cứu tao với, thịt bò nó ghét tao, nó tấn công tao kìa” cậu chỉ tay về phía cái chảo đang bắn dầu tung tóe.

” Hihi...á ha ha ha, hic, hahaha” nó ôm bụng cười ngặt nghẽo.

” Mày cười gì chứ” cậu đứng dậy, mặt nhăn lại, phỉa bụi dính trên quần áo.

” Hihi, thịt bò tấn công, ha ha ha” nó vẫn chưa thể nhịn được cười.

” Thì thật mà, lúc đầu tao chiên với dầu nó đâu có bắn đâu, xong tao bật cái nút đó đó, nó bắn ỉ xèo khắp nơi” cậu trề môi chu mỏ làm mặt đáng thương.

" Anh Ca phải bật bếp lên, bỏ dầu cho nóng vào thì mới chiên được chứ" nó đứng lên, từng thao tác làm đều uyển chuyển và nhịp nhàng, thật ra lúc đầu nó làm còn đến nỗi suýt cháy nhà cơ, nhưng tập dần rồi riết cũng quen, thành ra giờ thành đầu bếp chuyên nghiệp luôn rồi.

" Mà thế mà cũng có lúc giở phết ấy chứ nhỉ, có kinh nghiệm rồi thì mai một đồ mất công tao phải rèn" cậu khoanh hai tay trước ngực cười tươi nhìn nó

" Rèn gì chứ ạ"

" À, không có gì" mặt cậu hơi ửng hồng, tay tháo chiếc tạp dề ra vòng từ phía sau eo đeo cho nó.

" Oái, anh...anh Ca làm gì thế" Hơi ấm của cậu phả vào cổ nó, đây là lần đầu tiên nó thấy tim mình đập mạnh như thế.

" Im nào, dầu mỡ bắn hết lên áo đấy" cậu đeo xong chiếc tạp dề liền quay qua lật bó cải.

" Mi này, mày hứa với tao một điều nhé" cậu vừa hái các chỗ héo trên rau vừa nói.

" Hứa gì ạ?" Nó dùng đũa chấm chút nước sốt ném thử.

" Hứa sẽ nấu ăn cho tao mãi mãi luôn"

" Vâng, à mà không...thế chồng em thì làm thế nào"

" Mày đừng lo, tao bảo đảm nó cũng sẽ hiểu thôi"

" Sao anh Ca biết?"

" Vì nó là...à mà tao chắc chắn đấy, mày hứa đi"

" Vâng, em hứa"

.....

" Con mời cả nhà ăn cơm ạ" nó vừa nói vừa gấp một cọng mì bỏ vào miệng.

" Cái con bé này, cậu Lâm cứ tự nhiên nhé" mẹ nó ái ngại nhìn đĩa mì xào bỏ để trước mặt.

" Dạ, cô cũng ăn ngon miệng" cậu gấp một miếng mì và bỏ vào miệng, cứ ngỡ là nó sẽ kinh khủng lắm chứ, ai ngờ...

" Oaaa, món này ngon quá" cậu gấp lấy gấp để, chưa gì đã vơi hết nửa đĩa. Mi và mẹ nó nhìn cậu ăn thì há hốc mồm, mì gói đối với cậu ngon vậy sao, ngày nào mà nó chẳng ăn món này chứ.

" Làm gì thế? Mau ăn đi" cậu vừa nhai nhồm nhoàm vừa gấp bỏ vào chén cho nó.

" Vâng" nó ăn từng cọng mì. Nhìn cậu ăn hùng hồn như thế, trong lòng có chút vui vui.

.....

" Anh Ca, lần thứ 10 rồi đấy, lên đi, để em rửa cho" nó cầu nhàu.

" Xà bông này làm từ gì mà trơn thế, có phải tại tao đâu, xin lỗi nhé, để một tao mua 10 cái chén đền lại cho" cậu làm mặt tội lỗi.

Nó với lấy xà bông trét lên mũi cậu, ngồi cười toe toét. Cậu cũng không phải dạng vừa, lấy nguyên một nắm chà lên hai má nó, hai đứa trét qua trét lại cười rung rinh cả căn bếp.

.....

" Hai đứa mau vào đây" mẹ nó trải nệm và sắp gối sẵn ngồi chờ.

" Anh Ca, mau vào đi mà, đừng mắc cỡ nữa" nó nài nỉ. Chả là vì nãy giờ chơi xà bông mà không màng hậu quả, rốt cuộc là cậu và nó dơ hết cả người phải đi tắm, mà cậu thì chẳng thèm đem theo đồ do quyết định lấy lòng " mẹ vợ" đột xuất của mình nên đành lấy tạm đồ " bố vợ" để mặt. Áo thì dài đến gối, quần thì lòng thòng quét đất trông tức cười đến nỗi cậu ôm luôn cái nhà vệ sinh thân thương trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà không chịu mở cửa.

Cậu bước vào, từng bước chậm chạp, mặt đỏ như gấc, mắt cứ liếc lên liếc xuống chẳng dám nhìn thẳng.

” Trông cũng đâu đến nỗi, cậu Lâm vẫn đẹp trai ra phết” mẹ nó cố nén cười.

” Con thấy xấu...Á...dạ à đẹp, đúng là anh Ca mặc gì cũng đẹp trai hết” nó bị mẹ chưởng ột cú dưới chân rất cục cũng chịu thông nào.

” Cậu Lâm muốn ngủ thế nào, kể bên cô hay kể bên con Mi, xin lỗi vì nhà cô chật hẹp quá nhé”

” Dạ không sao, kể bên ai cũng được ạ” cậu nói, vẫn chẳng chịu ngước mặt lên.

10 giờ tối có ba con người nằm chung với nhau trên một chiếc nệm lớn. Cậu con trai nằm ở giữa mồm một nụ cười hạnh phúc và ấm áp dù bị một đứa con gái và một người phụ nữ chẳng biết giữ ý giữ tứ bề đẹp lép phía bên dưới. Cậu bỗng có ước mơ rằng, đêm nay hãy cứ dài như thế...

18. Gặp Lại Anh Ca.

” Anh Ca ơi ra đây ăn sáng này” nó vừa sắp đĩa vừa gọi, nước trên tóc cứ nhỏ tòng tòng xuống

Cậu từ trong nhà vệ sinh đi ra, tay cầm khăn thấm lên đầu nó lau lấy lau để.

” Gọi đầu thì phải biết lau cho khô tóc chứ, để vậy cảm lạnh mất công tao phải mua thuốc nữa” cậu cằn nhằn.

” Kệ nó đi, em không sao đâu, để tí là nó khô mà” nó lè lưỡi.

” Mà cái tao?”

” Dạ không” nó chùn mặt xuống ” Lát ra chợ bán hàng với em nhé”

” Bán...bán hàng, ý mày là?”

.....

” Mày dô mày dô ày, mua 1 kí tặng nửa kí đây” cậu vừa hò vừa hét.

” Mi, mày ra làm gì đi chứ, lúc đầu thấy xấu hổ lắm mà sao giờ hô hào ghê thế, bán một kí tặng nửa kí thì lỗ bà nội nó à, ra kêu nó vào nhà đi, cho nó bán chút nữa chắc tao cạo đầu đi tu quá” mẹ nó á ngại nhìn cậu cầm hai chùm nhãn reo hò như một thằng bệnh.

Nó vừa khúc khích cười vừa chạy tới

” Anh Ca, vào nhà chơi với em nhé, bán nhiều đó là được rồi”

” Mày vào trước đi, tao bán chút nữa đã, mày làm trò vui này hằng ngày mà dám không cho tao biết hả? Mày nhìn coi người ta nhìn tao bằng ánh mắt ái mộ quá trời kìa” cậu hớn hờ. Nó nhìn quanh, đúng là vậy thật, nhờ độ điển trai phơi phới của cậu mà lượng khách nữ đến mua hàng tăng đột biến, từ bà nội trợ đến một đứa con nít đều bị cậu quyến rũ hết trơn rồi, tự nhiên nó thấy trong lòng có chút bất an, nó bị gì vậy nhỉ, tại sao nó lại cảm thấy có một chút ghen tị vậy chứ?

” Anh Ca, mau vào nhà, không bán nữa” nó cũng không biết tại sao mình lại thốt ra câu này.

” Mày bị sao thế?”

” Cháu ơi bán cô một kí cam”

” Dạ vâng” cậu đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó rồi chạy đi.

” Cam này không phun thuốc sâu chứ?”

” Dạ không, cam chất lượng lắm cô ạ” cậu vừa lựa cam vừa ngước lên nhìn người phụ nữ sang trọng đứng trước mặt.

” Mẹ...mẹ ?”

” Hình như mẹ đã không quan tâm con đủ thì phải? ”

.....

” Các người mau bỏ tôi ra, tôi tự đi được, mau bỏ ra” cậu vùng vằng, nhưng sức của một thằng nhóc mằm non làm sao bì được với sức của hai chàng vệ sĩ to cao lực lưỡng.

Mẹ cậu từ tốn ngồi xuống chiếc ghế sofa, mặt không chút biểu cảm

” Thả nó ra đi”

” Tại sao...?”

” Con nói gì mẹ không hiểu?” Bà ta làm mặt ngây thơ.

” Tôi xin mẹ, đừng đụng đến cô bé ấy” cậu lạnh lùng.

” Đổi lại...”

” Gì cũng được”

” Thỏa thuận xong” bà thản nhiên nhấp một ngụm trà. Cậu quay lưng bỏ lên phòng, để lại ai đó dù mặt ngoài lạnh tanh nhưng trong lòng như có hàng ngàn mũi kim đâm vào

” Con trai, hãy tha thứ ẹ”

Hè hết, đồng nghĩa với việc sự nghiệp học hành của tụi nó lại phải tiếp tục. Năm nay con bé Mi sẽ vào lớp 1, tức là nó đã lớn hơn một tuổi rồi đấy nhé, đối với người khác khi già thêm một tuổi có nghĩa là trưởng thành hơn, chín chắn hơn, nhưng hình như định nghĩa này hoàn toàn trái ngược với nó thì phải.

” Mẹ con vào đây, chiều nhớ đón con nhé, trường này thật là đẹp quá đi thôi” nó tung tăng chạy đi trước, khoác trên vai chiếc cặp hình búp bê barbie màu hồng.

Trường tiểu học mà mẹ nó đăng kí đáng lẽ là ở gần nhà. Thế mà không hiểu tại sao trước ngày đi học có một bì thư gửi đến ghi là vì gia cảnh nhà nó khó khăn nên được miễn học phí từ tiểu học đến đại học ở trường quốc tế T&T gì đó, còn được tặng kèm là một chiếc cặp và một bộ đầm phục rất đẹp nữa. Mẹ nó cứ nghĩ là lừa đảo thôi nhưng lòng ham miễn phí thì đổ ai mà cản nổi. Thế là buổi chiều mẹ nó đến địa chỉ ghi tên trường xem thử, đúng là trường quốc tế có khác, có hẳn bể bơi, sân đá banh, sân bóng rổ riêng, còn có hẳn cả một sân golf nữa chứ. Trường lớp nào lớp ấy rộng thênh thang, có gắn máy lạnh, máy chiếu đầy đủ tiện nghi. Còn đội ngũ giáo viên thì khỏi phải nói rồi, toàn là tiến sĩ giáo sư từ nước ngoài về. Mẹ nó đến văn phòng hỏi thì những gì ghi trên thư đúng là thật, có một người giấu tên nào đó đã đăng kí cho nó học và trả toàn bộ tiền học phí đến đại học luôn rồi, mẹ nó nghe thế mừng ứa nước mắt, thật là tò mò không biết nhà hảo tâm tốt bụng đó là ai nữa...

” Ông đã làm những gì tôi dặn rồi chứ” bà bước xuống chiếc xe hơi màu trắng sang trọng đậu cách cổng trường không xa, ánh mắt hướng về một khoảng không vô định.

” Dạ vâng thưa phu nhân, nhưng còn cậu chủ...” ông quản gia ngập ngừng.

” Rồi nó sẽ hiểu thôi” bà thở dài, bước vào trong, chiếc xe lăn bánh chạy đi mất

.....

” Xin chào tất cả các em học sinh thân mến. Chào mừng các em đến với hệ thống trường dân lập quốc tế T&T” giọng thầy hiệu trưởng ồm ồm.

Mi đứng ở dưới lắng nghe chăm chú, trong lòng có chút hồi hộp.

” Chào cậu, rất vui được làm quen” Một cậu bé điển trai đi tới, mỉm một nụ cười tỏa nắng.

” Chào...ơ, Minh, sao cậu lại ở đây?” Nó trợn tròn mắt ngạc nhiên.

” Tổ đi học, cũng giống cậu thôi”

” Ồ ha, hihi” nó gãi đầu, cười ngây thơ.

” Thầy không làm mất thời giờ của các em nữa, bây giờ hãy đi theo hàng lên lớp nào, chúc các em một ngày tốt lành” thầy hiệu trưởng già kho hù hụ đi xuống, trông thật là thảm thương.

” Cậu học lớp mấy thế?” Minh lên tiếng hỏi.

” Tổ học lớp 1A”

” Vậy hả, tiếc quá, tổ học lớp 1B” Mặt Minh hơi chùn xuống ” Nhưng không sao, ra chơi mình chơi với nhau nhé”

” Okie, bai”

” Bye”

.....

” Các em trật tự nào, xin chào, cô tên là Tuyết Nhung, là cô giáo chủ nhiệm của các em, rất vui được làm quen” Cô Nhung có gương mặt rất dễ thương và ưa nhìn, giọng của cô nghe cũng thật là trong trẻo và hay.

Cậu liếc nhìn lên bảng lớp 1A được tô hoa vẽ lá, khế thờ dài một cái, nếu không vì lời hứa đó thì cậu đã chuyển trường qua học với nó luôn rồi, không biết nó đang làm gì nữa, có nhớ tới cậu hay không. Tự trấn an bản thân, cậu đẩy nhẹ cửa bước vào lớp.

” Xin lỗi cô em đến trễ” cậu cúi người xuống, cố tỏ ra lịch sự hết mức có thể.

” Không sao, em mau vào chỗ đi” cô mỉm cười đáp lại, cô biết chứ, à mà không phải, tất cả giáo viên trong trường này ai mà chả biết Nguyễn Vĩ Tùng Lâm- con trai chủ tịch năm nay vào lớp 1 và học ngay lớp cô chủ nhiệm nữa, lúc đầu cô cũng có chút lo ngại, nhưng sau đó cô quyết định sẽ đối xử với chúng thật bình đẳng như nhau và xem chừng việc này cũng không có gì khó khăn cho lắm vì cậu bé rất ngoan và biết nghe lời.

Cậu liếc một vòng quanh lớp học, chỉ có duy nhất một chỗ trống kế bên một con bé đang thẫn thờ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng ấy nhìn sao quen quá, hình như là... Cậu lắc đầu nguây nguây xua tan đi suy nghĩ đó, làm sao mà con Mi học ở đây được chứ, cậu tưởng tượng nhiều quá rồi.

Cậu cất bước đến ngồi kế bên con bé tóc hai bím đó, mắt nó vẫn dán nhìn ra ngoài cửa sổ, thật may quá vì cậu cũng không có ý định làm quen, cậu ghét việc phải kết bạn với các thành phần trong trường này, vì theo như suy nghĩ của cậu, chúng hầu như chẳng có gì tốt đẹp ngoài việc khoe của cả.

” Trường này đẹp thật đó” nó lên tiếng

Cậu im lặng lắng nghe, sao giọng nói này thật là quen quá đi mất.

” Giá như anh Ca có ở đây nhỉ”

Anh...anh Ca, nó mới nói là anh Ca sao, cậu quay qua, bắt giác gọi.

” Mi”

Nó cũng giật mình quay qua nhìn thẳng bạn kế bên, há hốc mồm kinh ngạc.

” Anh Ca?”

19. Cuộc Chiến Giữa Người Và Khi.

” Mày/ Anh Ca làm gì ở đây thế” cả hai đứa đồng thanh, lấp ba lấp bắp.

” Em đi học” nó hồn nhiên

” Tao cũng đi học, sao mày lại học ở trường này, tao tưởng...” cậu chưa nói dứt lời đã bị nó chặn họng bằng một tràng kể lể

” Này nhé, em nhé...bla bla bla” nó vừa tươi cười vừa kể mà không biết rằng đã làm cho đứa kia ôm một bụng lo lắng sợ hãi giùm cho nó, khuôn mặt xám xịt lại.

"Mày thích học trường này lắm hả?" cậu thở dài nhìn nó.

"Vâng, trường này rộng ới là rộng, đẹp ới là đẹp luôn" nó sung sướng nói.

"Mi, mày đừng lo, tao sẽ bảo vệ mày" cậu tự dằn vặt bản thân.

"Anh Ca, không ngờ tụi mình được gặp nhau nhỉ, gặp em vui không, mà sao hôm bữa anh Ca về sớm thế?"

"Vui, tao vui lắm, hôm bữa tao bận việc đột xuất, cho tao xin lỗi nhé" cậu nói khóc không lên tiếng mà cười cũng không xong.

"Em cũng vui lắm, thật là thích quá à" nó choàng tay qua ôm lấy cậu làm ai đó mặt đỏ ửng xem tí sắc nước bọt.

"Các em, hôm nay chúng ta tập đánh vần trước nhé, nào... O cờ óc hờ óc hóc nặng học" cô giáo vừa dò tên trong danh sách vừa làm mẫu.

"O cờ óc hờ óc hóc nặng học" cả lớp đứa nào đứa nấy đồng thanh.

"Giỏi lắm, em Lê Ngọc Huyền Mi, em đứng lên đánh vần cho cô nghe thử xem nào"

Nó nghe cô giáo gọi tên giật mình suýt té ghế, từ từ đứng dậy, làm sao bây giờ, này giờ nó lo nói chuyện với anh Ca nên chẳng nghe cô giảng bài gì cả, nó quay qua nhìn cậu làm bộ mặt cún con cầu xin. Cậu lơ mắt một nhịp, mặt đỏ như cà chua chín, nhép nhép trong miệng nhắc nó

"Dạ là...ừ...ừ...cờ...A, dạ là ư tờ ực cờ ực...ủa là ực mà" nó không hiểu gì quay qua nhìn cậu rồi lại nhìn cô, trên mặt hiện rõ chữ tại sao cô lại dạy từ ực cơ chứ.

Cậu ực phát khóc, đập đầu xuống bàn, là cậu bị nắc mà, lỡ hại nó rồi, làm sao bây giờ, tại sao lại chọn nắc đúng thời điểm thế cơ chứ.

Cả lớp đứng hình, một đứa nhin không được cười ha hả, thế là châm ngòi nổ làm cả tụi trong lớp cười không nhặt được mồm, có đứa còn cười đến nổi té ghế mới ghê cơ chứ. Cô giáo mặt đỏ ửng, nửa giận nửa mắc cười, e hèm vài tiếng lấy lại trật tự ban đầu, xong quay qua nhìn nó dịu dàng nói

"Bạn Mi tập trung hơn nhé, phạt ở lại trực lớp một tuần, em ngồi xuống đi"

Nó ngồi xuống, mặt xụi lơ, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu quay qua, mặt nhăn nhăn nhó nhó

"Đồ ngốc...ực"

"Sao em lại ngốc chứ, anh Ca nói sao em trả lời vậy mà, ủa, anh Ca bị nắc cụt hả?" Nó ngây thơ

"Ừc...mày đúng là rất ngốc mà, để bị trực nhật rồi thấy chưa...ực" cậu lấy chai nước trong cặp nó tu ừng ực.

Nó vừa vỗ vai cho cậu vừa cười hì hì, sao hôm nay bỗng thấy anh Ca nắc dễ thương đến vậy nhỉ

"Reeng..."

"A, ra chơi rồi, em đi nhé" nó sách cặp chạy đi.

Cậu nhìn theo nó, ừ ớ không nói nên lời.

"Chào cậu, mình ra sân sau trường chơi nhé?" Minh kéo tay nó lôi đi nhưng rất nhẹ nhàng chứ không mạnh bạo như anh Ca vẫn thường làm.

"Bộ ở đó có gì vui lắm hả" nó tò mò

"Bí mật!" Minh đưa một tay ra che mắt nó, tay còn lại giữ ngang eo để có gì té thì cậu còn kịp đỡ mà không ngờ hành động lịch thiệp của mình đã làm ai kia ở sau lùm cây tức tối trào máu họng, cũng may là còn giữ được chút bình tĩnh không chạy lại đập cho vỡ mặt!

"Đến chưa thế?" nó vừa đi theo hướng dẫn của Minh vừa không kìm nén được sự hồi hộp.

"Đến rồi đây, nào...1....2...3" cậu từ từ mở tay ra, nó chớp chớp rồi lại dụi dụi, thật là không tin vào mắt mình nữa, nơi đây thật là đẹp, à mà không, quá đẹp ấy cơ chứ

Một khoảng sân nhỏ thôi nhưng được bao phủ bởi biết bao nhiêu là cây cối, hoa cỏ. Đặc biệt là mùi thơm nhẹ dịu mát của hoa ly ly buổi sớm tinh mơ cho ta cảm giác thanh thoi và sáng khoái vô cùng. Kế bên là một con suối nhân tạo nhưng trông cũng thật là hùng vĩ, cứ như là nó đã đi lạc vào thế giới thần tiên của Alice rồi không bằng.

” Thật...thật là...thật...” nó nói không nên lời, mắt vẫn trầm trồ nhìn khung cảnh trước mặt mình.

” Đẹp quá phải không, tớ mới tìm thấy nó hồi sáng đấy, hình như không ai biết chỗ này thì phải” cậu nở một nụ cười rạng rỡ cũng thật là đẹp ” Nào, Mimi, nhóc đâu rồi, ra đây đi, ta đến rồi này” cậu gọi

” Mimi?” Nó tròn xoe mắt

” Ừm, A, nó kia rồi” từ trong hốc cây một con khỉ con nhảy ra, nó quần quít bám lấy người cậu, xong lại chùng ra bộ mặt láo lếu nhìn ” vật phẩm” đứng cạnh mình.

” Mimi, bây giờ đây sẽ là bạn của chúng ta, bạn ấy tên là Huyền Mi, cùng tên với nhóc đấy nhé” cậu xoa đầu con khỉ con.

” Chào nhóc, chị tên là Mi, rất vui được làm quen với em” nó cầm tay con khỉ bắt lấy bắt để, trên mặt hiện rõ rãnh rãnh bốn chữ “hơn hờ quá mức”

Mimi giật tay lại, nhìn kẻ thù cướp ” người yêu” của mình bằng ánh mắt khó ưa, lè lưỡi phun nước bọt đầy ra tay nhỏ, xong lại trèo lên đầu cậu ngồi, tướng rất bá đạo.

” Mimi, sao nhóc hư thế, xin lỗi cậu nhé, chắc tại nó không quen” Minh ái ngại lấy cái khăn trong túi ra chùi chỗ nước bọt dính trên tay nó.

” Không sao đâu” nó cười hiền nhìn cậu, xong lại quay qua dành ánh mắt không mấy thiện cảm cho kẻ khó ưa đang ngồi trên đầu bạn mình. Cuộc chiến giữa người và khỉ đã chính thức bắt đầu!

.....

Nó tung tăng vui vẻ đi vào lớp, nhìn cái cục thịt bí xị đang ngồi gác hai chân lên bàn, tỏa ra sát khí nồng nặc đến chết người hời

” Anh...anh Ca, ăn...ăn bánh không?” Giọng nó hơi run

” Mày đi đâu chơi thế” cậu quay qua nhìn nó bằng ánh mắt hơi bị ” trù mến”

” Em...em đi chơi”

” Với ai?”

” Với bạn”

” Nam hay nữ?”

” N...nam”

Cậu đập tay cái rầm xuống bàn, ghé mặt mình kề sát mặt nó. Nó nhìn cậu sợ sệt, hơi lùi lại

” Mày có nhớ mày đã hứa những gì chứ?”

” Em...em”

” Mày hứa là sẽ không gặp nó nữa cơ mà, tại sao mày còn gặp thằng Minh đó nữa hả?” Cậu giận dữ quát.

” Em...em” nó òa ra khóc nức nở, các bạn xung quanh lớp đã bắt đầu để ý. Cậu hết hồn, dùng tay bịt mồm nó lại, dù gì thì nó cũng phải có bạn chứ, cậu bắt ép người quá đáng rồi, chỉ là cậu không chịu nổi khi thấy nó cười cười nói nói với thằng đó thôi.

” Tao...tao xin lỗi mà, mày nín đi, tao hứa không làm vậy nữa đâu”

” Ừ...ừ” nó thút thít. Cậu mở nhẹ tay mình ra, lau nước mắt cho nó.

” Em...em chỉ là...ừc...lịch...lịch...ừc..sự thôi mà...hức”

Cậu nhìn nó vừa thương vừa giận

” Tao biết rồi, tao xin lỗi, tại này tao nóng quá thôi, tao hứa sẽ không làm vậy nữa” cậu vén lại mái tóc cho nó thủ thủ.

” Hứa, hứa nhé”

” Ừm, nhưng khi nào đi chơi với nó, nhớ cho tao đi cùng”

” Vâng” nó ghé đầu lên vai cậu ” Hát em nghe đi, bắt đền đó”

” Bài gì?”

” Gì cũng được”

” Heart beats fast

Colors and promises

How to be brave

How can i love when i'm afraid to fall

....”

Lời bài hát du dương trầm bổng da diết, giọng cậu nhẹ nhàng ấm áp len lỏi vào trái tim nhỏ bé của nó, nó cảm thấy sao thật an toàn, từ từ chìm vào giấc ngủ...

20. Sinh Nhật Hạnh Phúc Nhất.

“Mi, dậy, dậy trực nhật mau lên để còn về nữa” Cậu đập bàn nó rầm rầm

Nó ngái ngủ ngược lên nhìn cậu, ngáp ngắn ngáp dài, hỏi một câu thể hiện mức độ vô tư tuyệt đối của mình

” Oáp...học xong rồi à, trực nhật là gì vậy anh Ca?”

” Trời ạ, đứng lên tao chỉ ày làm, xách mông lên hay muốn ăn dếp hả” cậu vờ sờ tay xuống chân.

Nó theo phản xạ lập tức đứng lên, ngoan ngoãn nghe lời cậu ra lấy chổi

” Giờ phải làm gì nữa ạ?”

” Con ngu này, mày cầm chổi không để quét chứ để chải tóc chắc?” Cậu lắc đầu nhìn nó.

” Dạ hihi”

Nó là nó giỏi quét nhà lắm ấy nhé, hồi hè mẹ đã dạy cho nó rồi chẳng nên bây giờ động tác thuần thuần thực thực chẳng khác gì các bà nội trợ là mấy. Ấy thế mà cậu dám bảo nó quét sai, cậu đứng đằng sau vòng tay qua eo để chỉ nó, tìm nó không biết như thế nào mà cứ đập bình bịch bịch bịch, còn nhìn mặt của cậu thì đỏ ối là đỏ

” Đấy mày phải làm thế này này, lia qua lia lại nó mới sạch hiểu không?” Hơi thở của cậu phà vào cổ nó, ôi sao bây giờ nó mới nhận ra trên người cậu có một mùi hương rất thơm và đặc trưng nhỉ, hình như đó là mùi gỗ trầm thì phải, ngày xưa khi đi thăm chú, nó cũng đã từng thấy chú xịt loại nước hoa có mùi hương này lên người, chú nói mùi gỗ làm từ vỏ cây và các loại rêu xanh tượng trưng cho sự ấm áp và quyền uy, hèn gì mà nó lại sợ cậu đến như vậy

” Mi, mày để tâm đi đâu thế, đó, quét phải như vậy mới gọi là quét” cậu vẫn ôm eo nó từ đằng sau, hai tay cậu đặt trên hai tay nó giúp chuyển động cán chổi.

” Em thấy quét như này đâu khác lúc này em quét là mấy” nó bĩu môi.

Cậu xấu hổ buông tay ra, búng vào tai nó một phát, phán một câu xanh rờn

” Tao lộn” rồi đi lấy giẻ lau bảng.

” Mi này”

” Dạ?”

” Mà thích nhà mình mai sau sơn màu gì”

” Màu hồng đi ạ, em thích màu hồng”

” Thế mà muốn nấu cơm hay rửa chén” cậu vẫn lau bảng, nó vẫn quét nhà.

” Gì cũng được ạ, mà nãy giờ anh Ca đang nói chuyện gì thế” nó quay qua ngơ ngơ ngác ngác. Cậu mặt đỏ bừng, lau nốt phần còn lại rồi sách cặp chạy đi trước

.....

” Anh Ca, anh Ca, đợi em với” Nó chạy theo sau cậu, khuôn mặt nhỏ xinh lấm tấm mồ hôi.

” Rằm...” nó ngã chổng vông ra phía sau, còn đang định ngồi dậy thì đã bị bàn chân ai đó đè lên tay.

” A, đau” nó rên rỉ.

” Mà đi đứng kiểu gì thế hả, làm dơ hết cả bộ đồ đẹp của tao rồi thấy chưa?” Thư liếc mắt nhìn xuống, môi hơi cong lên, khuôn mặt mỉa miêu hiện ra từng đường nét hoàn mỹ.

” Mi, có sao không?” Cậu chạy nhanh về phía nó, khuôn mặt tím tái đến đáng sợ

” Em...em”

Thư bỏ chân mình ra, lập tức thay đổi thái độ.

” Chị Mi à, em xin lỗi nhé, chỉ tại em vô ý quá, chị đừng giận em nhé” khuôn mặt nhỏ hiện rõ vẻ chưa xót giả tạo.

” Không...không sao mà, Thư cũng học trường này nhỉ” nó cười tươi.

” Vâng”

” Mất mũi để đâu thế hả, bị chảy máu rồi thấy chưa” cậu đi tới lấy khăn chậm chậm lên chỗ đầu gối đang rỉ máu của nó, hoàn toàn không quan tâm tới đứa con gái nhìn mình với ánh mắt xen lẫn khó chịu và đau đớn bên cạnh.

” Em không sao đâu, đỡ em dậy đi” nó bám vào tay cậu.

” Chân căng vậy còn đòi đi gì nữa hả, mà có tin là tao chặt giò mày luôn không. Mau, leo lên tao cõng” cậu hạ thấp người xuống.

” Em đã nói là không sao rồi cơ mà, sao anh Ca lì lợm thế” nó đưa ánh mắt sợ sệt nhìn Thư đang bốc hỏa nói tránh.

Cậu thở dài đỡ một tay nó qua vai cậu, tay kia luôn qua giữ eo nó, cậu bực mình lắm chứ, cái con nhỏ bướng bỉnh này chảy máu tới thế mà còn dám nói không đau, nhưng cũng làm theo vì không muốn nó giận mình, nó mà giận cậu thì chắc cậu chết mất.

” Anh, anh đưa chỉ ra xe rồi về nhà với em nhé, mẹ em có chuyện cần gấp” Thư thấy cậu không để tâm đến mình rồi cuộc cũng chịu nhịn nhục lên tiếng.

Cậu không nói gì, vẫn dìu nó đi tiếp.

.....

” Đến đây là được rồi, anh Ca vào với Thư đi chứ để em nó chờ tội nghiệp” nó rút tay ra khỏi vai cậu.

” Mặc mớ gì mày tội nghiệp cho nó, lo mà quan tâm tới bản thân mình một chút đi, tao đâu phải lúc nào cũng ở cạnh mày được” cậu bế nó lên xe hơi của mình.

”Ồ...nhưng có bác xe ôm đón em rồi” nó định cho chân trèo ra ngoài đã bị cậu đóng sầm cửa lại, cậu nói điều gì đó với tài xế rồi mỉm cười vẫy chào nó.

Nó ngồi trong xe mặt đạch ra một cục, chẳng lẽ, cậu tính bắt cóc nó sao?!?!

....

”Mình ơi, chúng nó về rồi kìa” mẹ cậu lên tiếng gọi, tươi cười nhìn cậu và Thư đang đi vào.

”Con chào bác ạ” Thư cúi đầu lễ phép.

”Chào con” mẹ cậu nắm tay nhỏ đi trước.

Cậu lặng lẽ đi phía sau, nhìn đồng hồ rồi lại thở dài.

”Đã lâu lắm rồi gia đình chúng ta mới đông đủ vậy nhỉ” bố cậu ngồi vào chiếc bàn lớn toàn những món đồ đắt tiền ”Thư, cảm ơn con đã đến dự sinh nhật Lâm con trai bác nhé”

”Dạ, dù gì thì chúng ta cũng là người một nhà cả mà” nhỏ vừa cười vừa rót rượu cho bố chồng tương lai.

”Nào, nâng ly”

Tiếng ly tách chạm vào nhau, cậu ngồi đó, lại liếc nhìn đồng hồ, mặt không chút biểu cảm.

”Anh Lâm, em có quà này tặng anh” Thư đưa một tờ giấy màu trắng có ghi hai con số 10% đến trước mặt cậu.

Cậu nhận lấy tờ giấy, cười đều. Đúng là nhà giàu có khác, những món quà sinh nhật mà họ tặng nhau cũng thật là xa xỉ và khô khan vô cùng.

”Đây là 10% cổ phần của tập đoàn WC nhà con” Thư nhìn món quà hãnh diện.

”Con thật là tinh ý quá” bố cậu nhấp ngụm rượu cười khẩy.

”Pama, con có một điều ước, pama thực hiện nó cho con được không?” Cậu nhìn thẳng vào mặt họ, đáy mắt hiện lên những vệt sáng.

”Tất nhiên rồi con yêu, hôm nay là sinh nhật của con mà. Nói đi, con muốn những gì nào” mẹ cậu và mẹ hai háo hức, ba cậu và Thư cũng chăm chú lắng nghe. Bất kể điều gì cậu yêu cầu, cũng đều thật là đặc biệt và bất ngờ đối với họ.

”Con muốn biến khỏi đây, NGAY LẬP TỨC ”

....

Chiếc xe chạy chậm rồi dừng lại trước một căn nhà nhỏ bằng gỗ xinh xắn, kế bên là một dòng sông, khung cảnh thật là đẹp và dịu dàng nhưng vẫn khiến ai đó ngồi trong xe ô tô sợ đến nổi hết cả da gà.

”Chú...chú ơi, đây là đâu vậy” giọng nó run rẩy.

”Tiểu thư cứ vào trong nhà ngồi đợi trước đi ạ, cậu chủ sẽ đến liền ngay thôi”

Nó mở cửa xe bước xuống, gió lạnh lạnh lùa qua tóc làm nó run hết cả người, thiệt là như sắp đi vào nhà ma vậy đó. Nó mở cánh cửa gỗ ra, cánh cửa kêu cọt kẹt nặng nề di chuyển càng làm cho nó thêm phần sợ hơn nữa, nó lẩn mò trong bóng tối bật đèn lên, trong đầu liên tục vẽ ra đủ viễn cảnh kinh dị nó thường xem trên tivi.

Đèn vụt sáng, nó nhìn một lượt căn nhà nhỏ. Ở giữa là cái bàn với biết bao nhiêu là đồ ăn ngon, còn có cả nến và cánh hoa hồng rải xung quanh nữa chứ, khung cảnh trông thật lãng mạn ra phết.

”Thế nào, đẹp chứ?” Từ đằng sau lưng nó phát ra tiếng nói.

”Á aaaaaa, ma” nó hét thốt thanh suýt tí nữa đập đầu xuống đất đã may mắn được bàn tay ai đó giữ lại.

”Ma cái đầu mày” Khuôn mặt điển trai ngồi sáng của cậu dần hiện ra.

”Anh, anh Ca dám bắt cóc em” nó đứng lên phụng phịu nói.

" Tao bắt cóc mày thì được gì, nuôi cho tốn gạo à?" Cậu trêu, mặt nó xị ra một cục.

" Mau lên bàn ngồi đi, tao đói lắm rồi đấy" Cậu ga-lăng kéo ghế ra cho nó, nó ngồi vào, sẵn tay bỏ miếng thịt bít tết trên bàn vào miệng.

" Con gái con nứa gì đâu mà..." cậu lấy khăn chùi tay cho nó.

" Anh Ca, mình đến đây làm gì thế?"

" Đoán thử đi"

" Ừm..." nó đưa tay lên cầm tỏ vẻ dăm chiêu suy nghĩ " Hôm nay ngày quốc tế phụ nữ phải không?"

" Con diên này, mới tháng 9 phụ nữ phụ niếc gì" cậu nhìn nó bực dọc " Tao bán mày lấy nội tạng đấy"

Mặt nó phải nói là thế nào nhỉ, nhão không ra nhão mà cứng cũng không ra cứng, tím tím hồng hồng trông đến mà mắc cười.

Cậu được thể sẵn tới.

" Mày ăn nhiều lên nhé, có gì bán còn được nhiều tiền"

" Anh...anh Ca, em...em xin...đừng.... bán...em...em nguyện...làm...làm...tất cả, tội....tội nghiệp...em...huhu" cậu nhìn nó run rẩy mà phì cười đau cả ruột

" Thôi, bán mày béo thế này được nhiều tiền mới thích"

" Em...em" nó run rẩy mồ hôi đầm đìa.

Thấy nó sợ hãi chực khóc tới nơi cậu cũng biết điều không đùa nữa.

" Thôi được rồi, hôn vào má tao một miếng tao không bán mày nữa"

Nó lập tức bước tới hoạt động như con rô bốt, hôn lấy hôn để lên má làm cậu chết sững, mặt mày đỏ gay.

" Thôi, thôi đủ rồi, mày muốn tao chết ngộp à. Tao đùa đấy, hôm nay sinh nhật tao"

" Thật...thật á" nó quay qua nhìn cậu mặt bất ngờ.

" Thật"

" Anh...anh Ca làm em sợ, anh Ca ác lắm" nó giận dỗi bỏ về chỗ.

" Thôi mà tao xin, tao đùa vui chút thôi, chứ tao thương mày không hết nỡ nào mà bán mày đi được, vả lại tao còn chưa xơi được miếng nào cả, ngu gì mà bán"

" Làm như em là đồ ăn không bằng mà xơi xơi" nó nói giọng nhè nhè.

" Ừ, há miệng ra tao lột tôm cho ăn" cậu dứt miếng thịt tôm vào miệng nó

" Ngon quá" nó nhai nhồm nhoàm" Anh Ca há miệng ra đi, hôm nay sinh nhật anh Ca mà, em dứt cho"

" Aaaa"

Hai đứa dứt qua dứt lại, chưa đầy 30 phút nguyên bàn hải sản đã bị tụi nó sứt ngon lành. Cậu dẫn nó ra bờ sông ngồi hóng mát

" A, sao LTM với sao MTL của tụi mình kìa anh Ca ơi" nó chỉ lên bầu trời hai ngôi sao sáng nhất.

" Ừ " cậu nằm gối đầu lên đùi nó.

" Em chưa tặng quà gì cho anh Ca cả" nó nghĩ ngợi.

" Nhắc mới nhớ, quà tao đâu?"

" Em đâu biết hôm nay sinh nhật anh Ca đâu, thôi để mai em bù cho ha" nó nũng nịu.

" Hát tao nghe đi Mi"

" Dạ?"

” Tao bảo hát tao nghe”

” Gì cũng được ạ?”

” Ừ”

” A litte star

Came from the sky

The brightest star

Shine just with me

I love you

A litte star

A litte star

....”

Giọng hát nó trong trẻo cao vút cất lên, cậu khẽ nhắm mắt, ước điều ước của mình

” Sinh nhật hạnh phúc nhất của tao ơi, hãy trôi qua thật chậm nhé!”

21. Bà Ác Quỷ

Cậu đi vào trong nhà, mặt hớn hây, cười tủm tỉm

” Biển khỏi nhà này vui vậy sao?” Phu nhân ngồi đó, gương mặt sắc lạnh.

“....” Cậu không nói gì, đi thẳng lên phòng.

” Ngồi xuống đây đi, con bé đó, con không muốn hỏi gì sao?”

Cậu từ từ tiến tới cái ghế sofa lạnh ngắt.

” Mẹ muốn gì, tại sao lại làm như vậy? ” gương mặt cậu vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

” Mẹ là chỉ muốn làm phúc cho nó thôi, chẳng phải con cũng mong muốn điều đó còn gì?” Bà nhấp một ngụm trà, cười như không cười.

” Tôi cũng mong những điều mẹ nói là sự thật” cậu cười đều đi lên phòng.

Phu nhân ngồi ở đó, cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình, khóe mắt bắt đầu ươn ướt chảy một giọt nước mắt yếu đuối được bà thẳng tay quẹt đi.

” Từ giờ con sẽ phải vất vả đẩy con trai của mẹ”

.....

Hôm nay cậu đến trường sớm hơn hẳn mọi ngày, cảm thấy sao mà chính bản thân của mình vui đến nỗi từng từng lên luôn ấy chứ, đi mà cứ cười cười chào chào mọi người xung quanh như thân thiết lắm không bằng khiến họ nhìn cậu bằng con mắt ” tội nghiệp, đẹp trai mà bị điên” suốt cả quãng đường.

Cậu từ từ mở cửa bước vào lớp, lấy lại vẻ chính chắn hơn một chút nhưng trong lòng sao cảm thấy như có trăm ngàn bó hoa đua nhau nở rộ. Cậu đưa mắt nhìn một lượt, nó chưa đến, cái con bé này, mọi hôm đến sớm lắm cơ mà, thật là tuyệt hững quá đi mất.

Từng người từng người lũ lượt bước vào lớp, cũng đã bắt đầu đến giờ học mà chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Cậu chán nản, nó mà thử vào đây, cậu nhất định đập không thương tiếc vì cái tội đi trễ bắt cậu phải chờ.

Cậu đếm, người thứ 31, chỉ còn một người nữa là đủ, chẳng biết nó ở đâu nữa, thật là, chẳng lẽ nó gặp chuyện gì rồi. Cậu ngay lập tức xua đi cái ý nghĩ đó, trong lòng không khỏi lo sợ. Nó mà đến chậm một phút nữa thôi, cậu chắc chắn sẽ đi tìm nó ngay lập tức.

Cánh cửa lớp từ từ mở ra, cậu hồi hộp. Là nó, cái con nhỏ ngốc nghếch béo múp múp nhưng vẫn rất xinh xắn đang đi vào. Hôm nay nó xõa tóc, kẹp một cái nơ màu hồng gọn bên mang tai, trông rất đẹp và đáng yêu làm tim cậu lỡ mất một nhịp.

”Mày làm gì mà đến trễ vậy hả?” Cậu tức tối hét lên.

”Em...em, ngồi vào đây đi, em kể à nghe” nó kéo tay cậu ngồi xuống.

....

1 tiếng trước.

Có một con nhóc béo béo xinh xinh phải lững thững đi bộ đến trường vì giữa đường mẹ bạn phải đi săn hàng giảm giá. Nó vừa đi vừa hát tíu tít, lòng cảm thấy sao có một chút hồi hộp.

Nó đi vào một con hẻm vắng, chỉ cần qua cái hẻm này ra đến đường cái là sẽ tới trường. Nó sợ ma lắm vì cái hẻm này vừa tối vừa ẩm ướt, nó nhắm mắt chạy thật nhanh ra ngoài.

”RẦM...” nó ngã xuống một vùng sinh, áo đầm phục dơ hết cả. Ngước mắt lên, có hai thanh niên cỡ 17, 18 tuổi tóc tai nhuộm đỏ chót, xăm trổ đầy mình.

”Con...con xin lỗi” nó run rẩy

Hai thanh niên quay qua xăm xì gì gì đó với nhau, một gã cười đều.

”Con gì, cứ gọi tụi anh là anh được rồi, bé làm gì mà chạy như ma rượt thế?”

”Con...em...xin lỗi, em...em xin phép đi ạ” nó định chạy đi thì đã nhanh chóng bị một tên giữ tay lại.

”Làm gì mà đi nhanh thế, em đụng vào tụi anh thế này mà bỏ đi được sao?” Hắn liếm môi.

”Em...em xin lỗi”

”Lỗi phải gì mà xin hoài vậy con nhỏ kia, mẹ kiếp, có tiền không, lấy ra đền đi” tên bên cạnh tức giận quát.

Cả người nó run cầm cập, nước mắt đã bắt đầu rơi lã chã.

Nó móc túi lấy ra tờ 10 nghìn mẹ cho để ăn sáng đưa cho hai gã du côn.

”Dạ...đây”

Hai gã cười lồng lộn, trông như hai con mãnh thú hung hãn.

”Haha, cô bé nghĩ nhiều đây là đủ à?” Hắn giật phất lấy tờ 10 nghìn ném xuống đất.

”Nói nhiều, xử đi, tao đói” tên còn lại nhào vào giữ chặt hai tay nó, tên kia cười hề hề gõ từng cái cúc trên người nó.

Nó khóc, nước mắt rơi ngày càng nhiều, nó lo sợ đến nỗi hai chân không đứng vững nữa, nó nghĩ đến anh Ca, ước gì anh ở đây thì anh nhất định sẽ bảo vệ cho nó, nó nghĩ mình sắp gục tới nơi thì bỗng nhiên có tiếng đầm đá liên hồi. Hai tên côn đồ ngã xuống đất máu chảy thành dòng, một cô bé xinh đẹp có mái tóc nâu được búi lên thành một chùm xinh xắn trên đầu nhẹ nhàng khoác áo lên người nó dìu vào chiếc xe đen dài đứng đợi trước hẻm.

”Em không sao chứ, đấm mấy thằng chết dẫm, đến con nít cũng không tha” cô bé ấy lấy khăn lau người và tóc tai cho nó. Nó gục vào người cô bé ấy, khóc nhiều đến nỗi không nhớ mình đã ở trên xe với người xa lạ đáng yêu này bao lâu rồi.

”Tớ...tớ xin lỗi” nó áy ngại nhìn vào vai áo đầm nước do mình gây ra.

”Không sao, hề hấn gì đâu, chị tên là Nguyễn Ngọc Trâm Anh, còn em?” Cô bé tưởng chừng chạc tuổi nó khẳng định mình là chị một cách hùng hồn làm cho nó cũng theo đà đó mà gọi là chị.

”Em...em tên Lê Ngọc Huyền My”

” Oa, tên em đẹp thế, rất vui được làm quen. Mai mốt đừng có đi một mình nữa nghe chưa, nếu có gặp lại thì chạy thật nhanh hay thui cho tụi nó vài phát vào bụng chứ đừng có mà khóc, chẳng giải quyết được gì đâu” Trâm Anh xoa tóc nó ra kẹp lên đó một cái nơ màu hồng.

” Em...em cảm ơn”

” Thay đồ đi” Chị đưa cho nó một bộ đầm phục y chang đầm phục của nó, nó ngoan ngoãn nghe lời.

” Em cảm ơn ạ, nếu không có chị em chẳng biết làm thế nào nữa, với lại đồng phục trường em cũng đẹp thật nhưng không biết mấy anh đó lại cần đầm phục này làm gì nữa” nó ngây thơ.

” Trời ạ, tụi nó cần đầm phục em làm gì, cái tụi nó cần là....à mà thôi, nếu em không biết thì càng tốt” Trâm Anh cười nhìn con bé hồn nhiên đứng trước mặt

” Thế em phải trả đồ này cho chị bằng cách nào ạ ?”

” Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi” Trâm Anh nháy mắt tinh nghịch tiễn nó ra cửa xe

Nó tíu tít hết chào rồi lại cảm ơn, xong chạy bán sống bán chết vào trường để lại một cô gái mỉm một nụ cười thật đẹp.

.....

Cậu nghe nó kể mà mặt đen lại, như không tin vào tai mình, quay người nó như chong chóng, ngấm nghĩa mọi khía cạnh.

” Mày có bị làm sao không hả, cái con điên này”

” Em không sao hết á, mà sao em lại điên chứ” nó phùng mồm chu môi.

” Điên quá đi còn gì, đã điên còn ngu nữa, thôi không sao là tốt rồi, bắt đầu từ ngày mai tao chở mày đi học” cậu đưa ra một quyết định hùng hồn.

” Ó...” Nó tròn mắt.

” Mà nãy mày nói người cứu mày là ai”

” À là chị Trâm Anh, chị ấy dễ thương lắm ấy nhé” nó khen lấy khen để.

” Trâm Anh? Đừng nói là...chắc không phải đâu” Cậu bất giác rung mình.

Cánh cửa lớp từ từ mở ra, đứng ở đó không phải là cô giáo của tụi nó mà là một cô bé gái xinh xắn tóc nâu được búi cao lên, gương mặt thanh thoát cao sang hiện rõ mồn một.

” Chị Trâm Anh?” Nó mắt sáng rỡ.

Ai đó ngồi kế bên mồ hôi chảy như nước, sống lưng bỗng thấy lạnh ớn lạnh nhưng về mặt vẫn không giấu được sự ngạc nhiên

” Là bà ác quỷ?”

22. Chuyện Tình Tay Ba.

Cánh cửa gỗ từ từ mở ra nặng nề chậm chạp. Ông quản gia già bước vào căn phòng to lớn nhưng u ám, xung quanh chỉ toàn là sách vở và các tài liệu mật của tập đoàn. Ở giữa là một cái bàn làm bằng gỗ quý, chiếc ghế đen từ từ xoay lại. Vị chủ tịch ngồi đó chêm trệ oai hùng như một đấng quân vương, mặt không tí cảm xúc nhăm nháp từng ngum cà phê đen.

” Thưa chủ tịch” Ông quản gia hơi cúi người xuống.

” Nghe nói là Trâm Anh đã về nước ?”

” Dạ vâng, tiểu thư hiện giờ đang ở trường học”

” Thằng quý tử của tôi thế nào rồi? Vẫn còn bám dính lấy con nhỏ đó à?”

” Dạ...vâng ạ”

Chú tịch cười khẩy một tràng rõ dài, chẳng biết nó có phải là con mình hay không nữa, thật là có sở thích giống mẹ mà.

” Con bé đó cứ để phu nhân yêu quý của ta lo liệu. Riêng Trâm Anh hãy chăm sóc cho nó chu toàn, tôi không muốn chị hai phải phiền lòng. Giờ ông có thể về” Chiếc ghế đen xoay lại nhìn vào ô cửa kính. Vị quản gia già kính cẩn chào rồi bước đi, trong lòng sao thấy chút bất an.

....

....

Trâm Anh lao tới nhảy phốc lên bàn thằng em đang thần thờ nhìn mình, tay không ngừng cốc lia lia lên đầu nó.

” Ui da, bà ác quỷ, dừng lại coi...Á, ui đau” cậu lấy tay che đầu, mặt nhăn nhó nhó.

” Mau nói lại, là chị Trâm Anh, chị Trâm Anh xinh đẹp rõ chưa hả, nói lại, MAU ” Tay cô vẫn không ngừng gián những cú trời đánh lên đầu thằng em bướng bỉnh.

” Được rồi, chị Trâm Anh, được chưa, mau dừng lại coi, đau quá” cậu rên rĩ lấy tay xoa xoa đầu, mặt đỏ ửng.

Trâm Anh phui phui hai tay, xong lại quay qua nói cười vui vẻ với mấy chục cặp mắt đang nhìn mình thần thốt

” Xin chào các bạn, mình tên là Nguyễn Ngọc Trâm Anh, là lính mới, rất mong các bạn giúp đỡ ạ”

” Xì, mới mới con khỉ, giỏi cái đóng kịch” cậu trề môi.

Trâm Anh lườm muồn lòi cả con mắt, rớt cuột cũng khiến Lâm ngoan ngoãn im lặng. Cô quay qua, tươi cười nhìn bộ mặt chưa kịp tiếp thu chuyện gì đang diễn ra của nó, nói

” Em gái yêu dấu, mặc kệ nó đi, qua đây ngồi với chị”

Lâm giữ tay nó lại, nói giọng cộc cằn

” Bà ác quỷ cần nó làm gì, nó là ô-sin của tui”

” Nam nữ thế giới bây giờ bình đẳng như nhau. Nếu bạn Lâm còn có cái ý nghĩ ai cũng là ô-sin của bạn thì làm ơn hãy đánh thẳng ông Bà rắc Ô ba má thay đổi cái điều luật đó đi rồi hăng nói chuyện với chị em chúng tôi ha” Trâm Anh lên giọng giảng bài.

Cậu biết mình không thể nào nói thắng bà ác quỷ này nên đành quay qua đánh đòn tâm lí vào con nhóc ngây thơ bên cạnh

” Mi, mày nhớ hôm sinh nhật mày hứa tao muốn gì mày cũng chiều không?”

” Em...em” nó ập a ập ứng.

” Thế mày nói với cái con người không ra người, ngợm không ra ngợm kể bên là mày thích ngồi kể bên tao hơn đi”

Nó quay qua nhìn cậu rồi lại nhìn chị gái mới thân, thật sự là sát khí ngùn ngụt mà, mấy chục con mắt đang nhìn về phía ba đứa nó, bảo đảm trong mấy chục cái đầu ngồi ở đây ai cũng có suy nghĩ đen tối là tụi nó đang ở trong tình tay ba, tốt nhất không nên dây vào, chứ có ngày bị đâm cho vỡ mặt. Thật là làm nó áp lực quá đi mất.

Trâm Anh thấy với tình thế này thế nào cô cũng thua đành ra chiêu hèn hạ cuối cùng, mà chiêu này, lúc nào cô chả thắng.

” Thôi thì chị cũng không ép Mi nữa. Bé Mi chọn ai cũng được, nhưng trước đó chị phải kể cho cưng nghe một bí mật về cậu bạn của cưng chị mới yên lòng” cô quay qua nháy mắt ẩn ý với thằng nhỏ đang không hiểu chuyện gì rồi chỉnh giọng, e hèm vài tiếng, kể một cách diễn cảm.

” Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé tên là Lâm. Cậu bé ấy rất là xấu trai và mất nét, nhưng may mắn thay cậu bé lại có một người chị họ bằng tuổi dễ thương xinh đẹp vô cùng. Một hôm, khi cậu bé và chị cậu đang ngủ thì nghe thấy mùi gì thum thum... ưm... ỏ a”

Lâm đã kịp thời chạy lại che miệng cô chị công rấn cắn gà nhà, mặt đỏ đến nỗi không còn gì để diễn tả, bí mặt này mà lộ ra, cậu có đào một trăm cái lỗ để chui vào cũng không hết xấu hổ.

Trâm Anh thoát được khỏi tay thằng em, kéo con bé Mi chạy đi mất.

” Theo chị, chị kể nốt à nghe”

Nghe người ta kể, trên sân trường đầy nắng hôm đó, có ba đứa điên vừa trốn trại rượt nhau chạy vòng vòng. Hai đứa con gái vừa chạy vừa cười khúc khích, đứa con trai chạy đằng sau mặt đỏ ối là đỏ, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Dưới nữa là khoảng 5,6 ông thầy giám thị bụng phệ và một thầy hiệu trưởng già rượt theo.

Nghe người ta đồn, trên các lớp học, hàng trăm con người, có một câu chuyện được truyền đi với tốc độ chóng mặt. Câu chuyện ấy kể là có một chuyện tình tay ba diễn ra giữa hai cô gái và một chàng trai, mà không biết như thế nào hai cô gái lại nảy sinh tình cảm yêu nhau thắm thiết bỏ lại chàng trai một mình cô đơn lẻ loi và sống hạnh phúc trọn đời bất chấp sự phản đối kịch liệt của gia đình hai bên...

23. Anh Ca Giận Rồi!

Con bé Mi đi vào cổng trường, nhớ lại chuyện hôm qua mà cười khúc khích. Nhưng rồi cuộc chuyện chị Trâm Anh muốn kể cho nó là chuyện gì nhỉ, hôm qua lo mải mê chạy mà nó quên mất tiêu rồi, chỉ nhớ là có chữ gì đùn đùn í.

Nó vừa ngẫm nghĩ vừa nhìn xung quanh, hôm nay bỗng nhiên nó nổi tiếng lắm nha, có biết bao nhiêu là cặp mắt nhìn chăm chăm vào mình. Trong đó thương hại có, khinh bỉ có, cả tia lửa bắn bùng đoàng cũng có nữa, thiệt là sợ quá đi mất, nó cố gắng chạy thật nhanh vào lớp.

Chị Trâm Anh ngồi ở bàn của cậu, tươi cười vẫy tay nó.

” Mi bé cưng, lại đây”

” Ơ, vãi cả bé cưng” cậu ngồi bàn dưới làm bộ mặt mắc ối.

Trâm Anh lườm liếc cậu muốn rơi cả mắt, quay qua nhắc ghế cho nó.

” Ngồi xuống, chuyện hồi hôm qua, em đã suy nghĩ kĩ chưa?”

” Chuyện...chuyện gì ạ?” Nó ngơ ngơ ngác ngác.

” Ừm, trời ạ, đừng nói hôm qua bé không nghe chị nói gì hết ấy nhé”

Cậu phía dưới chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị bà chị tấn ột câu

” Thôi để chị kể lại cho bé nghe”

” Hai chai” cậu mặt đen sì nói.

” Chuyện kể ngày xưa ngày xưa...”

” 5 chai”

” Có một cậu bé rất xấu xí và mất nét...”

” 10 chai” đầu cậu đã bắt đầu bốc khói.

” Nhưng may thay cậu bé có một cô chị họ rất xinh xắn dễ thương...”

” 20 chai”

” Một hôm đang ngủ thì họ nghe thấy mùi thum thum...”

” 50 chai không hơn không kém!” Cậu hét toáng lên

” Chì lờ quên mất tiêu rồi, thôi để khi khác ha” Trâm Anh tươi cười nhìn nó, lại tiếp tục vùi đầu vào quyển tiểu thuyết dưới gầm bàn.

Nó thắc mắc nhìn cậu.

” Sao lại 50 chai thế hả anh Ca? Mà 50 chai là gì thế?”

” 50 chai phan vào đầu mày ấy” cậu bực

Nó tiu nghỉu quay lên, phải nói là dạo này mọi chuyện cứ rối hết lên a.

Nó ngồi gần cậu quen rồi, lúc nào không hiểu thì lại quay qua nhìn bài cậu, ngửi cái mùi gỗ trầm thơm thơm phát ra từ người cậu. Cậu chửi nó ngu vậy thôi chứ cũng tận tình chỉ giảng cho nó. Hôm nay quay qua thì chị Trâm Anh cũng có chỉ cho nó đó, nhưng bỗng sao thấy nhớ cái giọng quát của cậu, cứ chốc chốc lại quay xuống bàn dưới.

” Nhìn gì?” Cậu vẫn tiếp tục ghi chép.

Nó giật mình, tự dưng cảm thấy hơi xấu hổ.

” Em...em muốn hỏi bài”

” Hỏi cái bà ác quỷ ngồi kế bên mày á, thân nhau lắm cơ mà”

” Nhưng em thích nghe anh Ca giảng hơn” nó hồn nhiên.

Ai đó trong lòng pháo bông đã bắn bùng bùng chéo chéo rồi, thế mà vẫn làm mặt lạnh khở cho con nhỏ phải tiu nghỉu quay lên.

” Em Lê Ngọc Huyền Mi đứng lên nào”

Phải nói là kể từ ngày nó trả lời sai thì ngày nào trong giờ học cũng được cô thương yêu đặc cách cho trả lời câu hỏi nhiều hơn các bạn khác, thật là mỗi lần làm nó muốn rút tim, mồ hôi chảy đầm đìa như tắm.

” Em dịch câu này ra tiếng anh cho cô nhé: Con yêu ba mẹ rất nhiều”

Nó thở phào, cũng may là câu này hôm qua nó đã ôn rồi.

” I love my parent very much”

” Giỏi lắm, bạn Tùng Lâm đặt câu cho bạn Mi giùm cô nhé”

Cậu đứng lên, suy nghĩ hết câu này đến câu khác, cuối cùng chọn được một câu mà mặt mày đỏ bừng hết cả.

” Tôi muốn cầu hôn bạn”

Cả lớp rần rần lên, hết ” ồ” rồi lại đến ”à”, cô giáo bó tay chấm com với đám tiểu quỷ. Trâm Anh nói không nên lời, mặt biểu cảm cực kì ngổ, riêng cái con ngây thơ hồn nhiên đang đứng như trời trồng thì ngu ngơ chả biết cái quái gì, sợ như sắp chết tới nơi rồi, sao anh Ca lại đặt câu khó đến thế cơ chứ.

” Mi, em dịch đi” cô giáo cười cười hỏi thúc nó

” I...I want...toilet...kiss you” nó lắp bắp.

Nó ngó xuống, mặt đỏ ửng nào đưa nấy cứng đờ rồi dần chuyển sang đỏ lịm, cười, chúng nó cười như điên như dại. Cô giáo ở trên bục cũng cười tới nỗi đập luôn đầu vào bảng, chị Trâm Anh thì vừa lấy tay che miệng vừa ghi ghi chép chép liên tục vào sổ. Nó lăm lét nhìn cậu, sát khí tỏa ra nồng nặc, một câu nói đẹp đẽ đến thế, cậu lấy hết can đảm để nói ra với nó, thế mà lại bị nó đim nó vùi không thương tiếc, cậu đập tay xuống bàn, chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã ê chề như ngày hôm nay, nguyên một ngày để mặc con nhỏ sau khi được chị kết nghĩa giảng giải cả ngày trời năn nỉ rồi khóc lóc gầy cả lưỡi, vẫn nhất quyết không mở miệng.

” Anh Ca, anh Ca đợi em với”

” Em biết lỗi rồi mà, tha cho em đi”

” Anh Ca không tha cho em em cắn lưỡi tự tử ngay lập tức”

Cậu đi chậm dần rồi đứng lại, nó chạy đến nơi, cậu...mắt đỏ hoe.

” Anh Ca, ai bắt nạt anh Ca của em thế?”

” Đứa nào nói em nghe đi, em đập cho nó một trận”

” Đừng khóc mà, em biết lỗi rồi” nó lấy tay xoa xoa hai bên mắt cậu, tự dưng trong lòng thấy xót xa vô cùng.

” Tao không khóc, mày mặc kệ tao” cậu đẩy tay nó ra.

” Không khóc sao mắt đỏ thế”

” Chỉ là tao thương ẹ của các con mình thôi, mẹ chúng gốc thế không biết mai sau chúng thành ra cái giống lợn gì nữa”

Nó cố gắng phân tích, rốt cuộc cũng hiểu ra, mắt tỏ vẻ hơi bất ngờ.

” Anh Ca à, đừng buồn nữa, em nghe nói khoa học đạo này tiến bộ lắm” nó an ủi.

” Ừ, chắc khi nào đó tao phải đưa mẹ của con tao đi bơm thêm trí thông minh mới được” cậu hơi ngạc nhiên, sao con nhỏ này hôm nay thông minh đột xuất thế.

” Nhưng mà không biết có được không anh Ca nhỉ?”

” Được gì?” Cậu ngớ người, con này, nó đang nói nhảm nói cuội gì thế.

” Thì kết hôn với lợn mẹ í, mới đẻ ra lợn con được chứ, nhưng mà người kết hôn với lợn, em thấy hơi kì. Mà anh Ca nhớ đừng chọn con nào bị H5N1 nhé, em nghe nói bệnh đó nguy hiểm lắm”

Cậu đang định tha cho nó cái tội dám làm nhục cậu thì đã ngay lập tức bị nó thẳng thừng phang thêm ột cú vào mặt, cậu tức giận đi vào trong xe, không thèm quay đầu lại nhìn con bé múp múp đang đuổi theo dù chỉ một lần.

24. Hình Như Em Lỡ Thích Anh Ca Mất Rồi.

” Anh ơi, đừng mà, đừng bỏ em mà, em xin anh, anh ơi” Phu nhân hoảng hồn ngồi bật dậy, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt diễm lệ. Đã mấy ngày nay rồi, con ác mộng đó cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, bà lấy giấy lau vội khuôn mặt xinh đẹp, khoác thêm một lớp áo mỏng ở ngoài rồi cho gọi ông quản gia vào.

” Thưa phu nhân có chuyện cần gặp” ông quản gia đầu tóc rũ rượi, đầm phục hơi xốc xếch chứng tỏ đang ngủ ngon mà bị lỗi dậy.

” Xin lỗi ông, nhưng hãy thực hiện kế hoạch ngay đi” phu nhân nhấp một ngụm nước, mồ hôi vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt trái xoan.

” Phu nhân, liệu bây giờ có phải là quá sớm” ông quản gia mặt hơi nhăn lại.

” Anh ấy sẽ không tha thứ cho tôi đâu, dẫu là vậy, nhưng tôi tin tưởng thằng Lâm sẽ giải quyết được thôi”

” Dạ vâng” ông quản gia cúi đầu kính cẩn chào rồi bước ra ngoài.

” Anh ơi, em sắp đi theo anh rồi đây”

....

....

Cậu đứng trước cửa lớp chần chừ mãi, chẳng biết phải đối diện với nó như thế nào, dù sao thì tội cũng chỉ tại cái đầu óc nó ngây thơ quá mà thôi.

Trâm Anh đi tới thấy bộ dạng thê thảm của thằng em thì bật cười, chạy lại khoác một tay qua vai nó, trêu chọc

” Sao anh hùng lại đứng ngoài cửa lớp thế này, sợ mỹ nhân à? ”

” Nghĩ sao thế, mau buông ra ”

Cậu đẩy cửa bước vào, nó vẫn chưa tới, bất giác thở phào nhẹ nhõm mà không ngờ cái con người kẻ bên đã ghi chép nhất cử nhất động của mình vào quyển sổ.

” Này, chị ghi ghi cái gì đấy? ” Cậu lấy tay định giật quyển sổ.

” Bí mật, lớn lên hỏi con mày thì rõ ” Trâm Anh nhét cuốn sổ vào cặp.

” Con mày á? ” Cậu nhú mày, chẳng phải đó là quyển sổ chị ta thường lấy ra ghi từ lúc cậu ỉa đùn trong lớp sao, còn cái vụ I want toilet kiss you hôm qua hình như chị ta cũng ghi thì phải, nói vậy chẳng lẽ...

” Nè bà ác quỷ đứng lại coi, sao bà khoái soi mói đời tư của tôi thế hả ”

” Đây là mi tự nhận đấy nhé, ta không biết gì đâu ” Nói rồi Trâm Anh chạy biến đi mất để lại cậu như một thằng khùng thần thờ thờ thần.

” Xin lỗi, cậu là Lâm phải không? ” Một cô bé gái đáng yêu, tóc kẹp chiếc nơ màu hồng rụt rè hỏi.

” P..phải ” cậu ngạc nhiên.

” Tổ biết là cậu chỉ vừa mới chia tay hai bạn gái kia thôi, nhưng nếu có thời gian...thì...thì xem qua bức thư này nhé ” cô bé dúi vào tay cậu một chiếc phong bì màu hường rồi ngại ngần chạy đi mất.

Cậu cầm chiếc phong bì đi tới bàn, cẩn thận mở ra đọc.

” Nguyễn Vĩ Tùng Lâm thân mến,

Tớ tên là Vũ Ngọc Hải An, chắc cậu không biết tớ đâu nhỉ ? Nhưng tớ thì biết cậu từ lâu lắm rồi, thật may mắn khi bây giờ còn được học cùng trường với cậu nữa. Tớ...tớ thực sự thích cậu nhiều lắm, tớ biết là có lẽ cậu chưa quên được hai bạn gái kia đâu, nhưng nếu có, cậu hãy cho tớ một cơ hội được không?

P/s: tớ học lớp 1B dãy nhà bên kia đấy.”

Cậu đọc xong mà mặt mày đỏ bừng hết cả, suýt tí sặc không biết đây có phải là một đứa con nít học lớp một không nữa, vì từ lâu cậu đã nguyện dành hẳn cả trái tim mình cho nó rồi, làm sao mà có thể thích người khác được nữa cơ chứ!

Trâm Anh đứng ở ngoài mút kẹo chụt chụt thấy thằng em mình cứ ngồi cười tủm tỉm nhìn tờ giấy, lâu lâu còn nheo nheo mắt, thật sự là muốn giở trò tiểu nhân.

” Cái gì đây ta, trời đất, thư tình cơ đấy, thật là lãng mạn quá à. Nào nào, An thích Lâm nhiều lắm ” Trâm Anh tay cầm cái điện thoại chụp tanh tách.

” Mau trả lại đây ” cậu đỏ mặt giành lại.

” A, bé Mi, lại đây ” Trâm Anh vẫy vẫy.

Mi từ ngoài cửa lớp đi vào, mặt nó không khác gì cái đít nồi chấy là mấy.

Cậu nhanh tay giật lấy bức thư vò vò rồi ném vào học bàn, trở lại bộ dạng học sinh nghiêm túc thường ngày.

” Mi, có đứa tỏ tình với thằng quỷ nhỏ này đấy ”

” Dạ vâng ” Thật ra nó không ngu đến mức không biết tỏ tình là gì, cái này nó xem phim tình cảm của mẹ hoài, chỉ là cảm thấy trong lòng có chút không vui, chuyện hôm qua anh Ca giận nó, thật là làm cả đêm nó khóc đến sưng cả mắt.

” Bé cưng, sao mắt của em nó sưng húp lên thế?” Trâm Anh suýt soa.

” Dạ tại em thức khuya coi tivi đấy, hôm qua có hài Hoài Linh hay lắm chị”

” Có hay đến mấy thì cũng phải biết lo cho sức khỏe của mình trước đi chứ, thật là...” cậu rớt cuộc cũng lo lắng lên tiếng.

” Lo cho em làm gì, đi mà lo cho cái bạn An An gì đấy” Tự nhiên nó bực mình.

” Ừ, phải rồi, tao cần gì, có Minh bạch mã hoàng tử lo cho rồi mà phải không?” Cậu nói giọng nhào nhào đổ thêm dầu vào lửa.

” Phải đấy, cứ lo cho An của anh đi, em thì có Minh lo rồi, không cần đâu” nó tức giận ngúng nguẩy bỏ ra ngoài.

” Không cần nhắc, tất nhiên tao sẽ lo cho An của tao rồi” cậu hét gọi với theo cổ tình để nó nghe thấy.

Trâm Anh thở dài thườn thượt, trên mặt hiện rõ chữ “vợ chồng cãi nhau đây mà”, tay thì vẫn ghi ghi chép chép không thiếu một chữ đoạn đối thoại hấp dẫn hồi nãy.

....

....

Đã là tiết thứ 3 rồi, anh Ca vẫn chưa mở mồm nói với nó một câu nào cả. Lúc đầu nó định vô sẽ van xin rồi rít để được anh tha thứ, thế mà không hiểu tại sao nghe chị Trâm Anh nói xong lại cảm thấy có chút bực mình, phải chăng nó đã quá ích kỉ...

Cái con nhỏ đó thật là cứng đầu mà, một tiếng xin lỗi mà cũng không nói. Nhưng hình như mọi chuyện đều tại cậu mà ra thì phải, nó cũng là đã xin lỗi rất thành khẩn hôm qua rồi còn gì, phải chăng cậu đã quá nhỏ nhen...

” Anh Ca/ em...” cả hai con người ngu ngốc cùng đồng thanh xong lại xấu hổ quay qua chỗ khác.

” Mà muốn nói gì nói trước đi” cậu giành thế chủ động.

” Thôi anh Ca nói trước đi, em quên mất tiêu rồi” nó giả vờ nói tránh.

” Nói mà cũng quên được nữa hả, sao ngu thế?” Cậu gắt.

” Ừ thì em ngu nên mới quên đấy, cái gì em chả ngu, chỉ có anh là thông minh” nó gân cổ lên cãi.

” Mà...” cậu không nói nữa, quay xuống làm bài.

Nó liếc nhìn xuống, sao cảm thấy tội lỗi tràn trề.

Bà chị kể bên, vẫn chú tâm ghi chép!

....

” Lâm, bạn nghĩ thế nào rồi?” An chạy tới, mặt hơi đỏ lên

” Không cần trả lời ngay đâu, hay bạn cứ từ từ suy nghĩ nhé”

Cậu đã định là từ chối luôn rồi, thế mà không hiểu tại sao nhìn cảnh cái con nhóc mũm mĩm đáng ghét đang cười cười nói nói với thằng khỉ đó đi tới, lại hét lên thật to.

” An à, tớ cũng thích bạn nhiều lắm”

” Thật, thật chứ?” Cô bé giọng run run như không tin vào tai mình.

” Thật, mình đã thích bạn, từ rất lâu rồi, thật sự rất thích” cậu cố gắng nói to hơn nữa.

An không kiềm được hạnh phúc mà lao tới ôm cậu thật chặt, cậu cũng dịu dàng đáp trả cái ôm đó, liếc xéo qua nhìn con bé bùng bùng lửa giận chạy đi mà lòng không khỏi vui mừng.

” Mi, chờ tớ với” Minh đuổi theo sau.

Nó không hiểu sao khi nhìn thấy cảnh cậu ôm bạn gái đó lại cảm thấy đau đến như vậy, cậu cũng là con người, cũng sẽ đến ngày cậu thích một bạn khác thôi mà, trước kia nó suy nghĩ điều này rất đơn giản, nhưng tại sao bây giờ lại cảm thấy xót xa.

Nó chạy, nó không muốn thấy cảnh đó, nước mắt không biết như thế nào lại tuôn rơi. Minh vừa đuổi kịp kéo nó về phía mình, thấy nó nước mắt nước mũi tèm lem mà trong lòng cảm thấy hơi buồn.

” Sao lại khóc thế này? Cậu không cần phải khóc vì con người đó đâu” Minh ôm nó vỗ về.

” Tớ...hức...chỉ không biết tại sao...hức, tớ...cảm thấy...đau...hức” nó dựa đầu lên vai Minh, nức nở.

” Tớ hiểu mà”

Từ đằng xa, hình ảnh con bé mà cậu thích cũng ôm thằng đó làm lửa hận trong cậu bốc lên ngàn ngút, có con người tưởng bỏ đứng bên cạnh hơi rùng mình.

....

Nó nằm trong lòng mẹ, thủ thủ

” Mẹ ơi, một người con gái cảm thấy đau khi thấy người con trai ôm người con gái khác là gì vậy mẹ?”

” Con thích ai à?” Mẹ nó hoảng hồn nhìn đứa con gái ngây thơ của mình.

” Dạ...không, là bạn con hỏi con ấy mà” nó bạo biện.

” Vậy làm mẹ cứ tưởng, à, đó là thích đó con”

” Thích sao? Thích là gì ạ? Giống như con thích chơi búp bê ấy ạ?”

” Không, đó là tình cảm giữa một người con trai giành ột người con gái, khi người con trai quan tâm đến người con gái, muốn chăm sóc cho người con gái hay cảm thấy ghen với các chàng trai khác khi họ đang ở bên người con gái của mình thích thì điều đó chứng tỏ người con trai thích người con gái và ngược lại”

” Thế nếu người con gái thích người con trai đó thì cũng có cảm giác y chang hả mẹ”

” Dạ đúng rồi thưa cô nương, bây giờ đi ngủ được chưa, tôi buồn ngủ lắm rồi đây?”

” Nhưng nếu họ thích nhau xong thì sao hả mẹ?”

” Thì họ sẽ yêu nhau, kết hôn rồi sinh con giống như mẹ sinh bé Mi ấy”

” Sinh con bằng cách nào hả mẹ?”

” Lớn rồi mẹ giải thích, giờ đi ngủ” bà mẹ mặt hơi hồng béo mũi con gái, thơm lên má nó một cái rồi ôm nó vào lòng ngủ.

Nó nghĩ mãi nghĩ mãi, nó có lo lắng khi cậu khóc không? Có quan tâm đến cậu khi cậu buồn không? Có cảm thấy ghen tức với các bạn gái khác không? Hình như câu trả lời là có hết thì phải, hình như nó lỡ thích cậu mất rồi. Cứ nghĩ đến sao thấy xấu hổ hết cả người, cười tủm tỉm, ngày mai nhất định nó phải nói cho anh Ca biết mới được.

25. Cuộc Chơi Chỉ Mới Bắt Đầu.

Cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ ” Gọi tao là anh yêu” nhé. Nhân tiện đây các bạn cứ gọi mình là Nấm nha, gọi tg hoài sao nghe xa cách quá. Sỡ dĩ mình có tên Nấm vì ai đời đứa học sinh lớp 9 nào mà cao có 1m5!!! Thiệt là đau lòng quá à! Chia sẻ chút thôi, xin mời thưởng thức truyện tiếp ạ.

....

Cậu vừa ngồi vừa nghịch cây thước kẻ, mắt thì cứ lâu lâu lại liếc nhìn ra phía cửa lớp.

” Xoạch”

Cậu giật mình, giả bộ không quan tâm, chú tâm vào quyển sách.

Bóng dáng ấy đang đi tới bàn cậu, rõ là nó rồi, sao tự nhiên người cậu đổ nhiều mồ hôi thế nhỉ.

” Hi Lâm” bóng dáng ấy ôm chầm lấy người cậu.

Quái lạ, thường thường nó vào là bà ác quỷ la to lắm cơ mà, sao hôm nay bà chỉ chú tâm ghi chép chứ. Với lại hôm qua cậu và nó cãi nhau, dù cho là nó có lại làm hòa đi chăng nữa thì cũng không xưng hô với cậu kiểu đấy.

” An?” Cậu ngược đầu lên, nói giọng ngạc nhiên.

” Tớ chứ ai nữa, thế Lâm còn người khác à?” Cô bé làm mặt bí xị.

” À...à không, cậu qua đây làm gì thế?” Cậu lấy tay mình gỡ bàn tay của nhỏ đang quàng vào cổ.

” Thì tất nhiên là đến thăm cậu rồi, chúng mình thích nhau thì phải đến thăm nhau chứ, đúng không?”

” An à, tớ...tớ có chuyện cần nói”

Chỉ 10 phút sau, người ta thấy viễn cảnh một cô bé gái dễ thương chạy ra ngoài khóc lóc thảm thiết, ở trong có cậu bé thở dài thườn thượt, và kế bên có bà chị mặt nghiêm trọng tay vẫn tiếp tục ghi chép.

” Ê bà ác quỷ, sao nó chưa tới nữa, còn có 5 phút nữa là vào học rồi” cậu nhìn đồng hồ sốt ruột.

” Ê bà ác quỷ, bà có nghe tui nói gì không hả?”

” Ê?”

Trâm Anh tay vẫn tiếp tục, mặt hầm hầm sát khí nhìn vào quyển sổ như muốn ăn tươi nuốt sống từng con chữ đang được viết ra, miệng cười đều liên tục làm cậu hơi lạnh sống lưng.

Cậu đang định là nếu nó vào thì sẽ dẹp tự ái sang một bên, đi xin lỗi nó. Chứ cứ giận thế này mãi chắc cậu chết vì nhớ nó quá, thế mà đến lúc cô giáo vào lớp nó vẫn chẳng chịu đến.

” Hôm nay bạn Huyền Mi nghỉ học à, các em có ai biết tại sao không?”

Cả lớp ngồi im thin thít.

” Không ai biết hết à, thôi để lát cô gọi điện vậy, nào bây giờ lấy tập sách ra làm bài”

” 5 phút

” 10 phút”

” 15 phút”

15 phút trôi qua lòng cậu như lửa đốt, cứ cồn cào không yên, có đứa ở trên đã chịu gập quyển sổ cất đi, quay xuống lo lắng.

” Lâm, lần trước còn có tao, lần này không có, chẳng lẽ...”

Cậu đứng bật dậy sách cặp ra khỏi lớp, đi ngang qua có không quên cuối đầu chào cô giáo đang mắt tròn mắt dẹt, Trâm Anh cũng lon ton chạy theo sau.

....

Cậu lao thẳng đến căn nhà phía cuối hẻm, cửa bị đập đổ, đồ đạc vỡ lung tung, mảnh thủy tinh văng tung tóe. Trong góc tối có hai con người ôm nhau khóc thút thít.

” Mi, Mi, mày có sao không?” Cậu lao đến sờ nắn tay chân nó, mặt cắt không còn giọt máu.

Mẹ nó xô cậu ra, mặt hầm hầm giận dữ

” Cậu Lâm, tôi biết là nhà chúng tôi có nghèo. Nhưng chúng tôi rất yêu quý cậu, thậm chí còn cho cậu ở lại cơ mà. Tại sao cậu lại đối xử với chúng tôi như thế chứ?”

” Cô à, cô nói gì con không hiểu?”

....

1 tiếng trước.

” Mẹ ơi, con đi học nhé” nó vui vẻ, nóng lòng muốn nói cho cậu biết chuyện nó thích cậu.

” Chờ chút mẹ chở” mẹ nó dắt chiếc xe honda cũ ra.

” Nhưng mẹ còn phải đi bán nữa mà, thôi để con đi bộ được rồi”

” Không sao, mẹ nhờ người ta trông hộ rồi, lên xe mẹ chở đi, trường xa chứ có gần đâu”

” Dạ vâng” nó tươi cười đẩy xe phụ mẹ.

Đứng trước cửa nhà là 4 người đàn ông to cao, áo vest đen lịch lãm, nhưng mặt nhìn rất giang hồ, xăm trổ đầy mình.

” Các anh...các anh là ai?” Mẹ nó run run đứng trước che chắn cho nó.

” Đây có phải là nhà của bà Thu và con nhóc tên là Mi không?” Tên cầm đầu lên tiếng.

” Phải... các người cần gì?”

” Hi, cần gì à, tụi bây...phá, nhớ đừng động đến bọn họ” Tên cầm đầu ra lên, lập tức cả bọn nhào vào nhà đập vỡ tất cả đồ đạc

” Các người làm gì vậy, mau thôi đi, có tin tôi gọi công an không?” mẹ nó hét lên, ôm chầm lấy nó lùi vào góc tường. Nó sợ hãi, khóc không ra tiếng

” Tôi thách bà đó, nhớ đừng làm họ bị gì, cậu Lâm không muốn đâu” tên cầm đầu không quên lệnh bà chủ phải nói hớ ra.

” Cậu...cậu Lâm” mẹ nó ngạc nhiên, nó hoảng hồn, không, anh Ca không làm thế bao giờ, sao bỗng nhiên tìm nó lại quặn đau thế này.

” Phải đó, là cậu Lâm, thôi bao nhiêu đó đủ rồi, đi” Cả bọn cười ha hả đi ra, cả đời làm vệ sĩ của họ là phải đi bảo vệ người khác, thế mà hôm nay bị bà chủ sai đóng vai kẻ ác đi phá làng phá xóm, quả thật cảm thấy tội lỗi, nhưng lệnh là của bà chủ, ai dám cãi.

....

Cậu đứng như trời trồng khi nghe mẹ nó kể lại, Trâm Anh kể bên cũng không thoát khỏi cái không khí ngột ngạt.

” Bà ác quỷ, chăm sóc họ giùm tôi. Tôi phải đi”

” Nhớ bảo trọng, đừng mất bình tĩnh quá”

Cậu gật đầu chạy đi, Trâm Anh tiến tới ôm nó vào lòng vỗ về.

....

” Bà chủ” ông quản gia bước vào thư phòng trống lẻ.

” Đến rồi phải không?” Bà chủ nhếch mép hơi tỏ ý cười.

” Rằm” Cánh cửa phòng bị đập không thương tiếc.

” Loại gỗ đó mắc tiền lắm đấy”

” Sao mẹ lại làm vậy? Sao mẹ lại làm cái trò bẩn thỉu đó hả” cậu hét âm lên.

” Chắc chắc, con bình tĩnh xem nào, con nói gì mẹ không hiểu?” Phu nhân vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên thường ngày

” Thế cái lũ đó không phải do mẹ làm sao? Tức cười”

” Chết thật, mẹ đã dặn chúng nó không được động đến con bé cơ mà, thật là làm ăn chẳng cần thận gì hết. Thế có sao không, cần tiền mua bông băng không hả, mẹ có dư ít tiền lẻ đấy” bà ta cợt nhả

” Mẹ căm ngay” cậu lại một lần nữa không giữ được bình tĩnh mà hét lên.

” Tôi sẽ bảo vệ nó. Dù ẹ có làm gì đi chăng nữa, vì vậy, từ giờ tôi và mẹ sẽ đối đầu với nhau xem ai thắng nhé?” Cánh cửa vô tội một lần nữa lại bị đá không thương tiếc.

Về mặt thần nhiên của phu nhân chỉ giữ được đến khi hình bóng cậu khuất đi. Nước mắt lăn dài trên gò má, bà không chịu nổi mà ngã xuống mặt bàn. Ông quản gia vội vàng chạy lại đỡ người phụ nữ xinh đẹp tiều tụy.

” Phu nhân, phu nhân không sao chứ? Để tôi gọi bác sĩ nhé?”

” Tôi thật là độc ác phải không ông Gray? Tôi thật sự là một người mẹ tồi” cổ họng bà khản đặc, nói không thành lời.

” Phu nhân đã thành công rồi mà, phu nhân phải cứng rắn lên, rồi cậu chủ sẽ hiểu thôi” ông quản gia vỗ về, cuộc đời của phu nhân, sao thật lắm khổ đau.

....

....

” Mi, đừng giận tao nữa mà” Cậu năn nỉ, mở chu ra đến dễ thương phát ghét.

Đồ đạc trong nhà đều đã được cậu cho người dọn dẹp sạch sẽ và trang hoàng lại mới hết. Sau khi nghe cậu giải thích, mẹ của nó cũng đỡ hơn phần nào tức giận. Duy chỉ có nó là vẫn chẳng thêm mở miệng nói với cậu câu nào.

” Này, mày cứ đánh tao đi” cậu lấy tay nó tát bôm bốp vào mặt mình.

Nó giật tay lại, vẫn quay mặt nhìn ra phía ngoài.

” Mày không hết giận tao thì tao còn thiết sống trên đời này làm gì nữa, thôi tao chết quách đi cho rồi” cậu vờ đứng lên lấy tay bóp cổ, thế mà có đứa ngây thơ tưởng thiệt vội vàng ngăn lại.

” Thôi được rồi em không giận nữa, nhưng...” nó ấp úng.

” Nhưng gì? Mày muốn gì tao cũng chiều theo hết á, nói đi” cậu tay bắt mặt mừng.

” Chuyện anh Ca thích bạn An là thật hả?” Nó thấy sao mình ích kỉ quá, bèn lập tức sửa lại câu nói” A...a í em là chúc, chúc anh với bạn An thích nhau thật vui vẻ nha, em luôn luôn ủng hộ”

” Mày nhắc tao mới nhớ, tao bị người ta từ chối rồi” cậu vờ làm mặt ủ rũ.

” Sao lại thế?” Nó ngạc nhiên, nhưng không hiểu sao trong lòng có chút vui vui.

” Bạn ấy chê tao mập, tao xấu”

” Ôi chu choa mạ ơi, anh Ca em đẹp trai thế này không để đâu cho hết thì lấy chỗ đâu mà chê mập, chê xấu. Bạn ấy thật là chẳng có mắt thẩm mĩ gì cả”

” Tao biết mày nói thế chỉ để an ủi tao thôi chứ gì? Chắc mày cũng nghĩ tao xấu, tao mập phải không?”

” Trời ơi, anh Ca đẹp trai nhất trần đời mà”

” Mày thề tao mới tin”

” Em xin thề” nó chấm chút nước bọt rồi chìa ngón trỏ lên trời.

” Thế mày hết giận tao rồi phải không?”

” Vâng” nó vui vẻ tươi cười.

” Coi như đây là quà xin lỗi” cậu nhét vào tay nó một cái dây chuyền bằng bạc, mặt có hình hai ngôi sao dính vào với nhau trông rất đẹp, ở đằng sau còn khắc chữ LTM và MTL nữa.

” Oa, đẹp quá à, đây là sao của tụi mình nè” nó trầm trồ.

” Nhớ giữ cẩn thận đó, mất là tao cắt cổ”

” Vâng”

Cậu và nó, hai con người sao cảm thấy trong lòng có nhiều xúc cảm lạ lẫm, nửa thương nửa nhớ. Có một cô gái đứng ở trong nhà, mỉm cười thật đẹp, có lẽ nhiệm vụ của cô, cũng gần như đã hoàn thành.

26. Mà Làm Bạn Gái Tao Nhé?

” Thím ơi con vào nhé ?”

” Vào đi con” Trâm Anh đẩy cửa bước vào, nở nụ cười tươi tắn vốn có.

” Mấy năm không gặp mà con đẹp ra đó nha, chắc hơn thím rồi” phu nhân cười, gương mặt lạnh băng toát ra khí chất hiên lành hiếm có.

” Hihi, con nào dám, thím có chuyện gì gọi con ạ?” Trâm Anh rót trà ra hai tách, cẩn thận đưa một tách cho phu nhân, hành động tuy đẳng cấp sang trọng nhưng không hề giả tạo.

” Thím cảm ơn. Cũng không có chuyện gì là quan trọng lắm đâu” Phu nhân nhấp ngụm trà, tiếp tục ” Thằng Lâm con biết đó, chỉ có mình con là trị được nó”

” Chỉ là vì thím chưa xuất chiêu thôi” Trâm Anh cười tinh nghịch.

” Con bé này thật là...Thím muốn nhờ con trông chừng nó giùm cho thím”

” Bao năm không gặp, chẳng lẽ nó quậy đến mức đó ạ?”

” Làm gì có, con trai thím là ngoan nhất đấy nhé. Chỉ là có một con bé, thím muốn con... Con biết đấy, dù sao thì sau này, người chịu thiệt cũng là cô bé đó. Thím không muốn nó trở thành một người phụ nữ giống như thím, thím không muốn ai phải chịu khổ giống mình nữa” mắt phu nhân đượm buồn, một giọt lệ lặng lẽ rơi.

” Thím, quá khứ rồi mà, con sẽ luôn ở bên thím. Đừng buồn nữa” Trâm Anh bước tới vỗ về ” Nhưng con sẽ có cách hay hơn, thím cứ yên tâm”

” Cảm ơn con”

....

....

” Chị Trâm Anh?” Thư mặc bộ pijama đỏ sang chảnh, đi xuống những bậc cầu thang, ngạc nhiên nhìn vị khách đang điềm nhiên ngồi trên ghế sofa.

” Chào cưng, lâu quá không gặp” Trâm Anh cười như không.

” Chị, em nhớ chị quá à. Chị về lâu chưa, sao không cho em biết?”

” Chị mới về thôi. Chị có một chuyện muốn nhờ cưng”

” Chị cứ nói đi ạ, em tất nhiên sẽ làm mà” Thư cười giả tạo, chính phục Trâm Anh là một trong những kế hoạch mà nhỏ muốn thực hiện từ lâu rồi.

“”

” Chị, em thật không ngờ chúng ta lại có cùng chung một kẻ thù đó” mắt nhỏ sáng rực rỡ ánh lên những tia thù hận.

” Nhớ thực hiện cho tốt vào đó, tất nhiên chị sẽ có thưởng. Bye babe” Trâm Anh nháy mắt đầy ẩn ý.

” Vâng, chị cứ yên tâm. Em là ai cơ chứ...”

” Chị biết mà”

....

....

” Tụi bây rõ chưa, nhớ làm cho cẩn thận đó. Không cần gấp gáp đâu, mưa dầm thấm lâu, cứ làm từ từ nhưng nhất định phải đạt hiệu quả cao” Thư đang ngồi quay quanh là một đám học sinh gồm 3 nam 2 nữ, mặt đứa nào đứa nấy đều non choẹt nhưng có điệu cười rất đều chẳng khác gì mấy thằng gian hồ đầu đường xó chợ.

” Sư tử cứ yên tâm, nhưng còn thù lao?”

” Cứ làm cho tốt vào” Thư đặt lên mặt bàn một cọc toàn tờ 500k mới cứng ” Thế nào, nhiều đây đủ rồi chứ?”

” Haha, tỷ thật là rộng lượng” cả bọn cười ha hả vang khắp một góc sân trường.

....

....

Trâm Anh khẽ thở dài mệt mỏi. Căn phòng mà chú chuẩn bị cho cô cũng thật là đẹp, tường được sơn màu xám khói y như cái cuộc đời xám xịt của cô. Phía phòng ngủ được thiết kế bằng kính có thể nhìn toàn diện thành phố từ bên trong nhà. Khung cảnh Sài Gòn về đêm thật là đẹp.

Cô nhẹ nhàng lật từng trang của quyển sổ mà mình ghi chép bấy lâu nay. Đây là món quà xin lỗi mà cô muốn dành tặng cho nó. Cô về nước cũng chỉ vì cái trọng trách mà thím giao cho, nếu không hoàn thành như ý nguyện thì thím sẽ rất đau lòng, mà cô thì không hề muốn điều đó chút nào.

Cô biết chứ, cô nhận ra ánh nhìn mà thằng Lâm giành cho nó, ánh nhìn đó thật sự rất ảm áp, cô cảm nhận được thằng em của mình đã thay đổi và trưởng thành hơn rất nhiều. Nhưng liệu đến lúc sự thật được phơi bày...nó còn có thể vui cười như thế, với lòng tự trọng cao ngút trời mà nó đang mang, liệu nó còn có đủ tự tin và bản lĩnh để bảo vệ cho con bé Mi...cả thím và cô đều không tin điều đó.

Vì thế cô muốn trong quãng thời gian kế hoạch đang diễn ra, cô phải bồi đắp thêm cho tình cảm của tụi nó. Để khi kế hoạch hoàn thành, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, thì thằng Lâm có thể chuyên tâm mà đi du học, không phải luyến tiếc một điều gì cả. Dẫu cho điều này có làm nó đau lòng đến mấy đi chăng nữa, cô tin nó cũng sẽ vượt qua mà thôi, thời gian sẽ chữa lành vết thương cho nó. Nhưng điều cô lo sợ nhất lại là con bé Mi, liệu nó có đủ sức để vượt qua nỗi đau quá lớn này...

....

....

” Mi ơi Mi à” cậu nằm luôn xuống mặt bàn, tươi cười quay qua nhìn khuôn mặt phúng phính búng ra sữa của nó đang hí hục chép bài.

” Dạ?”

” Mi à Mi ơi”

” Có gì anh Ca cứ nói đi”

” Mi chính chép ơi Mi chính chép à”

” Hôm nay anh ăn lộn cái gì thế?”

Cậu ngồi bật dậy, nhăn nhó khó chịu.

” Sao mày lại nói thế hử?”

” Ghê quá à, không quen chút nào” nó bĩu môi.

” Được khen mà còn chê, thua mày luôn” cậu lại nằm xuống bàn, nhìn nó chăm chăm khiến con nhỏ cũng mất hết cả tự nhiên, mặt đỏ bừng bừng lên

” Mi, mày nợ tao”

” Nợ gì ạ?”

” Hôm bữa tao cứu mày, không đền đáp gì à?”

” Anh cứu em hồi nào? Lúc anh Ca đến là mí người đó đi rồi chứ bộ”

” Thế đồ nhà mày bể tan tành ai mua hả?”

“”

” Tao không cần mày đền đáp gì nhiều đâu, chỉ cần mày làm một việc thôi” cậu làm mặt buồn rầu ” Nhưng nếu mày không muốn tao cũng chẳng ép”

” Anh Ca cứ nói đi ạ”

” Mày nhớ bạn An hôm bữa không?”

” Dạ nhớ” mặt nó hơi chùn xuống.

” Tao vẫn còn thích bạn ấy”

” Dạ” Lại thế nữa rồi, sao dạo này tìm nó cứ quặn đau thế nhỉ, anh Ca còn thích bạn ấy. Còn chuyện nó thích anh Ca thì phải làm thế nào, nói ra sẽ làm anh khó xử, nó không muốn, tuyệt đối là phải giấu thật kín.

Cậu thấy mặt nó không chút biểu cảm thì hơi buồn, nhưng thôi kệ, lỡ đóng rồi thì phải đóng cho thật đạt.

” Mày làm bạn gái tao nhé?”

27. I Will Love You Forever Of My Life.

” D...dạ?” Nó lấp bắp, mẹ nó có nói nếu đồng ý làm bạn trai, bạn gái của nhau thì hai người đó thích nhau. Nhưng chẳng phải cậu vừa nói thích An xong mà, sao bây giờ lại nói nó làm bạn gái, thật là khó hiểu quá đi mất.

” T...tao...ý tao là...làm bạn gái giả bộ ấy, làm bạn gái...để tao thử lòng An thôi...” cậu mặt mày đỏ gay.

” À, thế em phải làm những gì, coi như báo đáp công ơn của anh Ca vậy?” Nó cố gắng gượng cười.

” Dễ thôi, chỉ có 10 điều à” cậu cười đều

” Điều 1: phải nghe lời tao”

” Điều 2: Không được đi chơi với ai khác khi không có sự cho phép của tao”

” Điều 3: Lúc nào cũng phải cười với tao”

” Điều 4: Không được cãi lời tao”

” Điều 5: Phải làm những việc mà một người bạn gái phải làm, lát có gì tao giải thích sau”

....

” Điều 8: Gọi tao là anh yêu”

Cậu đặt lên môi nó một nụ hôn phớt nhẹ thôi, nhưng cũng đủ để làm cho trái tim của cả hai tan chảy. Hai đứa nhìn nhau, mặt đứa nào đứa nấy đỏ như hai quả cà chua.

” Điều 9: phải hôn tao giống như vậy trong trường hợp cấp bách”

” Trường hợp cấp bách là trường hợp gì cơ chứ?”

” Biết làm gì”

” ...!”

” Điều 10: ừm...ờ...thôi để sau...tao chưa nghĩ ra”

” Hết rồi à?”

” Ừ, hết rồi” cậu lại cắm cúi vào quyển sách.

Ai đó ở trên có cảm giác tủi thân, nếu cậu thích An như vậy, thì nó sẽ đóng thật chặt để cậu được vui lòng.

" Anh Ca"

" Điều 8" cậu mặt mày bặm trợn.

" À, anh yêu...nghe kì kì quá à" nó chu mỏ.

" Mày đã hứa giúp tao rồi cơ mà" cậu làm mặt tội nghiệp.

" Dạ, anh Ca...yêu"

Cậu cười hí hửng, sung sung sướng sướng, có con nhỏ ở trên, đầu óc rối như tơ vò.

" Các em, sắp tới trường sẽ tổ chức một buổi dã ngoại ở khu du lịch tre xanh. Đi 2 ngày 1 đêm, bắt buộc phải tham gia đầy đủ. Lớp chúng ta sẽ cắm trại với lớp 1B, các em nhớ về chuẩn bị quần áo sẵn sàng nhé" cô giáo vừa phát tờ giấy vừa dặn dò.

" Anh Ca...yêu, anh có đi không?" Nó húng khởi.

" Mày điếc hả, có nghe cô nói gì không, là bắt buộc đó"

" À vâng, hihi"

....

....

" Huyền Mi" Minh chạy lại, nở nụ cười răng khểnh thường nhật.

" A, Minh" nó vui vẻ.

" Lớp mình với lớp cậu cắm trại chung đó, thích thật"

" Ủ, có gì chỉ tớ đừng lêu nhé, tớ ngu cái vụ đó lắm"

" Giờ mới biết mình ngu hả?" Cậu đi kế bên, mặt mày tối xầm lại, thật là, dám cho cậu ăn nguyên rổ bọ, còn vui vẻ chuyện trò chuyện ríu rít với thằng đó nữa.

" Đâu có, tớ thấy Mi vừa dễ thương vừa đáng yêu mà, hôm nay đi thăm MiMi với tớ không?" Minh nhìn cậu với ánh mắt không được thân thiện cho lắm.

" Đi chứ, lâu quá rồi" nó tít ta tít tít.

" Mi, mày nhớ điều 2 chứ" cậu tức mình, túm tay nó kéo về phía mình.

" Dạ vâng...xin lỗi Minh nhé, để hôm khác vậy" nó tiu nghỉu.

" Ừm, không sao" Minh nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bỉ rồi bỏ đi.

Cậu tức, tức lắm chứ, cái thằng khỉ dám lên mặt. Nhưng không sao, cậu đã có cách.

" Minh à, cậu có muốn đi ăn với tụi này không?" Cậu gọi với theo.

....

....

" Cô ơi, cho cháu 3 chén phá lấu" nó niềm nở, thật không ngờ có lúc anh Ca lại tốt bụng đến vậy, còn mời Minh đi ăn nữa, nó quả thật là tội lỗi khi nảy dám nghĩ xấu về anh.

" Đây đây" bà chủ bụng ra 3 chén phá lấu nghi ngút khói, mùi thơm sộc vào mũi khiến nó không thể nào kìm nén mà ăn lấy ăn để.

" Ừm...on úa" miệng nó đầy tràn đến nỗi chảy cả ra ngoài.

Tức thì có hai kẻ không hẹn mà gặp cùng lấy khăn giấy lau miệng cho nhỏ, xong lại lặng lẽ nhìn nhau với ánh mắt đầy sát khí.

"Mi à, mày nhớ điều 5 không?" Cậu nhếch mép, đến lúc phải dạy cho tên khỉ này một bài học để chữa cái thói tự tiện tươi cười với vợ người khác rồi.

"Em..." nó nhìn cậu với ánh mắt" anh Ca nghĩ em là bộ nhớ chắc"

"Đút tao ăn" 3 chữ nói ra thôi mà khiến hai con người phát sặc.

"Sao em phải đút chớ, anh Ca...yêu tự ăn đi, em còn ăn nữa" nó khó hiểu nhìn cậu.

"Mày quên lời hứa với tao rồi à?" Cậu buồn rầu.

"Em...này, mở miệng ra, làm như em bé không bằng" nó múc một muỗng đầy tràn, cậu sượng rơn, nhìn thẳng khỉ mặt còn đang ngơ ngơ bên cạnh đầy tự hào.

"Nữa..." cậu há miệng không nhéo.

Nó bây giờ bận bịu lắm, một tay mình ăn, tay kia đút anh Ca, ánh mắt thì cứ lăm lét nhìn sang Minh, thật sự là ngại muốn chết đi được.

Minh không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn, nhìn hai người đằng trước, thật sự cảm thấy vừa buồn vừa ghen tị, lại có một chút mắc cười. Cậu đôi khi cũng không thể hiểu nổi chính mình nữa.

"Bái bai Minh" nó vẫy tay chào cậu bạn rồi quay qua hỏi ai đó mặt mày đang tối xảm.

"Anh Ca yêu, nhớ hôm nay ngày gì không?"

"Ngày gì?"

"Đoán đi" nó nháy mắt một cái làm tim cậu "gung gời"

"Sinh nhật mày hả?"

"Không"

"Thế thì không biết"

"Ngày lần đầu tiên tụi mình gặp nhau" nó cười.

Cậu cúi xuống cắn vành tai nó một phát.

"Á đau" mặt nó đỏ bừng, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

"Thưởng ày đây" cậu mặt cũng đỏ không kém, thật sự rất cảm động, nếu mà nó không nhớ, chắc cậu cũng quên luôn rồi. Con bé này gốc gác vậ thôi nhưng có những lúc thiệt là đáng yêu vô đối.

"Thưởng gì chứ, đau chết đi được. Đi" nó kéo tay cậu, tươi cười.

"Đi đâu?"

"Bí mật"

Con đường đến trường hôm đó sao thật là ấm áp và tràn đầy tình yêu thương.

....

"Ăn đi" nó đưa cho cậu cây khoai tây xoắn.

"Gì đây" cậu nhìn một hồi, rồi cũng miễn cưỡng bỏ vào miệng.

"Mẹ kiếp, ngon quá" cậu ăn liên hồi

"Đâu, mẹ đâu?" Nó nhìn xung quanh công viên.

"Mẹ gì?"

"Mẹ anh Ca đó, anh mới nói mẹ anh tên kiếp còn gì"

Cậu cười ha hả, sặc cả nước bọt.

"Đó là từ dùng để diễn tả sự tức giận hay ngạc nhiên, hiểu chưa hả? Đó là từ chửi thề"

” Chửi thề?”

” Ừ, nhưng mày là con gái, đừng nên nói mấy từ ấy”

” MẸ KIẾP ANH CA” nó hét, xung quanh đã có những cái nhìn đầy ” trù mến” chĩa về phía cậu.

” Mi...mày...mày im ngay” cậu chạy rụt theo.

” MẸ KIẾP ANH CA” nó hét, vừa chạy vừa cười sằng sặc.

” Khốn nạn thật, Mi, im ngay”

“MẸ KIẾP ANH CA KHỐN NẠN THẬT”

” Ối giời ơi, tao xin mày, Mi ơi, giữ thể diện cho bố của lũ nhỏ nữa chứ”

“MẸ KIẾP ANH CA KHỐN NẠN THẬT ỐI GIỜI ƠI”

....

....

Cậu thở hồng hộc, mặt mày đỏ bừng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

” Đẹp không? Em chuẩn bị hết đó” nó nói giọng nhỏ nhẹ.

” Mày bị sao thế, làm người ta nhìn tao như thằng bệnh ấy”

Cậu ngẩng mặt lên, ở đâu lại lòi ra một chỗ đẹp thế này cơ chứ. Một túp lều tuy nhìn có vẻ đơn sơ nhưng được trang hoàng cực kì bắt mắt bằng những chùm dây đèn vàng, trắng, xanh,... có cả những chiếc bong bóng được buộc ở hai bên nữa. Ở giữa là một cái bàn nhỏ với các món ăn giản dị tuy không mắc tiền nhưng mang lại cảm giác cực kì ấm cúng.

” Là em tự chuẩn bị hết đấy nhé, tiền tích kiệm cả năm trời của em đấy. Coi như đây là quà mừng sinh nhật anh Ca hôm bữa đi ha” nó đẩy cậu còn đang ngơ ngác vào ghế ngồi

” Xin lỗi vì em chỉ chuẩn bị được như này”

” Mi...” cậu nói giọng trù mến. Nó quay qua, mắt cậu đỏ hoe như sắp khóc tới nơi.

” Anh...anh Ca?”

” Cảm ơn” cậu ôm nó vào lòng. Nó biết chứ, như vậy là tội lỗi, cậu đã thích An rồi cơ mà. Nhưng làm ơn hãy cho nó hưởng thụ hết ngày hôm nay thôi...

” Ăn đi” nó gấp cho cậu miếng sườn xào chua ngọt

” Mày cũng ăn đi” cậu bóc vỏ con tôm nhỏ nhét vào miệng nó.

” Ừm” nó cũng nhét vào mồm cậu một miếng thịt tôm.

Hai đứa cười nhưng mắt thì đã rơm rớm, khung cảnh sao ngập tràn hạnh phúc.

” Mi, nếu lỡ như sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa thì sao, lỡ như chúng ta lạc mất nhau?”

Cậu áp đầu mình lên đầu nó.

” Thì em sẽ đi tìm anh Ca. Nhưng anh Ca đừng bao giờ bỏ em lại một mình nhé?”

” Tao hứa, tao sẽ luôn bên mày, không bỏ mày lại đâu. Có chết tao cũng lủi theo cùng, nhưng nếu như tao không tìm được mày thì làm thế nào?”

” Thì anh Ca cứ đến nhà em mà tìm” nó ngây thơ ” Em lúc nào chả ở nhà”

” Phải ha” cậu cười buồn” Nhưng lỡ như mày chuyển nhà?”

Nó ngồi bật dậy, lấy trong túi ra hai sợi chỉ màu đỏ. Một sợi buộc vào tay cậu, một sợi buộc vào tay nó.

” Ước đi” nó chấp hai tay.

” Ước gì?”

” Ước chúng ta sẽ ở bên nhau, không bao giờ lạc mất nhau”

Cậu phì cười, nhưng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại rồi ước.

Nó tháo sợi chỉ của nó buộc vào tay cậu, rồi lại lấy sợi chỉ của cậu buộc vào tay nó.

” Điều ước của mình nằm trong sợi chỉ này. Coi như là từ giờ anh Ca giữ một phần linh hồn của em rồi đấy nhé”

” Mà cũng giữ một phần linh hồn của tao rồi còn gì”

” Thế thì chúng ta không sợ lạc mất nhau nữa, một phần linh hồn sẽ chỉ cho người này biết người kia ở đâu” nó sáng suốt.

” Đúng vậy, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau”

Cậu nắm chặt tay nó như sợ nếu buông ra thì sẽ lạc mất vậy. Mối mập máy.

” Mi, you are my star

You steal my heart away from my mind

You are the one and the only

And i will love you forever of my life

” Tặng mày bài hát này đây”

” Thật ạ, bài này tên gì thế?” Nó tròn xoe mắt.

” Thật chứ chẳng lẽ giả. Tên là ” I will love you forever of my life” Coi như là quà sinh nhật đấy nhé”

” Không công bằng tí nào, em tặng anh Ca nhiều thế cơ mà. Thôi hát lại em nghe, thích quá”

” Mi you are my love

You are the part of my little heart

I will fight for you my love

And i will love you forever of my life”

28. MƯU ĐÒ HIỂM ÁC

” Các con trật tự xếp hàng đi nào” Cô giáo của nó hôm nay không mặc bộ áo dài như thường ngày mà diện một chiếc áo crop-top trắng và quần jeans xanh cạp cao, tóc được búi lên thành một chùm trông rất là xinh đẹp và năng động.

Sân trường đông đúc nhộn nhịp hơn hẳn mọi ngày, có vài vệt nắng yếu ớt len lỏi giữa các hạt sương mai. Hàng trăm học sinh háo hức bàn tới bàn lui để mặc cho các ông bà cô giáo la khan cả cổ.

” Các em học sinh, trật tự nào” giọng thầy hiệu trưởng ồm ồm trên loa phát thanh ” Hôm nay chúng ta sẽ đi tham quan làng du lịch tre xanh. Thầy đề nghị các em phải ngoan ngoãn, nghe theo sự chỉ dẫn của các cô chú hướng dẫn viên và thầy cô giáo hiểu chưa. Bây giờ chúng ta xếp hàng trật tự đi ra xe nhé”

Từng tốp học sinh lũ lượt rời trường ra hàng chục chiếc xe hạng sang đang đứng đợi ngoài cổng. Nó cũng hồi hộp không kém, miệng cứ tíu ta tíu tít.

” Trời ơi, thích quá à, không biết ở đó đẹp không anh Ca há”

” Em nghe mẹ nói nha, ở đó có cơm trong ống tre ngon lắm, rắc thêm vừng vào ăn nữa thì...” nó nuốt nước bọt ừng ực làm cậu đứng kế cũng vô thức lấy tay xoa bụng.

” Mi, im coi, mày nhớ mày đang làm bạn gái tao không hả? ” cậu cốc lên đầu nó một phát.

” Bạn gái giả bộ thôi mà” nó lè lưỡi.

” Thì cũng là bạn gái, lát lên xe ngồi kế tao”

” Mơ hả? Bé Mi là phải ngồi kế chị, rõ chưa?” Trâm Anh từ ngoài đi tới khoác một tay lên vai nó, chị không mặc đầm phục học sinh giống mọi người mà mặc quần short với áo kiểu trông cực kì phong cách.

” Bà ác quỷ, sao không nghỉ học luôn đi cho rồi” cậu lạnh lùng.

” Ta nghĩ để ngươi vô tư bắt nạt Mi baby hả? Không có đâu há. Nào cưng, đi với chị” Trâm Anh kéo nó đi để lại cậu ôm một cục tức to không kém cái mặt đang trù ụ của mình.

” Mi, em muốn ngồi ngoài cửa sổ hay ngồi trong đây”

” Dạ ngồi ngoài đi chị” nó lách vào bên trong.

” Ok” Trâm Anh chưa kịp đặt đít ngồi vào thì đã bị thằng em quỷ quái chiếm chỗ.

” Tự nhiên đau chân chóng mặt quá à, thôi bà ngồi ghế sau đi ha” cậu làm mặt phờ phạc.

” Ui chu choa mẹ ời tui nghiệp thằng em tui chưa kìa. Mắc ói hả, nôn vào đây cho đỡ đi nhá...nhá” Trâm Anh dè dặt cậu vào bịch ni-lông, cứ thế mà ấn xuống khiến tóc tai cậu rũ rượi hết cả.

” Ặc...cái bà này...khỉ gió thật mà” cậu bực mình vút lại tóc, mặt ngượng chín.

” Đi ra không?”

” Không”

” Mau đi ra”

” Còn lâu”

” Không ra thì đừng trách bà mày độc ác”

” Làm được gì”

Trâm Anh cúi xuống cắn tai thằng em ngỗ nghịch, lập tức mặt cậu đỏ như con tôm luộc, không nói gì, nhanh chóng rời chỗ ngồi.

” Biết ngay mà” Trâm Anh chùi mép, phỉ tay rồi ngồi phịch xuống ra vẻ đắc thắng.

” Chị...cẩn” nó ngơ ngác, mặt cũng đỏ không kém.

” Đó là điểm yếu của nó đó. Mốt có gì cưng cứ cắn ngay chỗ ấy, bảo đảm thắng chắc”

” D...dạ” Nhớ lại hôm bữa cậu cũng cắn tai nó, thật sự là rất xấu hổ á.

....

” Chúng ta vào nhà chòi cất đồ rồi nghỉ ngơi ăn cơm nhé. Chiều tất cả sẽ đi tham quan” cô giáo nói rồi đi trước.

Quang cảnh ở đây thật sự rất đẹp và yên bình. Chỗ nào cũng toàn tre là tre. Ở trên đầu còn có những dây hoa bằng lăng tím thơ mộng như vừa lạc vào vườn cổ tích vậy.

” Oaa, đẹp quá” nó trầm trồ.

” Đúng là đẹp thật” Trâm Anh kể bên cũng suýt soa.

” Đẹp cái con khỉ” tên phá đám từ đâu chen vào.

” Xì,Mi đưa đồ đây”

” Dạ?”

Trâm Anh giật luôn cặp của nó và cô ném vào người cậu rồi chạy lên trước.

” Aaa, nặng quá, thật là, đứng lại coi” cậu sách ba cái cặp to tổ bố che hết mặt khó khăn đuối theo.

” Mi, chồi mình phía bên này này” Minh từ đâu đi tới.

” A Minh, cậu mới đến hả” nó cười tươi.

” Mình mới đến thôi. Đi, ủa mà đồ cậu đâu rồi”

Cậu vác ba cái cặp to dùng đoàn cuối cùng cũng đuổi kịp, mặt xám xịt, thật là, tên này đúng là mặt dày mà.

” Trả đây” Trâm Anh sách ba lô biết điều chuồn trước. ” Bé Mi cứ đi đi, lát chị đến sau”

” Dạ”

” Mi, đưa tay đây” cậu đeo cặp nó ra đằng trước, một tay giơ ra.

” Em...”

” Bạn gái thì phải nắm tay bạn trai, chẳng phải sao?” Cậu ngoái đầu về phía An đang đi đằng trước (thật ra bé An sau khi bị cậu từ chối cũng quên rồi, con nít mà, thế nhưng có người cứ lấy nhỏ ra để được gần gũi người kia, thật sự là bó tay luôn rồi)

Nó nắm lấy tay Lâm, mặt hai đứa đỏ bừng. Minh vẫn thản nhiên đi trước như không có chuyện gì, mặc dù lòng cậu đang rất khó chịu.

” Mi, ăn nhiều vào nhé. Để chiều còn có sức đi tham quan nữa” Minh gấp cho nó một cái đùi gà.

Vì là trường nhà giàu nên món ăn cũng toàn là món đẳng cấp. Một bàn có 5 người thế nhưng chẳng hên mà gặp, 5 con người gồm cậu, nó, Minh, Trâm Anh và Thư cùng ngồi chung với nhau.

” Ăn cho lắm vào để lặn luôn, khỏi đi nữa” cậu ngồi kế bên nói thế thôi nhưng cũng gấp thêm một cái đùi nữa bỏ vào chén nó.

” Anh Lâm, em cũng muốn ăn” Thư ngồi kế bên không nhéo.

” Em có tay mà, tự gấp đi”

” Nhưng anh gấp em ăn thấy ngon hơn”

Cậu miễn cưỡng gấp một cọng rau muống bỏ vào chén cho nhỏ, thế mà Thư cũng nhai hoài cọng rau không chịu nuốt suốt bữa cơm.

Trâm Anh lặng lẽ ăn và quan sát mọi chuyện, trên khóe miệng bắt giắc nở một nụ cười.

....

” Các con cẩn thận nhớ bám sát nhau nhé, dễ bị lạc lắm đấy” Cô giáo vuốt mồ hôi trên trán.

Leo lên quả đồi này thật chẳng dễ dàng gì, đường đi vừa dốc lại vừa trơn vì thế mà cứ lâu lâu lại có một đứa vấp té.

” Mi, cậu cẩn thận đấy nhé” Minh bắt giắc nắm tay để đỡ nó.

Có người đi đằng sau tức xì khói, muối mặt chen vào giữa chia cắt người ta.

” Oa, phong cảnh thiệt là đẹp quá. Ủa, cậu đang dìu nó hả, xin lỗi tôi không thấy nhé” Lâm cười đều dặt tay nó chạy lên trước.

Nó theo cậu đi lên, bỗng có cảm giác cái gì đó cản vào chân mình

” Aaaaa”

” Mi, Mi, mày không sao chứ” Cậu tái mặt

” Em...em không sao, đau quá” nó nhìn về phía cổ chân đang phồng rộp lên

” Chắc trật chân rồi chứ gì, mắt mũi để đi đâu thế không biết” cậu mắng thôi nhưng miệng thì vẫn thổi phù phù như thể làm vậy thì nó sẽ hết đau.

” Mi, không sao chứ?” Minh vừa kịp thời chạy lại.

” Tổ...tổ không sao” nó nói vậy thôi chứ sao cảm thấy đau óc cứ quay mòng mòng, chóng hết cả mặt, rồi ngất xỉu lúc nào không biết.

” Trời đất ơi, đó là vết rấn cắn mà” Minh hốt hoảng xé áo mình buộc garo cho nó, xong lại lấy miệng hút nọc độc ra rồi nhanh chóng bế nó đi xuống.

” Lâm, còn ngồi đó làm gì nữa, cậu mau đi gọi cô giáo và các bạn đi. Mau lên”

....

Cậu ngồi ngoài phòng bệnh, khuôn mặt đờ đẫn trắng bệch lại. Nó bị rấn cắn mà cậu ngu đến nỗi không biết, người cứu nó trong lúc hiểm nguy nhất không phải là cậu mà là một người con trai khác. Còn cậu, cậu tự tin tình cảm mình dành cho nó là bao la rộng lớn hơn hết thấy, cậu không cho phép ai được cướp nó đi, cậu ghen tị với Minh, thế mà cậu chỉ ngồi đó, vô dụng chẳng làm được gì.

” Bác sĩ, bạn cháu sao rồi ạ” Minh đi tới hỏi ông bác sĩ già.

” Cũng may là kịp thời sơ cứu nên không nguy hiểm đến tính mạng. Con rấn này nọc của nó cũng không độc lắm nên chỉ cần chăm sóc tốt độ vài ngày là cô bé sẽ khỏe lại thôi”

” Dạ cháu cảm ơn” Minh bước vào phòng, không có gì gọi là chú tâm lắm đến con người đang thần thờ ngồi trên băng ghế đá.

Nó nằm đó, khuôn mặt xanh xao , Minh bước tới vén tóc qua một bên, rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó.

” Mi, cậu ổn rồi, không sao nữa đâu”

Nó chớp nhẹ mi mắt, trong giấc mơ nó thấy một chàng hoàng tử đến cứu mình, nhưng lại không nhìn thấy mặt chàng hoàng tử đó, chỉ nhớ là có một mùi hương rất quen thuộc, mùi này, hình như là của...

” Anh Ca, anh Ca đâu rồi?”

Minh cười buồn, rồi cũng bước ra ngoài.

” Mi muốn gặp cậu”

Cậu đứng dậy thờ thần bước vào trong, nó đang nằm đó trên chiếc giường trắng xóa, cậu cảm thấy xót, cảm thấy đau lắm, rồi không kiềm được mà khóc.

” Anh Ca, sao anh lại khóc thế?” Nó nói giọng yếu ớt.

Cậu đặt một nụ hôn lên trán nó.

” Mà không sao chứ?”

” Em không sao, đừng khóc nữa nhé”

” Ừ, ăn cháo không? Tao đi mua”

” Ngồi đây với em, đừng đi”

” Ừ ”

” Hát em nghe”

”Mi you are my love

You are the part of my little heart

I will fight for you my love

And i will love you forever of my life” cậu hát giọng khàn khàn, nhưng sao nó nghe thật là hay.

....

....

” Bốp” Thư run cầm cập nhìn bọn đàn em đang lần lượt bị Trâm Anh tát.

” Em gái à, sao lại run thế, chị không làm gì em đâu” Trâm Anh cười khẩy.

” Chị...chị...em không cố ý”

” Em có đôi tai đẹp thật nhỉ, nhưng hình như nó có vấn đề thì phải. Chị nói là làm nhẹ nhàng thôi mà, sao bây giờ con bé lại nằm viện thế”

” Em...em xin lỗi”

” Cút đi”

Cả bọn nháo nhào chuồn mất. Trâm Anh khẽ thở dài, bước vào chiếc xe mui trần. Mọi chuyện, chẳng lẽ cô phải đích thân làm...

29. Lỡ Tỏ Tình Mất Rồi.

” Sao lại đòi về” Cậu cồng nó trên lưng, nhẹ nhàng hỏi.

” Em muốn về chơi với mấy bạn, ở bệnh viện hoài chán quá” nó dựa đầu lên lưng cậu, thật sự rất êm ái và vững chắc.

” Tao...tao xin lỗi”

” Sao vậy?” Nó ngạc nhiên, tay vẫn vờn vờn tóc cậu.

” Tại tao mà mày lại bị...”

” Tính em hậu đậu anh Ca biết mà, không phải tại anh đâu” nó cười cười an ủi, sẵn miệng cắn vào vành tai cậu

” A, sao lại cắn tao” cậu mặt thì đã đỏ bừng bừng lên rồi thế nhưng tay vẫn giữ thật chặt vì sợ nó ngã.

” Em thích” nó mân mê chiếc vòng cổ cậu tặng, cười khoái chí, lâu lâu bị bệnh cũng thật là đã.

” Mi, dậy đi, con heo này, dậy mau” hai tay cậu vò đầu nó không thương tiếc.

” Dạ?” Nó ngái ngủ, uể oải ngồi dậy.

” Dậy ăn cháo để còn về nữa, trời tối tới nơi rồi kìa. Ngủ gì mà như nhợn ấy”

” Công” nó nhõng nhẽo, từ lúc nó bị bệnh đến giờ anh Ca hiền hãn luôn đó nha, đòi gì anh cũng cho hết á, thật là sướng ời là sướng.

Cậu cúi người xuống, nhẹ nhàng cồng nó ra ngoài.

Mây đen mù mịt kéo đến khiến trời tối đen như hũ mực. Ở ngoài mọi người đang cùng nhau mắc màn che để phòng khi trời mưa bất ngờ, còn một nhóm các bạn nữ khác thì cùng với cô giáo chuẩn bị đồ ăn.

Cậu đặt nó xuống cái ghế gỗ rồi chạy ra ngoài lấy đồ.

” A Mi, cậu khỏe chưa?” Minh đi tới, mặt lấm tấm mồ hôi.

” Mình khỏe rồi ” nó cười ” Cậu đang làm gì thế?”

” Mình đi kiểm củi khô với mấy bạn. Nghe nói hôm nay bão to nên không về được, sáng mai xe mới khởi hành” Minh ân cần xem xét vết rạn cần trên chân nó.

Cậu đi tới, mặt không hầm hầm như mọi ngày khi thấy Minh nữa, nhưng tận sâu trong ánh mắt vẫn có những tia sáng khác thường.

” Không có cháo, ăn súp đỡ nhé” cậu múc một muỗng đầy, thổi phù phù rồi đưa lên miệng nó.

Mi ngoan ngoãn há miệng, súp ngon quá à, làm nó ăn nhanh đến nỗi cậu không kịp múc luôn ấy chứ.

” Mình đi giúp mấy bạn tiếp đây. Ăn xong nhớ vào chồi ngay nhé” Minh cười hiền rồi chạy đi.

” Anh Ca, em khát nước” nó nũng nịu

” Chờ chút”

Cậu nhanh nhẹn, nhìn bộ dạng hấp tấp của cậu mà nó cười ra nước mắt, đúng là sướng thật, nhưng mà có một chút gì đó không quen lắm thì phải.

Thử nhấc chân lên, còn đau tí xíu thôi. Dù gì cũng phải tập đi chứ, đâu thể nào để cho anh Ca công suất đời được. Nghĩ rồi nó đứng lên, cà nhắc đi xung quanh thử

Ở đây chỗ nào cũng toàn tre là tre, làm nó đi chút xíu cộng thêm cái bệnh mất phương hướng nữa là lạc luôn. Nó nhìn xung quanh, hơi cảm thấy lạnh sống lưng, trời bắt đầu tối rồi, nếu mà nó không mau tìm được đường ra thì tiêu luôn.

Có tiếng gì đó rầm rầm thì phải, nó mừng rỡ chạy tới. Là một thác nước đẹp hùng vĩ , xung quanh còn có cả hươu nai nữa, nó thích thú nhảy cẫng nhấc tới chạm tay vào dòng nước mát lạnh, thật là đã quá, nước trong đến nỗi nhìn thấy cá dưới đáy luôn này, giá như mà có anh Ca ở đây thì....

” Chết rồi” nó lo lắng, anh Ca sẽ tức điên lên à xem, không biết lỗi ra ở đâu nhỉ.

” Gruuuu”

Tiếng gì thế này, hình như đây là tiếng chó sói tru thì phải. Chó sói, cứ nghĩ đến mà run cả người, mồ hôi vã ra đầm đìa như tắm, nó sợ đến nỗi sắp khóc tới nơi rồi.

Tiếng sói càng ngày càng gần, nó giật thót mình quay ra đằng sau. Một con vật màu đen với hàm răng sắc nhọn đang đứng đối diện. Nó run rẩy một hồi rồi cũng dùng hết sức bình sinh để mà chạy, chỉ tiếc là cái chân cà nhắc của nó làm sao mà bì được với con sói, chẳng mấy chốc nó đã ngã xuống và có cảm giác bị đè lên người.

Thôi rồi, nó sẽ bị phanh thây giống như mấy nhân vật trong bộ phim kinh dị, nó sẽ không được gặp mẹ, gặp anh Ca, gặp các bạn lần cuối để nói lời tạm biệt, nó sẽ bỏ mạng ở nơi núi rừng này. Mưa bắt đầu lã chã rơi, nó khóc, nhưng sao con sói này lạ quá, này giờ đã chồm bắt được nó mà chẳng làm cái mô tê gì cả, chẳng lẽ con sói thấy nó xấu quá mới chê không thèm ăn.

Nó cẩn thận ngoái đầu ra đằng sau, khuôn mặt đầy sát khí của cậu đập vào mắt nó. Nó sùng sờ hết một lúc rồi mới ôm cậu òa khóc nức nở.

” A...anh Ca...hức...em...con sói...hức ”

Cậu đứng dậy bỏ đi một mạch vào một hốc cây to, nó chậm chạp đuổi theo.

” Anh Ca...hức...anh sao vậy...giận...em hử...hức?”

Nó đưa tay đẩy mặt cậu lên. Khuôn mặt đẹp trai kiêu ngạo hằng ngày đã lấm lem bùn đất hết cả, cộng thêm đó là những vết trầy xước rớm rớm máu trên cánh tay, trên khoeo mắt có những giọt nước bắt đầu rơi xuống làm nó bất giác rung mình, đây là lần thứ hai nó thấy cậu khóc.

” Anh...anh Ca, con sói đó nó làm gì anh hử? Anh không sao chứ” nó nín bật, lo lắng nhìn các vết thương.

“ ... ”

” Mẹ kiếp con sói dám làm hại anh Ca của tao, đợi đó tao mà gặp lại mày tao bảo đảm băm vằm không tha”

Cậu nhìn cái mặt phụng phịu và giọng nói con nít đang chửi thề của nó mà phì cười, lấy tay quệt nước mắt, cậu lấy lại khuôn mặt cao ngạo hằng ngày.

” Mày đi còn không nổi thì làm gì được nó?”

” Em...mà anh làm sao hay thế? Sao mà nó mất hút đâu luôn vậy”

” Tao chiến đấu với nó chứ sao?” Cậu nhớ lại mà rung mình, đi lấy nước về thì thấy nó biến đi đâu luôn, hỏi ai cũng không biết, tự nhiên sao linh cảm cứ mách bảo là phải đi vào rừng. Hay thế nào mà đi loạng quạng một hồi cuối cùng lại thấy con nhỏ đang run cầm cập lên. Nhìn qua thì thấy con sói đang rượt theo, bỗng đâu máu anh hùng nổi lên chạy nằm úp lên người để bảo vệ cho nó, sẵn tay lấy con dao bỏ túi đâm

vào cổ họng làm con sói bị thương chạy đi mất. Vừa ức vừa giận lại vừa sợ cho nó, thế rồi khóc lúc nào không hay, lại là trước mặt nó lần thứ hai nữa chứ, thật là xấu hổ quá đi mất.

” Oaaa, anh chiến đấu với nó thật hǎ, sao anh giỏi thế”

” Tao mà, đương nhiên rồi” cậu dương dương tự đắc.

Nó cười khì khì, xong lại nhớ đến những vết thương của cậu thì thút thít.

” Anh Ca bị thương rồi, làm sao bây giờ”

” Mày băng bó cho tao ” cậu lấy từ trong túi ra một cuộn băng trắng và các thứ thuốc sát trùng mua lúc ở bệnh viện phòng khi nó cần.

Nó cẩn thận sát trùng vết thương, chắc xót lắm, thế mà cậu vẫn giữ được bình tĩnh, nó đã nợ cậu một ơn cứu mạng rồi.

Cậu nhìn thành quả gồm các mớ dây nhợ nó băng cho, nhăn nhó nhưng vẫn rất thích.

” Băng kiểu gì thế hǎ?”

” Em...xin lỗi”

” Mưa rồi, đành ở đây đêm nay vậy” cậu nhìn ra ngoài.

” Mau cởi áo ra”

” Dạ?” Nó đỏ bừng mặt.

” Tao bảo mày mau cởi áo ra” cậu hét lên

” Không đâu” nó ôm khư khư đồ của mình.

” Tao bảo nãy giờ ở ngoài ngấm nước mưa lâu rồi, không cởi ra thì cảm lạnh mất, chứ mày nghĩ tao làm gì mày?” Cậu cười đều.

” Nhưng...cởi ra thì mặc gì chứ?” Nó ngại ngùng.

Cậu quần cho nó cái áo phông còn chưa kịp ngấm nước của mình.

” Mặc vào”

” Quay đi”

” Hǎ?” Cậu ngó mặt.

” Chứ anh muốn nhìn em cởi đồ hǎ” nó bực mình.

Cậu mặt đỏ ửng, quay vào trong.

” Rồi, quay ra đi”

Nó đang mặc cái áo phông của cậu trên người, có mùi gỗ trầm rất quen thuộc, trông rất là hợp với cái váy của trường đấy nhé, rất là phẩy phẩy.

” Ngủ đi”

Cậu đẩy đầu nó dựa vào vai mình.

” Thôi nói chuyện đi đừng ngủ”

” Đến sáng hǎ?”

” Dạ”

” Chuyện gì?”

” Sao anh Ca biết em ở đây”

” Tao thấy rồi đi theo” Cậu nói tránh, chẳng lẽ lại nói là do linh cảm, cậu vốn chẳng tin vào mấy thứ bói toán nhảm nhí.

” Sao anh lại cứu em, lỡ anh bị gì thì sao”

” Mà là bạn gái của tao, tao phải có trách nhiệm bảo vệ mà”

” À” Thì ra chỉ vậy thôi, chỉ là bạn gái giả bộ mà cậu lại bảo vệ đến thế, nếu là bạn gái thật thì diễm phúc đến chừng nào.

” Anh Ca à, em biết chuyện này là không nên, nhưng...” nó ập a ập ứng, khuôn mặt ửng hồng.

” Có gì cứ nói”

” Em biết là anh thích bạn An, nhưng...”

” Nói đi, lằng nhằng mãi” cậu bực

” Mẹ kiếp, em thích anh được chưa, la lối hoài à” nó bật dậy, hình như...lỡ tỏ tình mất rồi.

30. Em Sẽ Cưới Người Chụp Ảnh

” T...thích...thích tao” cậu ập a ập ứng, mặt đỏ như gấc.

” Chết thật, sao dạo này mình cứ nói mẹ kiếp thế nhỉ ” nó vờ nhìn ra ngoài.

” Con kia, quay mặt qua đây ngay, MÀY NÓI THÍCH TAO?” cậu hét rõ to.

” Ồ, anh nói gì thế? Em chẳng hiểu gì cả” nó làm mặt ngu.

” Mà yạo vừa thôi, mà vừa nói thích tao còn gì” cậu gắt gỏng, người nóng đến không chịu nổi rồi.

” Em nói hồi nào, chắc anh Ca nghe nhầm đấy” nó chối bay chối biếng ” Em nói là em thích...”

” Thích gì?”

” Thích...thích...”

” Nói mau” cậu gằn giọng.

” Thích Minh”

“”

Cậu không nói gì, khẽ khàng nhắm mắt. Nó ngồi im thín thít, cứ thế bầu không khí ngột ngạt kéo đến.

” Sao không nói với nó đi” mắt cậu vẫn nhắm, từng hơi thở phả ra đều đặn.

” Em...em”

” Thôi ngủ đi, tao buồn ngủ rồi” cậu quay mặt qua phía khác.

Nó buồn buồn nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, ngày hôm nay quả thật là xui xẻo.

Nửa đêm.

” Anh ” nó lấy tay chọc chọc vào má cậu.

” Gì?”

” Em...mắc vệ sinh” nó ngại ngần.

Cậu trở người ngồi dậy chui ra ngoài, nó cũng cà nhắc theo sau.

Đến chỗ một bụi rậm khá lùm xùm, cậu không nói gì quay mặt về phía khác, nó hiểu ý nhanh chóng đi vào.

” Có khăn giấy chưa?”

” Em quên mất tiêu rồi”

Cậu ném về phía nó một chiếc khăn tay.

” Cảm ơn ”

....

” Anh ”

” Gì nữa?”

” Đói quá” nó lấy tay xoa xoa cái bụng đang biểu tình dữ dội. Cậu nãy lo đi kiếm nó nên chưa kịp ăn, giờ cũng thấy đói thật.

” Ráng chịu đi, có mang gì theo đâu, trời thì đang bão nữa”

Nó lấy từ trong túi ra một nắm xôi mẹ cho để ăn sáng, nhưng quên không ăn vì trên xe có bánh bao.

” Ăn chung với em đi” nó đút luôn vào miệng cậu một miếng.

” Ừm”

” Chuyện hồi nãy là...” nó ngập ngừng.

Cậu xụi mặt, đang định nói nó không cần quan tâm thì đã bị nhét thêm ột nắm xôi nữa vào miệng.

” Ừm...”

” Em không cố ý đâu...”

Thêm một nắm xôi nữa.

” Ừm...ừu ao”

” Em nói giỡn đấy, em không thích Minh đâu”

Lại một nắm xôi

” Ừm...ặc...ặc” cậu bị ngốn cho nhiều xôi đến nỗi phát sặc.

Nó quay qua, phát hoảng, đập lên lưng cậu tới tấp.

” Anh...anh Ca có sao không, em xin lỗi?”

” Mà làm cái quái gì thế hả, xúi nữa là tao chết vì ghen rồi” cậu ức.

” Em xin lỗi mà” nó nài nỉ.

” Mà mà vừa nói gì thế, chuyện mà thích thằng đó là giỡn”

” Dạ vâng” nó gật đầu lia lịa

” Chắc không?” Mắt cậu nở đom đóm.

” Dạ chắc”

” Thật không?”

” Dạ thật”

Mắt cậu tươi tỉnh hẳn lên, xịch vào gần dựa đầu lên vai nó.

” No rồi, ngủ đi”

Nó cất phần xôi còn lại vào túi, rồi cũng dựa lên đầu cậu ngoan ngoãn ngủ.

” Bim...bim...bim” tiếng còi xe hối thúc

Nó nhanh chóng soạn đồ của mình. May mà hôm qua trời bão với lại đông học sinh quá nên mấy thầy cô mới không phát hiện là nó và anh Ca mất tích, chứ không là bây giờ hai đứa đang phải ngồi kì cọ hồ xí công cộng rồi.

Cậu đứng dựa đầu vào cánh cửa, cười mỉm.

” Anh cười gì chứ, soạn đồ xong chưa mà đứng đó?” Nó lên tiếng.

” Xong rồi, chứ ai mà làm lâu như mày”

” Em đói quá à” nó vừa xách cái cặp mua đầy quà lưu niệm vừa cà nhắc đi ra.

Cậu giật luôn cái cặp của nó, lấy từ trong balo mình ra một ống tre.

” Ăn đi”

” Anh đừng nói là...” mắt nó lấp la lấp lánh

” Mày nói mày thích mà, cơm trong ống tre đó, vùng buộc ở trong cái bọc phía trên”

Nó nhẹ nhàng tách ống tre ra, cơm trắng bên trong vừa nóng vừa thơm sực lên nức cả mũi, nó lấy túi vùng rắc một ít lên, nước bọt sắp chảy ra ngoài đến nơi rồi.

” Ăn không?”

” Tao ăn rồi”

Nó bữu môi rồi nhét một cục cơm to dùng vào trong miệng, sung sung sướng sướng thưởng thức.

” Mi à, lát lên xe ngồi kể tao nhé?”

” Dạ” nó gật đầu lia lịa trong vô thức, tay vẫn móc từng hạt cơm ăn.

” Hứa đi”

” Hứa” có đứa vẫn ngu ngốc moi từng hạt cơm, có đứa kể bên cứ cười đều liên tục.

” Mi cưng, sao hôm qua cưng đi đâu thế, chị tìm hoài không thấy” Trâm Anh khó chịu nhìn thẳng em mình đang ngồi kể nhỏ.

” À...em...em”

” Đi tuần trăng mật” cậu nhắc một tai phone ra.

” Đã cưới đâu mà tuần với chả mật” nó xấu hổ đáp lại.

” Thì đăng nào cũng cưới thôi mà” cậu nhét vào tai nó một bên phone, tay lướt lướt màn hình điện thoại.

” Còn lâu nhá” nó phụng phịu trông dễ thương hết cỡ.

” Tách”

” Ó, sao lại chụp em, xấu lắm, thôi xóa đi. Em cười lại rồi hăng chụp”

” Mai mốt mày mà không cưới tao tao tung ảnh này lên mạng ọi người xem”

” Này anh vừa vừa phải phải thôi nhé. Anh mà dám tung lên thì em...”

” Em gì?” Cậu lè lưỡi.

” Em...em”

Cậu trêu làm nó càng tức.

” Em sẽ...”

” Cưới người chụp ảnh”

” Đúng vậy, em sẽ cưới người chụp ảnh cho anh Ca tức chơi, ủa...ơ”

Cậu cười khúc khích tự mãn, nó mặt bí xị một cục, thật là lần nào cũng bị lừa mà. Mai mốt phải cẩn thận hơn mới được.

” A...bài hát của em nè”

” Cửa mây hồi nào”

” Ở hay, hôm bữa tặng em rồi còn gì, mà bài này tên gì thế, em quên rồi”

” I will love you forever of my life” cậu quăng cho nó một tờ giấy ” Đây đủ lời trong này đấy nhé”

” Anh Ca thông minh quá à, em đọc mà chẳng hiểu gì”

” Hiểu sớm làm gì, cứ từ từ đọc cho nó thấm dần ”

” Vâng”

....

....

” Chủ tịch” ông quản gia cúi người.

” Vợ của tôi thế nào rồi?”

” Dạ phu nhân vẫn khỏe”

” Còn thằng Lâm”

” Dạ...”

” Hừ...vẫn bám con bé đấy ă” người đàn ông khẽ thở dài ” Thôi, cứ về chăm sóc cho phu nhân của tôi đi, mọi chuyện cứ để tôi lo”

Ông quản gia cúi đầu chào rồi đi ra khỏi thư phòng. Cánh cửa khép lại, ông Gray khẽ đặt sát tai mình vào thành cửa.

” Alo, mấy đứa đấy à?”

” Có một người tao cần tụi bây xử”

” Yên tâm, không nguy hiểm đâu, loáng cái là xong thôi”

” Tao nuôi tụi bây không phải để thương cảm ột đứa con nít! Thật ra thì sẽ không tệ nếu như con nhỏ đó không bám dai như đĩa”

” Thù lao thì cứ yên tâm, nhớ, xóa dấu vết cho thật cẩn thận vào”

” Ngay ngày mai, ok”

....

” Cảm ơn ông Gray” người phụ nữ khẽ mỉm cười.

” Phu nhân à, tôi xin bà, hãy làm ơn suy nghĩ lại đi”

” Không được” người phụ nữ dứt khoát.

” Còn cậu Lâm thì làm thế nào ă? Có cần phải hi sinh, như vậy thì tội cho phu nhân quá” ông quản gia mắt đỏ hoe.

” Tôi đã lo hết rồi. Hãy chăm sóc nó dùm tôi, một lần nữa, cảm ơn ông vì luôn ở bên tôi”

” Được phục vụ cho phu nhân là vinh hạnh của tôi mà”

” Anh Vĩ, tại sao sau bao nhiêu năm anh vẫn độc ác như thế?”

31. Quá Khứ Của Phu Nhân.

Trong phần truyện này mình sẽ đề cập đến quá khứ của mẹ Lâm nhé. Mình nói trước để các bạn có thể hiểu rõ hơn và không bị rối khi đọc. Xin mời thưởng thức truyện tí ă :)

....

....

" Bé Linh à" anh Tùng bấm chuông xe đạp kêu inh ỏi.

" Em ra ngay đây" Linh từ trong nhà chạy ra, bộ đầm phục được ủi thẳng tắp trông rất hợp với dáng người mảnh khảnh của cô.

" Tên đó đâu rồi ạ?"

" Tên nào?" Vĩ từ đằng sau chạy xe tới, mặt nhăn mày nhí " Dù gì thì tôi cũng lớn hơn cậu một tuổi đấy, xưng hô cho đàng hoàng vào"

Cô leo lên yên xe đạp của anh Tùng, lè lưỡi trêu.

" Thế cậu cũng có gọi tôi là em bao giờ đâu hả, đồ nhiều chuyện"

" Cái con nhóc này..."

" Thôi thôi tôi xin hai người, đi học được chưa? Bộ ngày nào không cãi nhau là ăn cơm không ngon à"

" Đúng vậy đấy" cả hai đứa đồng thanh, mắt liếc ngang liếc dọc.

Anh Tùng khẽ cười rồi đạp xe chở nó chạy đi trước.

Con đường hôm ấy nắng vàng rực rỡ, mùi thơm của lúa nhẹ nhàng thoang thoảng khắp làng quê thanh bình.

....

" Được nhiều em tỉnh tò quá nhỉ" cô buông giọng giễu cợt nhìn mấy chục bức thư tình trong balo hân.

" Tất nhiên rồi, Vĩ đẹp trai hot boy ngồi ngồi thế này mà" hân đạp xe thở hồng hộc, cười mỉa mai.

" Đúng rồi, đẹp trai lai chớ không hiếm có cũng chẳng khó tìm mà" cô sẵn tay nhéo vào eo hân.

" Ái đau, có tin tôi giục cậu xuống xe không hả" hân dừng xe, chẳng biết hôm nay thằng Tùng bận hẹn hò với em nào mà để cho hân phải đèo con nhóc khó ưa này nữa.

" Ủ đây, tôi tự đi bộ về, ai thèm" cô bước xuống xe " Chở có một chút mà cũng kể công lái nhái lèm bèm, đồ đàn bà"

" Này, mau nói lại, ai là đàn bà hả" hân giục luôn chiếc xe đạp bên lề đường, chạy đuổi theo người con gái mặc áo dài trắng đang hậm hực đi đằng trước.

" Cậu đấy đàn bà"

" Nói lại mau, tôi là đàn ông"

" Chưa chắc đâu đồ đàn bà"

Cô đi một hồi, chẳng thấy hân lái nhái đuổi theo nữa. Chẳng lẽ hân bỏ cuộc rồi à, bởi đúng là đồ đàn bà mà,nói vậy thôi chứ cô cũng tò mò quay ra đằng sau.

Hân đang đứng đó cười đểu, người trần như nhộng khoe rõ các cơ bắp cuộn cuộn và vùng bụng sáu múi, chỉ mặc duy nhất một chiếc quần sịp trên người.

Cô nhất thời sốc nặng, sau khi máu kíp dồn lên não đã nhanh chóng lấy tay che đi khuôn mặt đang đỏ bừng lại.

" Mau...mau mặc đồ vào, tên biến thái kia" cô hét lên

" Nói đi, tôi là đàn bà hay đàn ông" hân tiến lại gần làm cô theo quán tính lùi lại.

" Không biết"

" Hay là để tôi cho cậu xem hết luôn nhỉ. Đến lúc đó là sẽ biết đàn bà hay đàn ông thôi"

" Tôi cấm cậu đó Nguyễn Hoàng Vĩ, không được bước lại đây. MAU MẶC ĐỒ VÀO"

" Nói đi, tôi là đàn ông hay đàn bà"

” Là đàn ông, đàn ông được chưa” cô tức mình hét lớn, nhận ra có một hơi thở nóng hổi phả vào cổ.

Cô thoáng giật mình, lùi lại rồi té luôn xuống ruộng, còn không quên nín theo kẻ thù (đã kịp mặt quần áo) của mình.

” Tôm” tiếng hai con người cùng phá làng phá xóm rơi xuống nước

Cô sau một hồi vùng vẫy đã nhanh chóng ngoi lên, bơi ếch vào bờ, vắt nước cho khô ráo, rút cục cuối cùng cũng cảm thấy có điều kì lạ.

” Này Nguyễn Hoàng Vĩ, cậu đâu rồi hả”

” Cậu đừng nói là cậu chết dưới đó luôn rồi đấy nhé”

” Thôi chết luôn đi, đừng lên đây chi nữa. Có gì tôi sẽ qua nhà thấp cho nén nhang”

Cô nói một hồi vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, bỗng có cảm giác sờ sợ. Bèn lập tức nhảy xuống kéo một cái xác nặng nề lên bờ.

” Này Vĩ, có nghe tôi nói không hả? Mau tỉnh lại ngay, tôi chưa muốn vào tù đâu, huhu”

Cô làm tất cả các động tác hô hấp rồi mà hần vẫn chẳng chịu tỉnh, đành nhắm mắt làm động tác cuối cùng.

” Này tên kia, tỉnh lại ngay cho tôi. Cậu đã làm tôi mất nụ hôn đầu rồi đó, cậu mà không tỉnh lại tôi đâm cậu chết bây giờ”

Cô giờ nắm đầm ra.

” Con gái gì mà bạo lực vậy, bộ buổi sáng chưa đánh răng hả, sao miệng cậu hôi thế” hần cười khẩy.

Cô khóc lóc mừng rỡ ôm hần thật chặt.

” Cậu chưa chết hả Vĩ, cậu làm tôi sợ muốn chết dùm luôn”

Vĩ hơi bất ngờ, định giỡn một chút ai ngờ thái độ của nàng ta lại lo lắng cho hần đến phát khóc thế kia, thật là cảm động quá.

” Tôi cũng xin lỗi, tôi sẽ không giỡn thế này nữa đâu” hần đáp lại cái ôm của cô.

” Giỡn?” Cô ngược đầu lên, mắt ngấn lệ

” Ừ, cậu quan tâm đến tôi thế này tôi rất cảm động đó” hần nhe răng cười.

Cô ngay lập tức tặng hần một đầm vào mũi, ôm cặp chạy đi, không quên chửi rửa tên thúi tha đằng sau.

” Mẹ kiếp, cậu cú đi Vĩ, tôi ghét cậu”

” Đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa, đm”

Tên thúi tha không đuổi theo cô nàng, chỉ ngồi đó mỉm một nụ cười thật đẹp.

....

....

” Cậu làm gì vậy, mau buông ra, bạn bè thấy bây giờ” cô ngại ngùng rút tay lại.

Hần vẫn cứng đầu không chịu buông.

” Cậu nói lại đi nhóc, nói thích tôi lại đi”

” Còn lâu, câu đó tôi chỉ nói một lần thôi nhé, không nghe thì kệ cậu” cô đỏ bừng mặt.

” Cậu không nói thì tôi sẽ nói. Tôi thích cậu nhóc à, thích cực kì” hần la rõ to.

Cô không nói gì, chỉ dựa đầu vào vai hần, lặng lẽ tận hưởng hạnh phúc.

” Kệ cũng lạ thật Vĩ nhỉ”

” Là gì”

” Hồi đó cậu vừa xấu tính nè, lại vừa biến thái nữa. Làm sao mà tôi lại thích cậu được chứ”

“”

” Kể cũng tiếc thật, ngày đó mà tôi đồng ý lời tỏ tình của anh bạn Tommy là bây giờ đang chu du bên Ý rồi”

” Vậy thì đi mà đồng ý đi, giờ chưa muộn đâu”

Cậu tức mình bỏ đi, cô đuổi theo luôn miệng nài nỉ.

” Thôi mà, tôi giỡn chút thôi”

” Vĩ đẹp trai học giỏi thế này, sao mà không thích cho được”

” Thật chứ?” Hấn nghi ngờ nhìn cô.

” Thật”

Cô kiểng chân lên, dành tặng cho hấn một nụ hôn cháy bỏng.

....

....

” Anh à, mai mốt nếu mình có còn í, anh muốn đặt tên con là gì?” Cô xoa xoa tai hấn.

” Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này, mà tên gì cũng được”

” Thế tên là nhà xí được không?”

” Cô này hay thật nhỉ, thôi đặt tên nó là Lâm đi”

” Lâm?”

” Ừ, anh muốn con chúng ta sẽ dũng mãnh và mạnh mẽ y như là chúa sơn lâm vậy”

” Nghe cũng được đó”

” Vậy họ tên đầy đủ của con sẽ là Nguyễn Vĩ Tùng Lâm nhé”

” Sao lại có tên anh Tùng trong đây” cô phụng phịu.

” Dù cho em đã từ chối tình cảm của nó thì nó vẫn là anh em kết nghĩa bao nhiêu năm của anh. Em đừng có cảm thấy khó chịu nữa được không?”

” Em có khó chịu gì đâu, chỉ là thấy hơi...À mà thôi, anh Vĩ, em yêu anh nhất trên đời”

” Thôi đi cô nương, sao hôm nay bỗng nhiên dở chứng thế, muốn gì hả?”

” Muốn gì đâu nào, em chỉ là thích thể hiện tình cảm với anh thôi mà”

” Ừm, tạm tin em lần này”

....

Hấn lật từng tấm hình trong tay như không tin vào chính mắt của mình, hấn đã nghi ngờ bao lâu nay nhưng không ngờ chuyện này là sự thật. Người con gái mà hấn yêu đang tay trong tay với người đàn ông khác, mà người đàn ông ấy lại chính là Tùng- người mà hấn luôn coi là anh em ruột thịt.

” Giải thích” hấn ném xấp ảnh xuống bàn.

” Chẳng có gì để giải thích cả” cô kéo từ bên trong ra một chiếc vali.

” Em đi đâu?”

” Tôi đi khỏi căn nhà nghèo nàn này”

” Nghèo nàn?”

” Đúng vậy đấy, từ ngày sống với anh đến giờ tôi có được một ngày nào sung sướng thật sự không hả? Hay là tôi phải làm việc từ sáng đến tối chỉ để lo đủ miếng cơm manh áo. Ngay cả một cái đám cưới đảng hoàng anh còn chẳng tổ chức nổi cho tôi thì tôi cần gì phải luyến tiếc một thằng công nhân quèn như anh, hả” cô hét lên.

” Tôi yêu em chân thành”

” Chân thành cái con khỉ. Một túp lều tranh hai quả tim vàng hả, tôi không tin anh nghe rõ chưa”

” Em tính ở đâu?”

” Tôi ở đâu làm gì không liên quan tới anh, chuyện chúng ta coi như chấm dứt từ đây”

” Em cứ ở đây đi, tôi sẽ đi. Nhưng em hãy nhớ rằng, sẽ đến một ngày em phải hối hận, sẽ đến một ngày em phải quỳ lạy xin tôi tha thứ”

Hắn bỏ đi không quay đầu lại dù chỉ một lần. Trong căn nhà ọp ẹp có cô gái khóc lóc thảm thiết và một chàng trai ra sức an ủi.

” Linh à, nhưng anh vẫn không hiểu. Em vốn dĩ đâu phải là người ham mê vật chất?” Tùng đau xót nhìn người con gái tiều tụy trước mặt.

” Hức...em chỉ là muốn anh ấy...hức theo đuổi đam mê của mình”

” Nhưng như vậy cũng đâu cần phải...”

” Anh không biết đâu...hức...anh ấy có tất cả. Anh ấy học giỏi, tài năng và có cả nhan sắc nữa...hức, anh ấy dư thừa khả năng để giàu có...nhưng chỉ vì yêu em, anh ấy từ bỏ gia đình...hức...anh ấy bị người ta khinh bỉ, dè bỉu...em hức...em thật sự không thể sống nổi...”

” Anh hiểu rồi, anh mong em sẽ không hối hận với quyết định của mình. Anh cũng mong Vĩ sẽ nhận ra. Vậy trong quãng thời gian đó, hãy cho phép anh chăm sóc hai mẹ con em dùm cậu ấy”

....

....

” Các người làm gì vậy, mau thả chồng tôi ra. Chồng tôi đã làm gì sai chứ, đừng đánh anh ấy nữa mà”

” Làm ơn đi...KHÔNG”

Hắn ngồi trên xe ô tô khê giật mình nhìn cây dao của bọn đàn em đâm vào bụng một người đàn ông. Tất cả chỉ là tại cô...đừng trách hắn độc ác. Tùng à, vĩnh biệt người anh em.

Hắn từ từ mở chiếc khăn voan trắng ra. Người con gái mà hắn yêu đang đứng trước mặt hắn. Giờ phút này hắn đã mong đợi biết bao nhiêu lâu rồi, cứ ngỡ là hắn sẽ vui chứ, sao bây giờ lại cảm thấy đau đến thế. Cô khóc, chẳng lẽ, cô đã yêu cậu ta nhiều tới thế sao.

Từ ngày bị cô phản bội, hắn điên cuồng làm việc bất kể ngày đêm. Và giờ đây, khi hắn đã thành công, hắn đã là chủ tịch của một trong những tập đoàn danh tiếng nhất thế giới, hắn quay về tìm cô, hắn sẽ buộc cô phải hối hận với quyết định của mình. Nhưng không, cô đang hạnh phúc bên cậu ta, họ còn có với nhau một đứa con, căn nhà mà cô chê là nghèo nàn khi sống chung với hắn, bây giờ lại là mái ấm hạnh phúc đối với một người đàn ông khác. Giờ phút ấy trong lòng hắn ngùn ngụt lửa hận, hắn đã sai người giết chết người chồng yêu quý của cô, hắn đã tự tay giết chết chính người anh em của mình.

Hắn bí mật tổ chức một đám cưới, hắn lừa cô vào tròng buộc cô phải khuất phục mà lấy hắn. Hắn chấp nhận yêu thương đứa con của hai người họ như chính con của mình, hãy chấp nhận cô đã từng là vợ của người khác, hắn chấp nhận cho dù cô có thù ghét hắn đến thế nào đi chăng nữa. Nhưng cô chỉ đứng đó khóc thầm làm lòng hắn đau nhói.

Trong đêm tân hôn của hai người, hắn thì say mềm trong một quán bar. Còn cô bế đứa con của mình vào lòng, khê nấc lên từng tiếng...

32. Ngày Chia Li.

Chủ tịch chạy vào phòng bệnh trắng toát, người con gái mà ngài yêu đang nằm trên chiếc giường mang màu của sự mất mát nhưng trông nàng thật sự rất yên bình.

”Linh à, đừng bỏ anh mà. Linh ơi, tỉnh dậy đi, anh biết mình sai rồi mà. Em làm ơn đi, anh xin em”

”Bây giờ ông biết mình sai thì cũng đã muộn rồi. Tại sao hả? Tại sao ông lại không nói cho tôi biết sự thật, tại sao ông lại giấu tôi suốt chừng ấy năm, để tôi thù ghét chính mẹ của mình cơ chứ, tại sao?” Cậu hét lên, khuôn mặt ngấn lệ đầy đau khổ

”Anh Ca à, anh bình tĩnh lại đi mà” nó đứng kế bên thút thít sợ sệt.

”Các người có thôi đi không, ở đây vừa có một người mất đó” Trâm Anh bình tĩnh nói dù trong lòng cô đang như bị lửa thiêu đốt.

”Thím à, hi sinh như vậy thật không đúng chút nào. Thím đâu cần phải tự hành hạ bản thân mình như thế, đáng lẽ thím phải được hưởng sung sướng chứ thím nhỉ? Thím đã phải chịu đựng quá nhiều mất mát mà, đừng này...” cô không nói nên lời, quỳ gục xuống sàn trong đau đớn.

”Chị Trâm Anh...” nó hốt hoảng chạy lại.

”Chị không sao... mau, mau đưa bức thư cho chú ấy đi”

Nó cầm một tờ giấy đi tới đưa cho vị chủ tịch.

Nguyễn Hoàng Vĩ cầm tờ giấy nhàu nát trên tay, dòng chữ đã bị nhòe đi. Có phải khi viết, em đã khóc rất nhiều?

....

....

1 tiếng trước.

”Thời gian trôi nhanh thật đấy, mới ngày nào mà bây giờ em đã học xong lớp một rồi” nó tí ta tí tởn.

”Nói cứ như mình là bà già rồi không bằng”

”Hi hi, á ui sao đau bụng thế nhỉ, giữ cặp dùm em, em đi vệ sinh chút nhé” nó ném cặp cho cậu rồi chạy đi.

Cậu khẽ mỉm cười nhìn bóng dáng mũm mĩm ấy rồi lại quay lên coi tiếp các tiết mục kết thúc năm học trên sân khấu.

”Sao lâu thế nhỉ” cậu nhìn đồng hồ, đã 20’ trôi qua rồi chứ ít gì.

Cậu sốt ruột đứng dậy, xông thẳng vào nhà vệ sinh nữ dưới hàng chục con mắt kinh dị của mọi người dành ình.

Nó không có ở đó.

Cậu tìm suốt một vòng sân trường, hỏi han hết mọi người đến nổi mồ hôi mồ kê chảy nhễ nhại mà vẫn chẳng thấy nó đâu.

”Chú ơi chú có thấy một con bé mập mập lùn lùn tóc tết hai bím đi ngang đây không ạ?”

Bác bảo vệ nhìn cậu bằng ánh mắt khó chịu xen lẫn tò mò.

”Mỗi ngày có hàng trăm đứa lùn lùn, béo béo, tóc tết đi qua đây. Con nói rõ hơn một chút được không?”

”Dạ... mặt nó xinh lắm bác. Nó có cái giọng ngò ngộ rất là đặc biệt”

” À nhắc mới nhớ, vừa nãy có con bé cũng giống như vậy được bố nó đón về. Mà không hiểu sao nó cứ chối bay chối biếng là đó không phải ba nó. Bác cũng có ngăn lại nhưng ông ta còn đưa ra giấy khai sinh của nó rồi đầy đủ các loại giấy tờ khác bác mới cho về đấy chứ. Chắc là hai bố con cãi nhau thôi ý mà”

” Bác có biết họ đi đâu không?”

” Bác chỉ thấy họ dắt con bé lên một chiếc xe đen sang trọng lắm, rồi sau đó lái về phía...Ê, cháu chạy đi đâu thế, này...”

Có người lòng rạo rức như lửa đốt, chạy bán sống bán chết xông thẳng ra đường. Chiếc xe đen chắc chắn là của người đó, nếu cậu không đến kịp...

....

” Chú là ai thế, mau thả cháu ra đi mà...hức, cháu không phải con chú đâu...huhu” nó nhìn vào sợi dây thừng đang trói chặt trên tay, rồi lại nhìn một lượt căn phòng ẩm ướt tối đen như mực, òa khóc nức nở.

” Con ranh, im miệng” hắn lấy một miếng giẻ màu đen nhét vào miệng nó.

” Ưm...ức...ưm”

” Giây giụa vô ích, ai kêu mày đụng vào giọt máu của ông chủ làm gì. Nào, chuẩn bị lên thiên đường nhé” hắn cầm con dao sắc nhọn giơ lên.

” Mau dừng lại ” cánh cửa bật mở, phu nhân đứng đó khí thế sừng sững

” Con mụ này, mụ là ai” hắn ngạc nhiên.

Phu nhân tiến thẳng đến chỗ nó, cẩn thận mở dây trói ra.

” Mụ này, mụ gan nhỉ?”

Hắn cầm con dao sượt một đường dài qua má phu nhân rồi đẩy bà ra, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ được giao cho.

” Để tao xử xong mày rồi tao sẽ xử con mụ này sau, haha” con dao sắc bén lại một lần nữa được giơ lên.

Phu nhân chạy tới can lấy tay hắn. Cuộc chiến giữa một người đàn ông và một người đàn bà yếu ớt chỉ diễn ra vồn vện trong vòng mấy giây, ngay sau đó phu nhân đã ngã gục xuống sàn với một vết đâm ngay trên ngực.

” Haha, tại mụ cả đấy nhé, cứ tưởng xơi được cơ chứ...Thôi, đến mày đây, lần này không ai cứu được mày nữa đâu”

” Ưc...ưm...ức...ứu...ứu” nó gồng mình cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể đứng dậy nổi.

” Chuẩn bị trâu trời đi là vừa”

” Mau bắt hắn lại” hai vệ sĩ đen ngay lập tức xông vào sau chỉ thị của ông quản gia già.

” Các người là ai...Bỏ ra, địt mẹ”

” Thưa ông, xử hắn thế nào ạ?”

” Tùy, nhưng biến mất khỏi đây thì càng tốt”

” Dạ” Hai tên vệ sĩ lôi gã giang hồ đang mặc sức chửi rủa đi chỗ khác.

” Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?” Ông quản gia chạy lại lấy miếng giẻ ra khỏi miệng và cởi trói cho nó.

” Cháu...hức...không sao, bác ấy...hức” nó thút thít nhìn cái xác bên cạnh.

” Phu nhân?” Ông quản gia xóc người phụ nữ gầy gò lên vai, nó cũng nhanh chóng chạy theo.

....

Cậu gọi điện thoại này giờ mà bà ta vẫn không chịu bắt máy. Sao bỗng nhiên tim cậu lại đập mạnh thế nhỉ, cậu có cảm tưởng như mình sắp mất một thứ gì đó rất quan trọng. Nếu bà ta mà dám làm gì nó, cậu sẽ hận bà ta suốt đời

” Reeng...” tiếng chuông điện thoại vang lên.

” Alo”

” Anh Ca?”

” Mi, mày đấy hả. Mày có sao không? Sao mày gọi điện cho tao được thế? Mày đi đâu từ này giờ hả? Mày có biết làm tao lo đến phát điên lên rồi không con kia”

” Anh Ca...hức, em không sao, nhưng”

....

....

” Vĩ thân mến,

Em cũng không biết tại sao mình lại viết bức thư này cho anh nữa. Chỉ biết là em muốn nói những điều này với anh, những điều tận sâu trong đáy lòng em. Anh nhớ chứ, cái hồi mà anh cời chuông cời trần để em xem coi anh có phải là đàn bà hay đàn ông không đấy, em muốn nói anh là đàn ông, một người đàn ông thật thụ và đẹp trai nhất mà em từng gặp, nhưng vì ngại quá nên em không dám nói. Bây giờ em nói ra rồi đấy nhé, không được bắt đền nữa đâu đấy. Anh Vĩ à, em yêu anh nhiều lắm, nhưng em đau lắm anh à. Có phải quyết định năm xưa của em đã quá sai lầm không anh, chỉ vì quyết định ấy mà em đã biến anh trở thành kẻ sát nhân máu lạnh giết chết chính người anh em của mình, chỉ vì quyết định ấy mà cuộc sống của chúng ta trở thành địa ngục, và cũng chỉ vì quyết định ấy, em đã lạc mất người đàn ông mà em yêu thương nhất trên cuộc đời này. Em không biết nữa, nhưng nếu được quay trở lại quá khứ, có lẽ em sẽ vẫn làm vậy, nhưng sẽ nhẹ nhàng hơn anh à. Em sẽ chia sẻ với anh, cùng anh vượt qua sóng gió, cùng anh tận hưởng thành công, nếu hồi đó mà em suy nghĩ được thông suốt như thế, có lẽ cuộc đời của chúng ta sẽ không nhiều khổ đau như vậy. Tất cả là tại em, anh tha thứ cho em nhé? Anh à, Lâm là con của chúng ta chứ không phải là con của em và anh Tùng như anh nghĩ đâu, xin lỗi vì em đã giấu anh suốt từng ấy năm, anh không thấy nó rất giống anh sao, hách dịch y chang anh vậy đấy, hì hì. Lâm nó không có lỗi gì hết, cả con bé Mi cũng vậy, tất cả là lỗi của em, em sẽ chấp nhận hình phạt. Anh à, em đang trả giá cho lỗi lầm của mình, chỉ có cách này thôi em mới có thể làm cho anh hiểu em đã yêu anh đến nhường nào, đừng trách vì em đã không ở bên anh nhé. Em đi qua bên kia chơi với anh Tùng trước để anh ấy bớt cô đơn. Anh hãy ráng sống cho thật tốt rồi qua bên đó cùng em. Cả ba chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Anh gửi lời xin lỗi của em đến bé Lâm nhé, xin lỗi vì em đã không phải là một người mẹ tốt, nói với con rằng em yêu nó rất nhiều.

Gửi đến người đàn ông mà em yêu thương nhất trong cuộc đời này

Mãi mãi yêu anh”

” Không Linh à, anh mới là người có lỗi chứ, em mới phải là người tha thứ cho anh chứ. Sao em lại bỏ anh đi thế này, không....KHÔNG” Vị chủ tịch trẻ tuổi điên cuồng lao đi trong vô thức.

” Chủ tịch?”

” Cứ để chú ấy một mình đi, vết thương lần này là quá lớn” Trâm Anh từ ngoài đi ra, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

” Dạ vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị hậu sự cho phu nhân” ông quản gia nói rồi lùi đi.

” Tôi xin chị đấy, chị làm ơn tránh xa anh Lâm đi được không? Chị chỉ toàn mang đến những điều xui xẻo cho anh ấy mà thôi. Hôm nay mẹ của anh ấy mất cũng là vì chị đó, chị là người phải chịu TRÁCH NHIỆM cho toàn bộ truyện này” Thư hét lên.

” Chị...hức...” nó sợ đến run cả người.

” Cút đi” Trâm Anh đi tới, khuôn mặt sắc đá của cô làm Thư thoáng giật mình.

” Chị...em biết lần trước là em sai. Nhưng chị làm ơn đừng đối xử với em như thế được không? Dù gì em cũng là hôn thê...”

” Hết rồi, đừng mộng tưởng nữa. Mau rút đi”

” Chị à, chị thật là tàn nhẫn”

” Tự đi hay tôi phải kêu người”

” Chị hãy chờ đó”

Nhỏ tức tối bỏ đi, Trâm Anh gạt hết nước mắt trên khuôn mặt ướt nhem của nó.

” Em đừng có mà nghe lời nó, quên hết đi hiểu chưa. Mi à, Lâm đang phải trải qua một cú sốc rất lớn, chị mong em sẽ ở bên nó trong thời gian này, hãy giúp chị an ủi nó nhé. Còn...”

” Còn gì ạ? Chị cứ nói đi”

” Sau khi nó đã bình phục, em có thể nào rời xa nó một thời gian không? Ý chị là, chỉ một thời gian thôi, mẹ của nó đã mất, bố của nó thì không thể điều hành tập đoàn. Mọi sự chỉ trông chờ vào một mình nó, liệu em có thể?”

” Dạ vâng ạ, chỉ là một thời gian thôi mà”

” Chị xin lỗi, cảm ơn bé Mi nhiều nhé”

....

2 tháng sau.

” Anh Ca à”

” Gì?”

” Anh còn buồn không?”

” Không”

” Anh có vui không?”

” Không”

” Hì hì, đi du học nhé anh?”

” Mà vừa nói cái gì vậy?”

” Em nói là muốn anh đi du học” nó đồng ý.

” Mà đừng có điên, nếu tao mà đi du học là sẽ mất những 10 năm. Mà nghĩ tao đành lòng xa mà suốt từng ấy thời gian sao” mất cậu hướng về phía xa xăm.

” Anh nghe cho rõ những gì em sắp nói đây. Em sẽ chờ anh, em sẽ chờ anh trong suốt 10 năm đó. Anh phải đi du học để còn quản lý tập đoàn nữa, đó là công sức cả đời của ba mẹ anh, họ phải như ngày hôm nay cũng là vì cái tập đoàn gì đó. Anh không được để nó sụp đổ, anh nghe rõ chưa?”

Cậu nhìn nó ngạc nhiên rồi lại phì cười, sau đó thì là một chuỗi phút im lặng.

” Mà chắc chứ, 10 năm không phải là khoảng thời gian nhỏ”

” Em có thể chờ”

” Mà hứa đi”

” Em hứa”

” Khi tao về, đã trở thành một người đàn ông thật thụ, mà phải đồng ý làm vợ tao”

” Chơi luôn”

” Không hối hận chứ?”

” Không”

” Vậy tạm biệt vợ yêu nhé” cậu đứng lên

” Chồng đi nhớ đừng quên vợ, giữ gìn sức khỏe đó” nó cười hùa theo.

Hai đứa cùng tận hưởng những giây phút cuối cùng còn ở bên nhau. Chúng kể cho nhau nghe những chuyện vui, chuyện buồn đã cùng trải qua với hi vọng rằng những kỉ niệm đẹp đẽ ấy sẽ đủ ấm áp để có thể lấp đầy được khoảng thời gian 10 năm dài đằng đẵng.

HẾT PHẦN 1.

33. Thông Báo.

Xin lỗi vì đã để các bạn nghĩ đây là 1 chap nhé. Chả là Năm có chuyện muốn hàn huyên tâm sự với các độc giả yêu quý của mình một chút thôi.

Năm có follow chị Lan Rùa trên facebook í. Đạo này lướt new feed chỉ toàn thấy DTGELC confession thui. Trước khi là một tác giả Năm cũng đã từng là một độc giả, thật sự đọc truyện chị viết Năm rất khâm phục vì lời văn chị viết rất hay và trau chuốt, ý tưởng thì cực kì mới mẻ. Viết một truyện để cho thêm phần li kì và gắn bó tình cảm thì chị thường cho hai nhân vật hiểu lầm nhau, đọc mĩ đoạn đó rất ức chế nhé, nhưng sau đó đều là happy ending nên vui cực kì.

Vậy mà có mấy độc giả đã được đọc free rồi còn lên tiếng chê bai dọa dẫm này nọ, cứ nhắc đến là thấy ức chế giùm cho chị luôn. Nếu các bạn không thích ngược thì các bạn có thể tự mình viết truyện mà, hay là các bạn góp ý nhẹ nhàng một chút thì cũng có làm sụp đổ nền hòa bình thế giới đâu. Cần gì phải dùng những từ ngữ thô bạo như thế cơ chứ.

Dù sao thì Năm cũng mong chị Rùa đừng để tâm đến những lời ác ý như thế nữa nhé, tiếp tục cố gắng hết mình cho các độc giả và sáng tác thêm nhiều các bộ truyện hay hơn nữa. Always love you LanRa7

Sẵn tiện đây Năm cũng xin thông báo là Năm sắp đi về quê chơi mấy ngày nên không thể up truyện được cho các bạn được, nhưng xin hứa là sau khi về sẽ up thật nhiều chap luôn để đền bù nhé.

Phần 2 truyện cũng sẽ có những tình tiết Năm cho ngược nhau để tăng thêm phần kịch tính, nếu bạn độc giả nào không chấp nhận được thì cũng nên từ bỏ luôn bây giờ đi nhé vì thật sự thì Năm cũng không cần các bạn độc giả ấy đâu.

Đang chuẩn bị tinh thần để hứng gạch đá. Dù sao thì cũng Love you so much các readers :)

34. Phần 2: Chap 1: Có Một Nỗi Nhớ.

Cô dắt chiếc xe đạp chậm chậm rời khỏi con hẻm nhỏ, trong lòng có một chút tủi thân. Từ ngày anh đi đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, mẹ cô vì bà ngoại bệnh nên phải về quê chăm sóc, để lại cô một mình trong căn nhà tự bươn chải kiếm sống.

” Chú Năm ơi, bơm giùm con cái bánh xe”

” Mi đó hả, sao hôm qua mới bơm mà hôm nay đã xì hơi nhanh thế”

” Dạ con cũng không biết nữa ạ, chắc nó già cũ kĩ quá rồi” cô kiểm đại một lí do lấp liếm cho việc cứ tới đến là lại mở cho hơi xì ra hết để sáng mai có thể tới ủng hộ chú. Chú Năm hoàn cảnh còn khó khăn hơn cô rất nhiều, chú là bộ đội bị khiếm khuyết một chân, từ ngày được tự do đến giờ vì không có bằng cấp nên

chú đành phải hành nghề này để kiếm sống, chú có nói thà chết đói chứ không bao giờ đi xin ăn, chú nghèo khổ là thế nhưng chân lí sống của chú luôn khiến nó phải khâm phục khẫu phục.

” Xong rồi, mai mốt đừng có mà đi mở cho hơi xì hết ra nghe không”

” Ở sao chú biết hay thế?” Cô giật thót, hai mắt tròn xoe.

” Có mở thì cũng làm ơn vắn lại cái nắp cho đàng hoàng người ta mới không phát hiện ra chứ, thiệt là thua cô luôn” chú chắc lưỡi.

”Ồ ha” cô xoa xoa đầu ” Để khi nào mở con sẽ nhớ vắn cho thật kĩ”

” Cô mà mở thì sáng mai đừng nhờ tôi bơm xe nữa đấy nhé”

” Chú này...”

” Không có chú cháu gì ở đây hết, mau đi học nhanh lên”

Cô nhìn cái cây chú đang cầm trên tay thì hốt hoảng chạy ra đằng trước, cười đùa.

” Hi hi, chú Năm là No.1 ”

....

....

” Mi ” Minh chạy tới, cậu lúc nào cũng rạng rỡ như thế.

” Hi, cậu ôn bài hết chưa?”

” Ôn hết rồi, hôm nay kiểm tra mà”

”Ừ ” cô cười hiền ” Có gì lát nhớ chỉ tớ nhé, tớ sợ quên”

” Tất nhiên rồi, nhưng hôm qua cậu lại đi làm việc đến khuya phải không?” Minh gắt.

” Đâu có, hôm qua tớ về sớm hơn những 5 phút ấy nhé” cô chu miệng cãi.

” Thật là, 5 phút có nhiều hơn là bao nhiêu đâu, thôi lên ôn bài tiếp đi”

Cả hai cùng bước vào lớp.

” Đây, cậu là học sinh mới hả”

Cô nhìn vào cậu bạn to cao đang trùm khẩu trang y tế kín mít kể bên.

” Đây, cậu có nghe tớ nói gì không đấy?”

” Thật là bất lịch sự mà” cô đặt đít ngồi phịch xuống ghế, bực mình quay mặt qua chỗ khác.

Cô giáo bước vào, trên tay là một xấp bài kiểm tra.

” Hôm nay không đổi chỗ giống hôm trước nữa, các em ngồi ở vị trí ban đầu”

Mi quay xuống nhìn Minh, hai mắt cứ y như thể là sắp lòi ra đến nơi. Minh hơi giật mình, cũng nhìn cô bằng ánh mắt tội lỗi.

” Mi, quay lên đi em” cô giáo nhắc nhở

Từng tờ bài kiểm tra dần dần được truyền xuống, cô nuốt nước bọt ừng ực nhận lấy bài của mình, cẩn thận ghi đầy đủ họ tên, mắt liếc ngang liếc dọc, bất chợt nhìn thấy tên bàn kế đang rất cảm cúi nhé, chắc hẳn không phải dạng vừa đâu.

Cô đọc từng câu, làm các câu đơn giản trước nhưng sao cũng cảm thấy khó đến thế. Đang thương xót cho bản thân mình thì bỗng giọng đọc của tên kế bên vang lên, dù rất nhỏ thôi nhưng cũng đủ cho cả hai nghe thấy.

Cô chép lia chép lịa những gì hần đọc, nhưng hần đọc cái kiểu mắc cười lắm nhé, đọc rất chậm rãi, lúc cô nghe hụt và chép không kịp cứ tưởng tiêu luôn rồi thì hần đọc lại đoạn ấy nữa cơ chứ. Nhưng thôi, cứ quan tâm đến tính mạng của mình trước cái đã.

” Hết giờ ” tiếng cô giáo vang lên như một lời báo tử đến từng đứa học sinh. Nhưng thật may mắn vì cô không ở trong số đó, cô đã chép xong những gì hần đọc từ 10 phút trước rồi.

....

” Xin lỗi nhé, tớ đã không giúp gì được cho cậu ” Minh buồn rầu.

” Không sao đâu, tớ làm được hết rồi ”

Cô hứng khởi kể cho Minh nghe về chuyện tên bàn kế bên, mặt của cậu lúc đầu cũng bất ngờ y chang mặt của cô vậy đó. Nhưng sau cùng hai đứa cũng đã đưa ra một lời kết luận rằng tên đó bị bệnh RÃNH RỐI SINH NÔNG NỔ.

” Mi à ” một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Nó nhìn qua, một cậu bạn cũng rất bảnh trai đang ngại ngùng nhìn nó.

” B...bạn tìm tớ ”

” Ừ ” cậu ta gãi đầu ” Tớ...tớ có chuyện muốn nói, tớ...tớ rất thích Mi ”

Cậu bạn ném cho cô một cành hoa hồng cùng bức thư rồi chạy biến.

Minh nhìn cô cười cười, chuyện này cậu cũng quá là quen rồi. Từ lúc vào học lớp 10 đến giờ cô đã xinh đẹp và trưởng thành đến nỗi được biết bao nhiêu là chàng trai để ý, cũng vì thế nên có rất nhiều đứa con gái ghen tị với Mi, đó là lí do cậu luôn muốn ở bên để bảo vệ cho cô.

” Bức thư mấy rồi? ”

” Thứ 302 ” cô nhẹ nhàng gấp bức thư bỏ vào trong cặp ” Chiều cậu đi trả với tớ nhé ”

” Ừ ”

Từ đằng xa có một người không hiểu chuyện phùng phùng sát khí.

....

” Chú Năm, con về rồi nè ” cô dựng chiếc xe đạp sát vào tường rồi cầm hai hộp cơm đi tới.

” Hôm nay làm bài được không con? ”

” Làm được lắm chú, thế hôm nay chú sửa được nhiều không? ”

” Cũng khá, ăn gì thế? ”

” Dạ thịt kho trứng với canh cải ” cô lấy một hộp cơm ra đưa cho chú.

” Hôm nay lại đi làm thêm nữa phải không? Thôi ăn nhanh lên rồi còn đi làm sớm để về nghỉ ngơi học bài nữa ”

” Dạ ” cô vui vẻ ăn, âm thầm cảm ơn ông trời vì đã mang cho cô một người ba thứ hai đến với cuộc đời mình.

....

” Mi đến rồi đó hả? Mau vào thay đầm phục đi, bà chủ mặt bả đang như cái mâm nãy giờ đó ” Bích Uyên đứng trước quán cà phê nhắc nhở nó.

” Cảm ơn bồ nha ” cô nhanh nhẹn chạy vào nhà vệ sinh ” Không biết khi nào thì mình có lương nhỉ? ”

” Mình cũng không biết nữa, bộ bồ có việc cần gấp hả, có gì thì mình ượn ”

” Đâu có đâu, mình chỉ hỏi vậy thôi ” cô mở cửa bước ra, bộ đầm phục nửa hở nửa kín ôm chặt cơ thể khoe ra những đường cong hoàn hảo.

” Chu choa, dạo này bồ hơi bị đẹp quá mức qui định rồi đấy nhé”

” Hi hi” Cô cười trừ, khoác thêm một cái áo khoác ngoài vào rồi chạy đi làm việc.

Hình ảnh một cô gái trẻ đáng yêu chạy qua chạy lại bưng nước, mặt lấm tấm mồ hôi thu hút biết bao nhiêu là ánh nhìn. Cũng vì vậy mà khách kéo vào quán nườm nượp nên bà chủ quán rất ưu ái cho cô.

” Đây là lương của cứng tháng này” bà ta đặt lên bàn một sấp tiền gồm 5 tờ 500 nghìn mới cứng.

” Dạ con cảm ơn, sẵn đây cô cho con xin phép nghỉ làm được không ạ?” Nó cẩn thận bỏ tiền vào túi.

” Sao vậy?” Hai hàng lông mày rậm rạp của bà chủ nheo lại.

” Dạ tại con muốn chuyên tâm vào chuyện học hành”

” Thôi được rồi, nhưng khi nào muốn thì cứ quay lại đây làm nhé, chị sẽ chờ chỗ cho cứng”

” Dạ con cảm ơn”

Cô bước vào trong cửa hàng Thế giới di động, nhìn một lượt rồi tiến tới chỗ quầy để di động từ 500 nghìn đến 1 triệu đồng.

Tất cả các mẫu mã đều rất đẹp và mới lạ làm cô bối rối không biết phải chọn cái nào. Bỗng từ đâu một cô nhân viên xinh đẹp đi tới.

” Chị muốn mua điện thoại của hãng nào ạ?”

” Hãng á?”

” Dạ vâng, ở đây tụi em có rất nhiều hãng cho chị lựa chọn. Ví dụ như Iphone, Sony, Samsung hay Blackberry gì cũng đều có hết”

” Oaa, bây giờ người ta làm điện thoại bằng trái dâu được luôn hả?” Cô trầm trồ.

” Dạ không, đó chỉ là nhãn hiệu thôi chị” cô nhân viên cười làm Mi đỏ cả mặt.

” Vậy em coi thử cái nào hợp với chị đi, chị không biết rõ lắm”

Cô nhân viên lôi từ trong tủ kính ra một chiếc điện thoại iphone 5.

” Hãng điện thoại này nổi tiếng lắm đó chị. Điện thoại cũng được thiết kế nhỏ gọn và bắt mắt, đặc biệt cực kì hợp với dáng người sang trọng của chị luôn đó”

Cô cầm chiếc điện thoại mân mê trên lòng bàn tay, quả thật là nó rất đẹp và đáng yêu.

” Điện thoại này bao nhiêu vậy em?”

” Dạ là 10 triệu rưỡi thưa chị”

Cô nhẹ nhàng hết sức đặt cái điện thoại xuống, tay bắt giắc run lên bần bật, miệng mấp máy không nên lời.

” C...cảm ơn em, nhưng em có điện thoại nào cỡ 1 triệu trở xuống không vậy”

Cô nhân viên khinh bỉ nhìn Mi rồi lôi từ trong một cái tủ có vẻ cũ kĩ hơn các tủ khác ra một chiếc điện thoại.

” Đây, điện thoại này cũng cảm ứng được đấy, có 900 nghìn thôi”

Nó nhìn cái điện thoại màu trắng to bằng lòng bàn tay, kiểu dáng cũng không đến nỗi tệ.

” Vậy em lấy cho chị cái này đi”

” Ra quầy tính tiền nhận điện thoại” cô nhân viên cầm điện thoại rồi đứng đĩnh bỏ đi trước.

....

Cô dắt nhanh chiếc xe đạp vào trong nhà, cẩn thận khóa lại rồi nhảy cẫng lên giường, lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại mới mua, tiếp tục công cuộc ” sàm sỡ”.

30 phút trôi qua, dù cho có bấm như bê đê thì cái điện thoại chai lì vẫn không chịu mở làm cô với một sự kiên trì khủng khiếp vốn có cũng phải bỏ cuộc.

Khẽ khàng cất điện thoại vào một học tủ, mặt thoáng buồn nhìn tờ giấy ghi số điện thoại của anh, đến bao giờ, cô mới được gặp lại hình bóng đó, đến bao giờ cô mới nghe được giọng nói ngọt ngào triu mến ấy đây

Mãi suy nghĩ, Huyền Mi lần quay ra ngủ lúc nào không hay.

35. Chap 34: Trở Về

Cô bước vào lớp, tên bàn kế bên đã đến từ lúc nào. Hắn ngồi hai chân gác lên bàn, tay khoanh trước ngực, mặt thì vẫn khẩu trang kín mít chẳng khác nào một tên tâm thần đang tỏ ra mình là người trịch thượng.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, cô mở cặp lấy điện thoại ra, tiếp tục công cuộc “sờ mó” của mình.

” Pip”

” Pip pip”

“Pip pip pip”

“Này, ồn ào quá đấy” hắn hét lên, tay ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

” X...xin lỗi” giọng nói này, sao cô nghe quen đến thế nhỉ.

” Mi, sao vậy?” Minh đi tới, tỏ vẻ khó chịu ra mặt với hắn.

” À, tại tớ lướt hoài mà cái điện thoại vẫn không chịu mở ”

” Điện thoại cậu hả?” Minh cầm cái điện thoại trên tay, xem qua xét lại.

” Ừm, tớ mới mua hôm qua thôi”

” Cậu gắn sim vào chưa?”

” Sim là gì?” Cô hồn nhiên.

” Há há há há” hắn đột nhiên cười một tràng sặc sụa làm cô thẹn đỏ cả mặt.

Minh vẫn thản nhiên coi như không có gì.

” Tớ có dư một cái sim, để tớ lắp vào cho”

Cậu lấy từ trong cặp ra một cái sim Mobi, mở nắp điện thoại ra rồi cẩn thận lắp vào cho cô.

” Được rồi này, để tớ chỉ cậu cách xài luôn nhé”

” Ừm”

Có hai người thân mật cứ cười cười nói nói đến là tự nhiên làm ai đó giận tím mặt.

Cô giáo nhìn các tờ bài kiểm tra đã chấm điểm dần dần được phát ra, khẽ thở dài.

Mi quay qua quay lại, ngó tới ngó lui, ai cũng đã có bài kiểm tra của mình hết rồi, sao cô lại không có thể nhỉ.

” Lê Ngọc Huyền Mi, mời em đứng lên” giọng cô giáo đanh lại.

Mi run run đứng lên, cả lớp nhìn hotgirl bị gọi thì đứa nào cũng mắt tròn mắt dẹt, tai dỏng lên để nghe ngóng sự tình.

” Cô dạy môn gì?”

” Dạ môn Sinh ạ”

” Tốt, thế hôm qua em kiểm tra môn gì?”

” Dạ tất nhiên là môn Sinh ạ” Mi lớ ngớ.

” Thế để cô đọc một đoạn em làm bài cho cả lớp nghe nhé. Câu hỏi là tim có vai trò như thế nào đối với cơ thể của con người, em có nhớ em trả lời như thế nào không?”

” Em...em” Hôm qua cô cứ lo chép lia chép lịa những gì hần đọc chứ có xem lại là hần đọc những gì đâu cơ chứ.

” Cả lớp nghe câu trả lời của bạn Mi đây” cô giáo tăng hăng “Trái tim là một bộ phận rất quan trọng đối với cơ thể của con người, trái tim có màu hồng- màu của tình yêu thuần khiết, trái tim còn biết đập rất mạnh khi gặp một nửa của cuộc đời mình. Trái tim của chúng ta có một vai trò rất quan trọng là yêu thì đập, không yêu thì không đập. Nhưng vì trái tim của mỗi người trong chúng ta lúc nào cũng đập nên chúng ta luôn có tình yêu với mọi thứ xung quanh, không yêu gia đình thì yêu bạn bè, không yêu bạn bè thì yêu thú vật, không yêu thú vật thì yêu cây cảnh, không yêu cây cảnh thì yêu sâu bọ, còn nếu không yêu sâu bọ thì cũng phải yêu c...t. Nói chung là trái tim rất quan trọng đối với cơ thể chúng ta, vì nó là một trong những công cụ để các cặp vợ chồng đến với nhau, cùng thực hiện ”quá trình” không gian khổ ấy để sinh ra những đứa trẻ bụ bẫm, đáng yêu. Nói chính xác hơn trái chym còn được dùng để duy trì nòi giống.

P/s: em rất thích ăn tim heo!”

Cả lớp mặt mày đứa nào đứa nấy đỏ gay, sau đó là một màn khai hỏa cho những trận cười dằng dặc xuyên thế kỉ. Cô vừa xấu hổ vừa bực mình nhìn tên bàn kế, đằng sau lớp khẩu trang, cô thoáng thấy hần lại còn đang nhếch mép cười đểu nữa cơ chứ, thật là mất mặt mà.

15 phút sau.

” Mi, em có điều gì muốn nói không?”

Cô cúi gầm mặt xuống, lắc đầu nguây nguây.

” Vậy thì ngồi xuống, chúng ta học bài tiếp nhé” cô giáo cất bài kiểm tra của Mi vào cặp rồi tiếp tục công việc.

” Ê Mi, tui không ngờ tiểu cô nương lại hài hước dữ vậy luôn đó nghe, đệ đệ ta xin bái phục” tên lớp trưởng chấp tay lạy lia lịa.

” Ủ, thiệt là vừa đẹp vừa hài hước nữa, perfect trên cả perfect” bà tám Dung thêm vào.

Cô cười trừ, quay qua dành tặng cho hần một ánh mắt đầy sát khí.

” Tại sao cậu lại làm thế hả?”

” Tôi làm gì?”

” Thì bài của tớ đó, tớ chép theo cậu vậy sao cậu được 10 mà bài của tớ lại bị vậy hả” nó thì thầm.

” Thế ý cậu là cậu bài của tôi đó hả?” Hần nhếch mép.

” T...tớ...” cô ầm ỨC lặng thinh.

....

” Có chuyện gì?” Hần đứng dựa lưng vào tường, hai tay đút vào túi quần.

” Cậu là ai? Đề nghị cậu đừng làm phiền Mi bạn của tôi nữa” Minh giận dữ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

” Cậu có tư cách gì mà nói với tôi những lời như thế?” Hần hờ hững.

” T...tôi là bạn thân của cô ấy” Minh ấp úng.

” Vậy xem ra tôi có nhiều tư cách hơn cậu rồi” hần mở khẩu trang, nụ cười nửa miệng đẹp tựa thiên thần hiện ra ” Vì tôi là chồng tương lai của cô ấy”

....

” Minh à” Cô đã tìm khắp khu vườn bí mật này này giờ rồi, tại sao Minh gọi cô ra đây nhưng lại bỏ đi đâu thế nhỉ.

” Tên đó không có ở đây đâu” hấn ngồi trên ghế đá, mắt nhìn ngắm cảnh vật xung quanh.

” Cậu...tại sao lại biết chỗ này chứ?”

” Cậu muốn tôi đi nói với cô giáo cho cậu làm lại bài kiểm tra không?”

” Thật hả” mắt cô sáng lấp lánh như đèn pha lê.

” Thật” hấn giật phắt cái dây chuyền hình ngôi sao trên cổ cô ” Với điều kiện cậu phải tìm thấy cái này”

” Trả lại đây, đừng có đụng tới cái đó” cô nhón nhón chân lên nhưng 1m63 như cô thì làm sao bì được với 1m85 như hấn.

Hấn khẽ cười, rồi giơ tay quăng luôn cái dây chuyền xuống hồ nước nhân tạo kế bên.

” Từ giờ tới lúc ra về còn tận 5 tiết, cậu cứ thoải mái mà tìm đi ha”

Hấn quay đi mà không biết rằng người con gái đằng sau, mắt đã đỏ đến nhường nào.

....

Anh đáp xuống sân bay, điều đầu tiên trong tâm trí là hình bóng người con gái đó. Con nhóc đó đã lớn đến chừng nào rồi, có còn nhớ anh không, có còn ngây thơ và đáng yêu như trước.

Anh nghe tin cô vẫn còn đang học lớp 11 ở trường thuộc tập đoàn mình thì mừng muốn rơi nước mắt. Thầm kêu ông quản gia chuẩn bị mọi thứ, anh muốn tặng cho cô một bất ngờ.

Cô bước vào lớp, con nhóc hồn nhiên ngày đó đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp làm tim anh ngây ngất, nhưng cô lại đi với thằng đó, anh bỗng muốn giấu cô, anh muốn coi thử xem phản ứng của cô như thế nào.

Giờ kiểm tra, hình như con nhóc này không chịu học bài thì phải. Được lắm, anh sẽ chơi cô một ván. Anh lặng lẽ đọc, cô thì vẫn ngây thơ ghi chép, anh lòng như có trăm ngàn đóa hoa đua nở.

Cô phải đi làm thêm, tại sao cô lại phải đi làm, nhà cô đã xảy ra chuyện gì rồi sao. Mẹ vợ tương lai không sao đó chứ? Đáng cô chạy qua chạy lại mồ hôi đầm đìa làm anh xót. Anh ghét mấy thằng đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt dè dặt, anh ghét con ả đàn bà dám lên mặt khi cô mua điện thoại. Tất cả, anh đã cho người xử hết.

Nhìn mặt cô phụng phịu khi nghe bài kiểm tra làm anh phì cười, chỉ muốn cắn ột phát, chắc hấn cô nàng đang giận lắm.

Tên mặt dày dám kêu anh ra nói chuyện riêng, đã thế này anh sẽ cho hấn biết sự thật. Nhìn khuôn mặt ngơ ngàng của hấn làm anh sung sướng, hấn nói sẽ giúp anh cho Mi biết, lòng tốt của hấn làm anh cảm thấy nghi ngờ.

Hấn không nói dối, bóng hình ấy, anh chỉ muốn chạy lại ôm thật chặt để thỏa nỗi nhớ nhung. Nhưng không, anh muốn cô ấn tượng hơn với lần trở về này. Anh không nhẫn tâm đến độ ném sợi dây chuyền mình đã tặng cô, anh chỉ giả bộ ném rồi cất nó vào túi. Anh muốn biết lòng cô có xem đó là vật quan trọng. Nếu có, cô nhất định sẽ tìm, và anh sẽ chờ....

.....

Anh nhìn đồng hồ, đã sáu giờ tối. Suốt năm tiết học cô không lên lớp, cô ở dưới này ngọ nguậy trong nước chỉ để tìm sợi dây chuyền đó, lòng anh bỗng thấy ấm. Anh không nỡ nhìn.

” Được rồi, đừng tìm nữa”

” Không được, tớ nhất định phải tìm, sợi dây chuyền đó rất quan trọng” cô cứng đầu.

” Cậu không mau lên là sẽ bị cấm đó, sợi dây chuyền đó quan trọng đến vậy à?”

” Đúng vậy, tất cả là tại cậu, nhất định tôi sẽ tìm cho bằng được, tôi sẽ bắt cậu phải trả giá” bàn tay bé nhỏ ngọ nguậy trong nước, con người ấy, vẫn còn thật quá ngây thơ làm anh luôn muốn bảo vệ.

Anh móc từ trong túi quần ra sợi dây chuyền có in hình hai ngôi sao, giơ lúng lúng ra trước mắt.

” Nó đây này”

Cô ngước mặt lên, hai mắt đỏ hoe, trên môi xuất hiện một nụ cười hạnh phúc.

Lao tới giật lấy sợi dây chuyền như vừa bắt được vàng, cô nói không ra hơi.

” Cậu..không...giục”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, nếu không có cái khẩu trang, cô sẽ không biết được hai má của anh đỏ đến mức nào đâu.

Cô nhào tới ôm anh thật chặt, một giọt nước nóng hổi lăn dài trên má.

” Cảm...ơn”

Cô mệt mỏi lịm đi, trong đầu vang lên một tiếng gọi, một mùi hương quen thuộc.

36. Làm Mẹ Của Con Chúng Ta, Nhé?

” Mà biết đây là nhà vệ sinh nam không?”

” Thế bây giờ mà muốn tao xử mà sao đây hả con hâm này?”

” Mà đúng là con heo vừa ngu vừa đần vừa thúi mà”

“Trời đất, cháy hết một con rồi kìa, mà bắt lửa lớn thế”

” Làm gì mà mặt mày lấm lem hết cả, qua đây tao chùi cho”

” Thôi mà tao xin, tao đùa vui chút thôi, chứ tao thương mà không hết nỡ nào mà bán mày đi được, vả lại tao còn chưa xớ mui được miếng nào cả, ngu gì mà bán”

” Tao bắt cóc mày thì được gì, nuôi cho tốn gạo à?”

” Mà ăn nhiều lên nhé, có gì bán còn được nhiều tiền”

” Thôi được rồi, hôn vào má tao một miếng tao không bán mày nữa”

” Mà làm bạn gái tao nhé?”

” Điều 8: Gọi tao là anh yêu”

” Mi, nếu lỡ như sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa thì sao, lỡ như chúng ta lạc mất nhau?”

” Tao hứa, tao sẽ luôn bên mày, không bỏ mày lại đâu. Có chết tao cũng lủi theo cùng, nhưng nếu như tao không tìm được mày thì làm thế nào?”

” Tao thích thế, cứ đặt như vậy đi, mỗi lần nhớ đến tao, mày cứ nhìn lên đó kêu, nhất định tao sẽ đến”

” Tao hứa, tao sẽ luôn bên mày, mãi mãi”

” Mi ơi, tao cũng thương mày”

” I will love you forever of my life”

” Mi, you are my star

You steal my heart away from my mind

You are the one and the only

And i will love you forever of my life”

Cô khẽ khàng mở mắt, mùi gỗ trầm thoang thoảng khắp nơi, nơi này, là nhà của người ấy mà.

” Tỉnh rồi hả?” Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Cô nhìn sang, khuôn mặt chỉ còn một sự ngỡ ngàng, đôi mắt mở lớn hơn bao giờ hết.

” A...anh Ca?”

Anh nhẹ nhàng tiến đến vuốt lại mái tóc rối như bụi nhùi của cô.

” Mày...tao” như có gì đó chặn lại nơi cổ họng, sống mũi Lâm cay rát.

” Đ...đúng là anh, em...”

Cô òa khóc nức nở, ôm chầm lấy thân hình của anh. Anh cũng ghì chặt cô vào lòng, vai khẽ run lên theo từng nhịp, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu nhung nhớ, họ cứ để mặc cho nó tuôn ra như để lấp đầy khoảng trống bất tận bấy lâu nay mà cả hai đã phải trải qua.

Cô buông anh ra, khẽ nói những lời trách móc bằng giọng run run.

” Anh Ca hư lắm, dám lừa em”

” Tao xin lỗi, sao mày nhận ra được thế?” Anh lấy tay quệt đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt lem lem của cô.

” Lúc em ngất, em bỗng cảm nhận được đó là anh Ca, em cũng không biết tại sao nữa”

” Giỏi lắm, ăn cháo nhé”

Chẳng biết sao mà chân tay anh cứ lỏng nga lỏng ngóng, mãi chẳng bụng được bát cháo. Lòng cảm thấy có một chút ngại ngùng, bối rối.

” Anh Ca, đứng lên em xem thử”

Anh lập tức đứng lên như con robot, sau bao nhiêu năm không gặp lại, giữa hai người họ đã thay đổi quá nhiều.

Anh trở thành một người đàn ông thật sự, khuôn mặt bầu bĩnh ngày xưa đã trở nên hài hòa, đẹp trai và trưởng thành hơn rất nhiều. Đặc biệt là body chuẩn không cần chỉnh.

” Thấy tao thế nào, đẹp trai lắm phải không?”

” Vâng, đẹp trai y chang con bà hai” Lần đầu tiên cô nở một nụ cười tươi đến vậy sau chừng ấy năm.

” Con bà hai là thằng nào? Sao nó dám đẹp trai bằng tao được” Anh ngồi xuống giường cạnh cô, làm mặt giận dỗi.

” Hì hì” Cô luồn tay vào chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc, bàn tay áp lên một vùng bụng có vết sẹo, trong lòng khẽ nhói lên, vết thương ấy, đã lành hẳn chưa.

” Sau bao nhiêu năm, tao không ngờ mày lại bạo được lên như thế đấy, lại còn dám dụ dỗ cả con trai nhà lành nữa cơ” Anh cười đều, lồng ngực đập phập phồng.

Cô giật mình, rút tay ra khỏi áo anh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hỏn.

” Không thèm”

” À ha, mày hay quá nhỉ, sở mó người ta cho đã rồi nói không thèm là thế quái nào”

” Thế em phải làm gì?”

” Đền bù”

Anh nhào tới, trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng. Cô đỏ hết cả mặt, nhưng cũng từ tốn đáp lại anh nụ hôn ngọt ngào ấy.

” Mi, mày ăn tao rồi, đành phải lấy tao thôi”

” Ăn...lấy?”

” Mi, làm mẹ của con chúng ta, nhé?”

” M..mẹ”

Anh nhìn cô bị mình tấn công tấp nập đến ngơ ngác ngác thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

” Dù sao thì cũng đã xong xuôi cả rồi, ông xã không lo đâu. Thôi ăn cháo đi, bà xã”

Có con nhỏ ngồi trong phòng một mình, banh tai nhức óc với hàng loạt câu hỏi. Còn có thằng cha ngồi dưới nhà, tự kỉ cười như một thằng điên.

Đẹp tạm mớ suy nghĩ bông bong qua một bên, cô kéo chăn ra định ngồi dậy ăn cháo thì mới phát hiện ra điều kì lạ.

Cô - mặc độc một chiếc áo sơ mi trong suốt dài chấm gối trên người, bên trong, không NỘI Y, từng bộ phận lấp ló nửa ẩn nửa hiện. Nhớ lại những lời anh nói với hình ảnh hiện tại của cô bây giờ, chẳng khác nào...

” Aaaaaaaaa”

37. Chap 36: Chàng Trai Kì Lạ

“3”

“2”

“1”

” Anhhhhhhh” Cô hốt hải chạy vào, khuôn mặt nhỏ xinh đỏ như cà chua cuối vụ.

” Sao vậy?” Anh cố gắng nén cười, làm mặt ngạc nhiên.

” M..mất...mất rồi”

” Mất gì?”

” Anh...độc ác, anh...em...hức hức” cô thút thút khóc.

Anh chạy lại ôm lấy hình bóng nhỏ bé, càng trưởng thành thì mức độ treu ghẹo cô càng lớn thì phải.

” Dù gì mày cũng cưới tao mà, mất trước hay mất sau thì cũng có khác gì nhau đâu”

“Anh...em ghét... hức” cô xô anh ra, ngồi bệt xuống ghế sa lông mà nức nở.

” Thôi tao xin lỗi mà, tao trả lại cho, nhé?”

” Đã mất rồi...trả lại bằng cách nào nữa chứ?”

” Thì làm lại, ày tha hồ mà xử tao. Ông xã tình nguyện, bà xã cứ việc hưởng thụ thôi” Anh cười đều.

” Anh...đi đi...thật là...hức hức”

Cô giận dưng dưng bỏ lên nhà trên.

Chờ cô đi khuất, anh mới ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cái con bé ngu ngốc của anh, vẫn cứ ngây thơ là thế. Lúc bé cô về từ vườn hoa, trời bỗng dưng mưa tầm tã làm cả hai ướt nhẹp. Anh sau khi đưa cô về nhà vì sợ cô bị cảm nên mới nhờ người giúp việc vào thay đồ giúp.

Thế mà cái con bé giúp việc cũng ngây thơ không kém, đi lấy đại cái áo sơ mi của cậu chủ để thay cho người ta, lại còn tốt bụng cởi hết cả nội y ra để giặt giùm nữa cơ chứ. Lúc cậu vào phòng đã thấy một thân thể nóng bỏng lấp ló đằng sau áo sơ mi, sợ mình không kiềm chế nổi nên đành lấy chăn che hết người cho cô, rồi mới đem bản mặt đỏ muồn xì khói xuống bếp nấu cháo cho người thương. Lúc nấu cháo không hiểu thế nào lại nghĩ ra mưu kế tiểu nhân này, quả thật thấy khâm phục bản thân mình ghê vậy đó.

” Cộc cộc”

“...”

” Bà xã ơi, ông xã vào nhé” có người mặt dày.

Cô chùn chẫn kín mít, anh nghe thấy tiếng khóc rầm rứt. Bỗng dưng tỉnh dậy thấy mình mất hết cả, chắc cô ầm ỨC LẮM NHỈ.

” Làm gì mà chùn chẫn kín mít thế, mở ra ăn cháo đi này”

” Mở ra mau lên”

Anh càng giựt, cô nhóc bên trong càng gấn ghì chặt hơn.

” Ra đây đi, tao giỡn thôi, chưa làm gì cả”

Cô lấp ló đầu ra khỏi chẫn, hai mắt đỏ hoe.

” Thật không?”

” Thật”

” Sao nãy anh nói là...”

” Tao giỡn”

” Thế còn ai thay đồ?”

” Con nhỏ giúp việc”

” Thật chưa làm gì cả?”

” Làm là chẳng còn sức để ngồi đây nói chuyện đâu”

Cô tung chẫn ra, mặt hớn mày hở. Chạy lại ôm chặt lấy anh làm cặp gò bông đào chạm phải lồng ngực nóng bỏng.

” Mau bỏ ra” Anh xô cô ra, lấy gối ôm chặt vào người mình, mặt đỏ như gấc. Người ta đã cố gắng tử tế rồi, đừng có mà khêu gợi ra như thế chứ.

Cô cũng biết điều chùn chẫn lại vào người, cười tí mắt.

” Hihi, làm em sợ muốn chết”

” Mắc gì sợ?”

” Thì lẽ anh Ca chán không lấy em nữa thì làm thế nào?”

” Chưa làm ăn gì được cả thì chán thế nào” Anh lẩm bẩm.

” Hả, anh nói cái gì?”

” Không có gì, mở miệng ra tao dứt à ăn” anh cầm muống cháo thổi phù phù.

” Em tự ăn được mà”

” Nói nhiều, Aaaaa”

Cô ngoan ngoãn nghe lời, hình ảnh lúc này, thật làm cô nhớ đến những kỉ niệm khi xưa.

” À ngày mai tao không đi học chung với mày nữa đâu. Đừng có mà gần gũi với tên Minh quá”

” Sao thế?”

” Đi làm chứ sao nữa”

” À ” cô gật gù

” Nghe rõ chưa, tránh xa tên Minh, càng xa càng tốt”

” Không được”

Anh đặt muống cháo xuống, hai hàng lông mày nhui lại.

” Tại sao?”

” Cậu ấy là bạn em”

” Bạn bè gì thằng khỉ ấy”

” Cậu ấy không phải là khỉ” nó chu mỏ cãi.

” Thế thì không được nói quá nhiều, nhìn quá lâu”

” Ồ ”

” Ồ iếc gì , chấp nhận hay không chấp nhận?”

” Không chấp nhận thì sao?”

” Tung ảnh hot” Anh cầm phác phơ mấy bức hình vừa chụp cô trên tay.

” Anh...”

” Sao, chấp nhận hay không?”

” Chấp nhận” cô ngậm ngùi.

Anh cười thầm, lòng phấn khởi. Tung ảnh của cô thì chẳng phải anh mới là người thiệt thòi hay sao. Ai đời chồng lại đi tung ảnh hot của vợ để ấy thằng ngoài đường ngắm bao giờ. Mấy bức ảnh này được ra đời chỉ để dọa cô và cho anh ngắm cho đỡ nhớ thôi đấy nhé.

....

....

Chiếc lamborghini đỗ phịch trước cổng trường, thu hút biết bao nhiêu là ánh nhìn.

Anh chồm người qua cởi dây an toàn cho cô, rồi nhẹ nhàng đặt lên trán một nụ hôn.

” Bà xã đi học vui vẻ”

” Đừng nói bà xã nữa, nghe ngại chết đi được” cô mặt ửng hồng.

” Thế mà đi học vui vẻ, nhớ những gì tao nói”

” Cái này thì mạnh bạo quá”

” Vậy cũng đi học vui vẻ nheeee”

” Bê đê quá ”

Anh mặt bí xị, cô cười khi khi bước ra khỏi xe.

” Hihi, bye anh Ca iu dấu”

Anh cũng cười tươi đáp lại cô, đang định phóng xe đi thì.

” Em yêu”

Một chàng trai to cao, mái tóc màu đỏ thẫm ôm chầm lấy người cô...

38. Chap 37: Mối Tình Đầu Của Minh.

Tên lạ mặt ôm chầm lấy người cô.

” Em yêuuuuuu”

” C..cậu ” cô lấp bắp.

” Trời ơi nhớ cưng quá à” hân hun chụt chụt lên má Mi làm mặt cô đỏ ửng.

” Cậu là?”

” Ghét ghê zậy á, anh Huy nè. Nhớ hôm?”

” A...anh Huy...Á trời ơi, anh Huy thật hả?”

” Thật chứ chả lẽ giả”

Hai con người mừng mừng rỡ rỡ ôm chầm lấy nhau, có một người chứng kiến cảnh thắm thiết, mặt đen như đất nổi cháy.

” Ôm đã chưa?”

Cô giật mình buông Huy ra, chết rồi, nhìn mặt anh kia, lần này tiêu chắc.

” D..dạ”

” Ai dợ cưng?” Huy hết nhìn nhỏ rồi lại nhìn tên con trai mặt sát khí phùng phùng, khẽ rùng mình.

” Là...là”

Anh cắt ngang, khuôn mặt lạnh tanh.

” Chồng ”

” Chồng? Mi cưng, cưng hư quá. Hôm bữa mới khoe anh là có bạn trai, sao hôm nay lòi đầu ra thẳng chồng này vậy?”

” Bạn trai? Ra đây tao nói chuyện”

Anh kéo cô ra chỗ khác.

” Giải thích?”

” A..anh đừng hiểu lầm, anh Huy là...là bạn ” cô rối rít.

” Bạn bè gì ở đây, bạn bè mà quàng vai bá cổ ôm hôn thắm thiết nơi công cộng?”

” Đầu có thắm thiết đâu mà, là khách hàng trong một quán cà phê em phục vụ thôi. Lúc anh không ở đây anh ấy giúp đỡ em nhiều lắm, còn tìm việc cho em nữa”

” Chắc không?”

” Chắc ”

” Thế hẳn nói bạn trai là thế nào?”

” E..em”

” NÓI”

” L..là anh được chưa, em khoe với anh ấy là anh Ca sắp về thôi”

Mặt cô đỏ ửng, còn mặt anh thì hí hửng.

” Hai vợ chồng trò chuyện xong chưa?” Huy từ đâu chạy ra quàng một tay lên vai nó.

Anh khẽ nhú mồm, liếc nhìn nó qua phía mình.

” Đề nghị cậu đừng tự do đụng chạm như vậy, dù gì cũng là nam nữ với nhau”

” Anh Ca...đừng mà” cô khẽ lắc tay anh.

” Sao?”

” Anh ấy...cong”

” Cong thẳng gì ở đây, tao đang nói chuyện, im lặng đi”

” Xúc phạm ” Huy nói giọng giận dữ rồi quay lưng bỏ đi.

” Thằng ấy...bị gì thế?”

” Em đã nói là anh ấy cong rồi mà”

” Sao mày cứ cong cong mãi thế, có gì cứ nói thẳng ra cho rồi”

” Trời ạ, là bê đê ấy ạ ”

” Cái gì? Nhìn vậy mà cũng...”

” Cũng gì?” Huy cầm chai nước lọc đi tới, bực mình hét lên.

” Không có gì” Anh bụm miệng ráng nhịn cười.

” Xí, nhìn mặt đẹp trai mà dô duyên thấy ghớm hà. Thôi đi vô cưng”

” Đi đâu? Anh cũng học ở trường này ạ?” Cô ngạc nhiên.

” Ủ, giờ chuyển về đây học với cưng luôn”

” Không được” Lâm nhấn mạnh.

” Sao không được?” Huy đá đếu.

” Tôi nói không được là không được”

” Thế tôi phải nghe lời anh à?”

” Cậu...”

Mi thấy tình hình căng thẳng, vội vàng lên tiếng.

” Hai người bình tĩnh đi”

” Giỡn thôi, chứ tôi đây không thêm nhá. Đây này, phó giám đốc bộ phận Marketing của tập đoàn T&T lớn nhất thế giới đây này” Huy đầy tự hào.

” Vậy là cùng...ưm” Anh đã kịp chặn miệng cô lại, nhếch mép cười đếu.

” Trễ giờ rồi đó, mày đi học đi”

” Sao lại chặn miệng em, em đang định nói...”

” TAO NÓI MÀY ĐI HỌC”

Mi thấy anh bỗng nhiên bực mình thì thui thủi đi vào trường.

” Bái bai mọi người nha”

” Bye cưngggg ” Huy vẫy tay hôn gió tới tấp.

Lâm cười nhẹ nhàng chào nó rồi phóng xe đi trước.

Huy vào công ty, mang theo tâm trạng u uất vì bị tên hồi nãy cho ăn rổ bơ mà chạy đi trước. Tên đó dám coi thường bà, nhất định gặp lại sẽ không tha.

” Anh Huy, anh Huy ” một tên nhân viên hốt hải chạy lại.

” Gì?”

” Sếp..sếp” Tên nhân viên thở hồng hộc.

” Sếp làm sao? Nói nhanh lên, bà mày đang bực mình đây này, muốn tổng dếp vào họng không hả”

Tên nhân viên sợ tái mặt, vội vàng nói

” Tổng giám đốc chi nhánh tập đoàn bên Mĩ mới về, nghe nói sẽ ở lại làm việc ở Việt Nam luôn”

” Cái gì? Mày nói thật hả?” Huy hét lớn.

” Dạ thật, anh mau lên đi”

Huy cười hớn hở, rốt cục ngày hôm nay cũng có chuyện vui. Kêu tên nhân viên chuẩn bị sẵn một li cà phê, chỉnh lại đồng phục sẵn sàng rồi bấm thang máy lên tầng 18, việc đầu tiên là phải lấy lòng sếp tổng cái đã.

” Cốc, cốc, cốc”

” Mời vào” Một giọng nói vọng ra.

Huy mở cửa, chưa kịp hí hửng điều ngoa mồm mép đã bị tạt ột gáo nước lạnh. Tên đẹp trai hồi nãy đang ngồi trên ghế tổng giám đốc, miệng nhếch lên. Biết mình lỗ ló rồi, nàng ầm ực gục mặt xuống đất, ai ngờ chồng của con Mi lại có địa vị cao đến thế cơ chứ.

” Sao lại đứng đó, cậu mau vào đây”

Nàng nhích từng tí đến bàn, cảm thấy nhục nhã ê chề. Thôi xong, dám ăn nói láo lếu với sếp tổng, sau này không bị đuổi việc thì cũng bị dày dọ cho đến chết, sao số nàng khổ vì trai đẹp thế này.

” Có chuyện gì?” Lâm gấp tập hồ sơ lại, dựa người vào ghế, khuôn miệng nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

Huy nuốt nước bọt ừng ực, tay run cầm cập đặt li cà phê lên bàn sếp.

” Cậu không biết chào sếp à?” Anh cười đều.

” C...chào sếp”

” Sao nhỏ nhẹ thế, khi nãy còn mồm mép dữ lắm cơ mà?”

” Tôi...e...em ” Huy muốn khóc quá.

” Chuyện ban nãy tôi cũng không giữ trong lòng lâu, vả lại tôi cũng không phải là dạng người lấy thù riêng trả thù công” Anh nhấp ngụm cà phê Huy vừa đem lên, nói tiếp ” Dù sao thì sau này cũng mong cậu để ý giúp. Bây giờ cậu có thể ra”

” D...dạ vâng” Huy lập tức chạy đi.

Anh ngồi trong phòng ôm bụng cười nắc nẻ. Huy đi thẳng vào phòng, khóc lóc đến là thảm thương, nàng hận. Không được, hẳn dám chơi nàng, nàng sẽ chơi lại, hãy đợi đấy!

....

” Minh ” Mi đi vào khu vườn bí mật.

Cậu quay người lại, nở nụ cười rạng rỡ khêu gợi thường nhật.

” Cậu gọi tớ vào đây làm gì thế?” Cô đưa mắt nhìn xung quanh.

Minh đi tới, cậu nắm lấy hai tay cô, thật chặt.

” S...sao thế, đừng vậy mà” Mi ráng rút tay ra, cậu lại càng nắm chặt hơn.

” Tớ thích cậu ” Minh nói, mặt háo hức chờ đợi.

” T...tớ ” Cô run rẩy, cô sợ cậu tổn thương, cô phải làm sao bây giờ đây?

” Đừng sợ, tớ biết câu trả lời sẽ là không mà ”

” Cậu...” Mi ngạc nhiên.

” Tớ biết cậu không thích tớ, tớ biết cậu chỉ xem tớ là bạn. Nhưng tớ muốn nói, tớ không muốn sau này phải hối hận”

” Tớ...tớ”

” Cậu đừng cảm thấy tội lỗi, không cần phải thương hại cho tớ đâu. Tớ sắp phải đi xa rồi ”

” Đi...đi đâu ” Mi ngập ngừng, thầm cảm ơn vì cậu đã hiểu.

” Đi du học ở Pháp, có lẽ tớ sẽ không quay về Việt Nam nữa mà định cư ở đó luôn”

” Tại sao?”

Minh đứng dậy, cầm chặt hai tay cô hơn, rồi nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể ấy.

” Đ...đừng mà”

” Một chút thôi, rồi tớ sẽ đi, không làm phiền cậu nữa. Cảm ơn vì đã cho tớ cơ hội để nói ra”

Cậu buông cô ra, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

” Tạm biệt ”

Cậu bước đi, bóng lưng to lớn vững chãi che khuất ánh mặt trời tạo thành một bóng râm đổ xuống mặt đất, che chắn cho cô. Gió thoảng qua một làn hơi mát dịu, tình cảm của cậu, cô đã biết từ lâu nhưng không dám nói, cô sợ làm cậu tổn thương. Đến cuối cùng, cậu vẫn không làm cô khó xử, tình cảm của cậu, nhẹ nhàng đến ấm áp.

” Cảm ơn ” Mi gọi với theo, một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má ” Vì đã luôn ở bên tớ ”

Minh mỉm một nụ cười buồn dịu dàng rồi bước đi, cậu sẽ không bao giờ quên được cô, mối tình đầu đáng yêu của cậu.

39. Chap 38: Chú Năm.

” Làm sao? ” Anh dựa người vào chiếc xe hơi, khẽ nhú mồm nhìn hình bóng quen thuộc lưng chừng bước ra cổng.

” Dạ?”

” Tao hỏi mày làm sao?”

” Em có làm sao đâu nào, vẫn khỏe mạnh bình thường, vẫn xinh gái như mọi ngày đấy thôi ” cô gượng cười.

Anh không nói gì, lẳng lặng mở cửa cho cô rồi đi vào xe. Chuyện Minh đi du học làm sao mà anh không biết được cơ chứ, nhưng thôi, cô không muốn nói anh cũng không ép. Miễn sao trong tim cô chỉ có mình anh là được.

” Chở em về nhà trọ đi ” cô ngập ngừng.

” Không cần ở đó nữa, dọn đến nhà tao ”

” Không được đâu”

” Có gì không được?” Anh bực mình, giọng nói có phần gắt gỏng hơn.

” Em còn chú Năm nữa, không để chú sống một mình được, tội nghiệp chú lắm. Vả lại con gái ai lại ở nhà con trai bao giờ ”

“Con gái, con trai? Ai dạy mày nói cái kiểu đó hả? Ra ngoài đường thì không sao, nhưng về nhà phải gọi ông xã, bà xã ngay lập tức, không thì anh yêu, em yêu cũng được”

” Nhưng mà...”

” Chú Năm gì đó thì mày không cần lo, tao sẽ mời ông ta đến làm quản gia cho gia đình mình luôn. Chúng ta sớm hay muộn gì thì cũng là vợ chồng, bà xã không nên ngại làm gì, bà xã nhỉ?”

Mi khẽ rùng mình, nổi hết cả da gà lên. Anh Ca của cô, dạo này cứ xã này xã nọ nghe vừa ghê vừa sến chết đi được, đã thế đến lúc về nhà sống chung thì còn thế nào nữa. Nghĩ thế, cô một mực từ chối.

” Không được đâu anh Ca à, em...”

” Không chịu được thì đi đăng ký kết hôn ngay lập tức, đến lúc đó muốn bay nhảy làm gì thì làm, tao không cần”

” Em mới 17 tuổi ”

” Tối nay làm cho lên 18 luôn”

Cô nhìn anh mặt tối xầm, miệng cứ cười đều, khẽ nuốt nước bọt ừng ực. Gì mà làm cho lên 18 chứ, chẳng hiểu gì sất. Nhưng nhìn cái mặt lạnh lùng đẹp trai đang nũng nịu này, quả thật bị mềm lòng mất rồi.

” Dạ vâng, e...em về ”

” Về đâu?”

” Về nhà”

” Nhà ai?”

” Nhà anh”

” Cho nói lại” Lâm gần giọng.

Ồi thôi, anh Ca của cô, điên thật rồi. Không phải là nhà anh chẳng lẽ là nhà cô, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, suy nghĩ đến nát óc cũng chẳng nghĩ được là nhà nào, thôi thì cứ nói đại vậy, dù gì cũng có chết ai đâu.

” Nhà tình thương ạ?”

” Kíttttttt”

Chiếc xe lamborghini trắng gấp lên vệ đường. Lâm nhào người qua ghế Mi, gương mặt đầy sát khí. Cô run run, khẽ cắn môi, thôi chết rồi, cô lại nói bậy bạ gì nữa rồi.

” Biết lỗi của mình chưa?”

Cô gật gật.

” Có lỗi thì phải xử lí đúng không?”

Mi chưa kịp nói gì thì đã bị một khuôn miệng bao phủ, đầu lưỡi cảm thấy có chút ngọt. Anh trao cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng chứ không cháy bỏng như lúc đầu, từ từ nhắm nháp, từ từ thưởng thức từng chút một sự quyến rũ thanh khiết ấy.

Đợi người cô lả dần đi, không còn chút kháng cự, anh mới buông ra.

” Hình phạt cho tội nói bậy”

Anh thơm lên trán cô một phát

” Hình phạt cho tội ngây thơ quá mức cho phép”

Anh cắn lên vành tai nhỏ xinh, làm cô khẽ rên lên.

” A ”

” Hình phạt cho tội quá đáng yêu”

Lâm quay trở lại chỗ ngồi của mình, mím một nụ cười đắc thắng rồi rồ ga chạy đi tiếp.

Mi ngồi được một lúc mới hoàng hồn lại, mặt cô nóng ran, hai má thì đỏ ửng, khẽ lắp bắp.

” Đáng...đáng yêu là cái tội?”

” Tội rất nặng ”

Cô quay đầu ra cửa sổ, tim cứ nhảy loạn xạ ngẫu lên, trong đầu thì mắc kẹt với một mớ câu hỏi rối rắm mà không tài nào giải đáp được.

....

” Đi tắm đi ”

Anh quăng cho cô một chiếc áo phong dài chấm gối, đủ độ dày để giữ ấm cho cơ thể rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Cô nhìn chiếc áo phong trên giường, rồi lại lật tung chăn gối lên, rốt cuộc vẫn không tìm được thứ cần tìm. Có người lò dò đi xuống dưới thư phòng, gõ cửa.

” Bà xã cần gì ? ”

Anh khép lại tập hồ sơ, mỉm cười nhìn cô.

” Em...em ”

” Cứ nói đi, bà xã ngại hoài ông xã buồn đó ”

Ặc, lại xã nữa rồi. Cô bèn lên nói

” Em kiếm hoài không thấy...nội...nội”

” Nội gì?”

” Nội...nội”

Cô ngó trên ngó dưới cổ ra hiệu cho anh, thế mà mặt anh cứ ngơ ngơ ra. Thật là, mọi hôm anh Ca thông minh lắm cơ mà.

” Không...không có gì đâu. Em lên tắm đây”

Cô chạy nhanh lên nhà trên, thôi thì cái áo phong này cũng dài, không nội y cũng được, chứ nói ra thì ngại chết.

Cô mở cửa bước vào phòng tắm, bật vòi làm nước chảy xuống xối xả, những tia nước mát lạnh mơn trớn trên da thịt, khe lằn dài trên làn da trắng nõn. Cô thoa xà phòng lên khắp cơ thể, loại xà phòng này rất thơm, rất khác các loại xà phòng khác.

” Cốc cốc ”

” Ai vậy?” Cô tắt nước, từ ngoài có tiếng nói vọng vào.

” Dạ thưa tiểu thư, cậu chủ kêu tôi lên đưa đồ cho cô”

Đồ sao? Chẳng phải anh Ca đã đưa đồ cho cô rồi à? Còn đồ gì nữa chứ?

” Chị cứ để ở trên giường đi ạ, em ra ngay đây ”

” Dạ vâng, tôi xin phép tiểu thư”

” Cách ” cô mở cửa thò đầu ra, trên giường là bộ nội y màu đỏ với những đường nét quyến rũ. Mặt Mi tự nhiên nóng ran, thì ra anh Ca cũng hiểu cơ đấy, thế mà dám giả bộ làm cô khó xử muốn chết. Nhưng mà màu gì không mua, lại đi mua màu đỏ rực rỡ thế kia.

” Mặc thử đi ”

Một hơi thở quen thuộc phả vào cổ cô, vòng tay ấm áp của anh ôm ngang bụng cô.

” Không mặc đâu, nhìn kì quá ”

” Cũng được, lát lỡ gió thổi ngang qua thì ông xã nhìn thấy hết, đâu cần mặc chi nữa bà xã nhỉ?”

Cô cầm bộ đồ lon ton chạy vào nhà vệ sinh, mặt thộn ra một cục, thôi thì cứ mặc vậy, dẫu sao có còn hơn không.

” Các người làm cái gì vậy? Mau buông tôi ra, mau buông ra, tôi đâu có làm gì các người”

Cô vội chạy xuống nhà, tiếng này hình như là của chú Năm mà, sao chú lại la hét ở nhà anh Ca vậy chứ.

” Chú?”

” Mi, sao con lại ở đây? Mấy bữa nay không thấy con về, thì ra con cũng bị bọn khốn nạn này bắt hả?”

Chú Năm gầy gò bị kẹp giữa hai tên vệ sĩ to đùng đang cố gắng giãy giụa để thoát ra.

” Dạ không có đâu chú, con...”

” Chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Lâm đi xuống cầu thang, quàng tay qua ôm lấy eo cô, sẵn tiện thơm lên má Mi hai cái.

Mi giật mình, cố rút tay anh ra. Nhìn mặt chú Năm kia, anh Ca ơi là anh Ca, người ta là vệ sĩ đai đen đến hai người nên mới giữ được chú, còn anh...

” Púp, púp, púp ” Ba cú đấm lần lượt được tặng vào bụng Lâm, anh ôm bụng khụy xuống, hai tên vệ sĩ mặt tái mét vội vàng chạy lại đỡ cậu chủ dậy.

” Anh Ca, anh không sao chứ?” Mi vội vàng chạy lại nhưng đã nhanh chóng bị chú Năm lôi ra đằng sau.

” Con cần gì thương hại cái thằng dê già này, cứ ở đây. Để chú xử cho, mà chúng nó đã làm gì con chưa?”

” Dạ chưa, nhưng mà chú ơi...”

” Cái ông già này là ai thế, sao lại đánh tôi. Mi, sao còn đứng đó, mau qua đây, ông ta đánh éo mặt bây giờ. Còn tụi bây nữa, vệ sĩ kiểu gì thế hả, mau qua giữ lão lại ”

” Á à, cái thằng nhóc này, miệng còn hôi sữa mà còn bày đặt lớn giọng. Được rồi, cứ để đó ”

Mi vội vàng chạy lại can ngăn chú tung đòn, chú từng là bộ đội thời đất nước còn chưa độc lập, mà bộ đội thời đó chiến đấu rất là giỏi. Cô sợ chú mà tung đòn rồi, anh chỉ có nước liệch giương.

” Chú Năm, đây là...là bạn trai con”

Một câu nói, có tới hai người sốc. Một người sốc già, một người sốc mà mặt hí hửng như vừa mới bắt được vàng.

” Mi, con...con nói gì vậy? Cái thằng dê già này...là...là bạn trai con?”

” Nè ông chú, nghĩ sao mà nói tôi là dê già vậy hả?” Anh bực tức.

” Púp ”

Hai tên vệ sĩ chẳng biết làm gì, chỉ biết cúi đầu đỡ cậu chủ. Ông chú này trông già mà khỏe ghớm, vì chủ quan mà bị ông chú dẫn ột trận tơi tả, phải cố gắng lắm mới lôi được ông ta về nhà theo lời cậu chủ.

” Im lặng cho người lớn nói chuyện”

Mi và cả đám vệ sĩ được một phen cười nghiêng ngả. Anh Ca, cậu chủ của họ mọi hôm hiên ngang là thế, cơ mà cũng có lúc bị người ta sỉ nhục cho tới muối mặt.

” Ông ” Anh đen mặt, vội vùng dậy, lấy lại dũng khí thường ngày ” Đừng có mà được nước lấn tới”

” Cái thằng nhóc này, mi, thật là không biết phân biệt trên dưới, đã vậy thì đừng trách ta độc ác” Chú Năm cầm tai Lâm lôi ra ngoài ” Quì ở đó, khi nào biết lỗi thì vào trong”

Cánh cửa gỗ khép lại cái rầm, anh Ca và hai tên vệ sĩ bị ném ra khỏi căn nhà của chính mình không thương tiếc, chú Năm đi vào trong, ung dung nhấp ngụm trà. Mi nhìn anh đứng ngoài trời nắng gắt, bỗng dưng thấy xót.

” Chú ơi...”

” Đừng có mà xin xỏ gì cho nó, con chỉ được cái tội là ngây thơ quá con ạ. Có ngày bị nó gài bẫy rồi chết lúc nào không hay, cứ để đó chú giáo dục lại cho”

“”

” Bạn trai gì thì cũng phải nói cho chú biết một tiếng chứ, đến nhà nó ở thế này là không được, con gái con nứa nẹ dạ cả tin. Cái thằng đó chắc cũng không phải dạng vừa đâu, mi liệu mà giữ gìn cái thân. Đến lúc bị gì thì đừng có bù lu bù loa, ta chém cho rớt mổ”

Mi im thin thít ngồi nghe chú chỉ giáo, khóc không nên tiếng. Cô từng coi một bộ phim làm về một ông bố cố gắng phá hoại và tăng động như thế nào khi thấy con gái của mình có bạn trai. Nhưng không ngờ cũng có ngày được trải qua cảm giác đó, quả thật vừa mừng vừa tủi.

” Mà sao bạn trai mi lại bắt chú về đây. Có chuyện gì à?”

Mi ngoan ngoãn kể lại mọi chuyện cho chú nghe. Chú Năm nghe xong khẽ gật gù.

” Cũng được, ta già cả rồi, được làm quản gia trong nhà này cũng sướng. Sẵn tiện dạy bảo lại thằng nhóc ấy luôn”

Mi khẽ cười trừ cho qua chuyện, sau này anh Ca phải khổ rồi đây.

....

” Mở cửa cho tao ” Lâm nói, khẽ chỉ trỏ vào cái ổ khóa cửa.

” Em không mở được, chú Năm giữ chìa khóa rồi”

” Thế làm thế nào bây giờ? Đó là chú Năm yêu dấu hiền hậu mà mày nói dấy hả?”

” Em xin lỗi, xin lỗi mà, anh thành khẩn chút đi, nếu không đến tối chú cũng không cho anh vào nhà đâu”

” Cái quái gì thế? Để tao đi kêu thợ sửa khóa, tao có làm gì sai đâu chứ”

” Em biết, em biết...Á mà đừng có kêu thợ sửa khóa ”

” Sao vậy?”

” Chú Năm có thù hằn với mấy ông thợ sửa khóa lắm, có lần có trận đá banh chú thích nhưng sao đó lại làm rớt chìa khóa nhà, rồi chú cũng kêu thợ sửa. Vậy mà ông thợ khóa lay hoay mãi không sửa được làm chú không coi được trận đá bóng, lại còn chảnh chọe đòi giá cắt cổ. Kết quả là phải nằm viện ba ngày”

Lâm khẽ nuốt nước bọt, tiếp tục công trình quỳ gối trước cửa nhà mình.

6g30p tối.

Chú Năm vươn vai uể oải ngồi dậy, đã lâu lắm rồi chú mới được đánh một giấc thoải mái như thế. Ghế sa-lông mắc tiền có khác, nằm êm ghê.

” Chú ”

Mi ngồi ghé đối diện, khuôn mặt buồn rầu ngó qua cửa sổ. Xem ra là chúng nó cũng thật lòng với nhau, thôi thì phạt nhiều đó cũng đủ rồi. Chú Năm tăng hắng vài cái, chỉnh lại chất giọng oai nghiêm, nói

” Mi, ra ngoài kêu thằng nhóc ấy vào cho chú ”

Mi sượng rơn, ngay lập tức vớ lấy chùm chìa khóa chú đưa chạy ra mở cửa.

Có ba con người chậm chạp bước vào, đầu tóc rối bù xù, khuôn mặt hốc hác tiều tụy đến là thảm thương.

” Ngồi xuống đó ” Chú Năm ra lệnh.

Lâm ngoan ngoãn nghe lời, quả thật anh chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như thế này. Từ bé đến lớn đều được công nhận con ngoan trò giỏi, cháu ngoan bác Hồ. Đi đến đâu là người lớn cưng nựng đến nấy, còn được làm tấm gương sáng cho con của họ nữa cơ chứ. Vậy mà không ngờ cũng có ngày....

” CẬU BIẾT LỖI CỦA MÌNH CHƯA?” Chú Năm quát.

” Dạ...dạ rồi ạ” Anh giật mình, lắp bắp thưa.

” Lỗi là gì?”

” Là vì đã ôm vợ cháu ạ”

Chú Năm hết nhìn Lâm rồi lại nhìn Mi, tròn mắt ngạc nhiên.

” Đăng kí kết hôn chưa? Đã làm đám cưới chưa mà vợ chồng chồng ”

” Dạ chưa ” Lâm ngậm ngùi.

” Thanh thiếu niên các cậu bây giờ hay thật, cái gì cũng nói được, làm được, rồi đến lúc tự rước hậu quả vào thân ấy. Lúc đó hối hận cũng chẳng kịp”

” Dạ ”

” Dạ dạ cái gì, ngồi thẳng lên. Đường đường là một đại trượng phu mà sao cứ e thẹn như là con gái mới lớn thế hả? Ta nhìn mi cũng cơ bắp rắn rỏi, bụng sáu múi, thế mi biết đánh võ là gì không?”

” Dạ không ạ ”

” Trời ạ, trời ạ, không biết võ thì mai mốt lỡ con Mi bị bắt nạt thì mi xử lí thế nào?”

” Thuê vệ sĩ cho cổ ạ”

Mi ráng nhịn cười, chú Năm quắc mắt sáng rực.

” Hai tên này ấy hả? Vệ sĩ gì mà yếu đuối lả lơi” Chú Năm chỉ vào người hai tên vệ sĩ cơ bắp cuồn cuộn rồi lại lớn tiếng nói ” Từ nay, ta sẽ rèn luyện cho cậu, ngủ chung phòng với ta, ăn cơm, làm việc gì cũng phải lễ phép, gọi ta là sư phụ, RỒ CHƯA?”

” Dạ sư phụ ”

” Nói lớn lên ”

” DẠ SƯ PHỤ ”

” Tốt, giờ ta đi tắm. Hai đứa bây liệu mà ngủ sớm đi. Còn cậu, chuẩn bị đồ xong rồi thì qua phòng ta”

Chú Năm đi thẳng một mạch lên lầu trên, Lâm chạy lại, buồn buồn nhìn cô.

” Bà xã, ông xã không được ngủ với bà xã nữa rồi ”

Trời ạ, tưởng anh lo chuyện phải học võ một mỗi, tưởng anh bực mình khi tự nhiên có người lạ đến nhà dạy bảo mình như đúng rồi. Ai ngờ lại đi lo chuyện không được ngủ với cô, thật đúng là anh Ca.

” Ông xã đi ngủ sớm đi, bà xã lên lầu đây ” Mi nháy mắt tinh nghịch rồi chạy lên trên. Để lại ai đó thiếu não, ủ rũ suốt cả một tiếng đồng hồ.

....

Nửa đêm.

” Á...ăn...ưm ”

” Ông xã, ông xã này, bà xã bé giọng chút xíu đi ”

Anh ôm lấy cô, dựa đầu lên vai thủ thỉ.

” Ông xã nhớ bà xã quá ”

” Em cũng nhớ anh Ca nữa ”

” Vậy ông xã sang ngủ với bà xã luôn nha ” Mắt anh sáng rực.

” Anh không sợ chú Năm à?”

Thật là, cái con nhóc này phũ quá đi mất. Nói anh bực, anh có bực chứ, tự nhiên lòi đầu ra ông già ngang nhiên vào nhà mình hống hách. Nói anh buồn, anh có buồn chứ, vì không được ôm ấp bà xã yêu quý để ngủ hăng đêm nữa. Nói anh không vui, không phải, anh rất vui. Dù ông ta có nghiêm khắc hay điên khùng thế nào, trước khi ngủ có bắt anh quơ quạng tay chân bao nhiêu, múa loạn xì ngầu bấy nhiêu, thì vẫn cho anh cảm giác ấm áp, cho anh thấy được, cảm nhận được tình cảm của một người cha, một gia đình thật sự, điều mà bấy lâu nay anh luôn khao khát.

” Vậy ông xã đi đây, bà xã ngủ ngon” Anh đặt một nụ hôn lên trán cô.

Mi cười tí mắt

” Ông xã cũng ngủ ngon ”

Đêm đó, có hai người thiếu hơi nhau, mất ngủ. Có người lạ, nhưng như đã quen chỗ từ lâu lắm rồi, ngủ ngon đến bất ngờ.

40. Chap 39: Một Mũi Tên Trúng Ba Đích.

” Hoét...”

Tiếng còi vang lên, Lâm giật mình lăn quay xuống giường, luôn mồm chửi rủa.

” Bà nội nó đưa nào đây?”

” Đứa này nè ”

Chú Năm hai tay chống nạnh, những nếp nhăn bắt đầu nheo lại, nhăn nhúm đầy tới đầy lui trên khuôn mặt đẹp lão.

” Aaaa, sư phụ, cho con ngủ thêm chút nữa đi mà ”

Anh kéo chăn từ trên giường xuống, trùm kín mít người.

” 5 giờ sáng rồi đây, mau ngồi dậy đi. Hay là muốn ta dùng biện pháp mạnh hả?”

Lâm như con rô bốt ngay lập tức ngồi dậy, ngoan ngoãn chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

” Tốt, lại đây hít đất 50 cái cho ta”

” Cái...à vâng thưa sư phụ ”

Lâm hít lên hít xuống, hít chưa đầy 10 cái đã thở dốc, mặt tím tái. Bên Mĩ đúng là anh có tập gym đấy, nhưng được 1 thời gian là bỏ để chuyên tâm học hành. Chắc tại lâu quá không tập lại nên mới cảm thấy mệt thế này.

” Sư phụ, cho con con nghỉ một chút được không? Mệt quá”

” Nghỉ nghỉ cái gì mà nghỉ, mau hít tiếp cho ta nhanh lên. Đường đường là một đấng nam nhi, thế mà hít đất còn thua cả con bé Mi là thế nào?”

” Hả? Bà xã...à không, Mi cũng phải hít đất nữa à?”

” Chứ sao, mỗi sáng ta bắt nó tập hít tới 30 chục cái liền để rèn luyện sức khỏe, hay để ta xuống kêu nó lên dạy cho cậu hít nhé?”

” Không cần, không cần đâu sư phụ. Con hít được mà, hít tới 100 cái còn dư sức nữa là ”

Anh gắng sức ngồi dậy, nếu mà hít đất còn thua cả con gái thì không còn gì nhục nhã bằng. Không được, không được, anh không thể để bà xã cười vào mặt mình được, phải cố gắng, nhất định phải làm được.

30 phút sau.

” Chú Năm, anh Ca xuống rồi đây ạ, ngồi ăn sáng chung với em cho vui nhé”

Cô dọn đồ ăn sáng do tự tay mình làm lên chiếc bàn dài bằng gỗ xà cừ sang trọng.

” Anh Ca, trời đất, làm sao mà mặt anh tím tái hết thế. Anh bị sốt hả, có cần em đưa đến bệnh viện không?” Cô lo lắng sờ soạng khắp các góc ngách trên khuôn mặt đẹp trai, không bỏ sót chỗ nào.

” E hèm, đây là chốn công cộng. Mi, ngồi xuống ăn sáng đi, cậu ta chẳng bị gì đâu ”

Cô đỏ mặt, nhẹ nhàng dìu anh đang bờ phờ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình.

” Anh ăn gì để em gấp, ăn trứng ốp la nhé, hay là gà lagout?”

” Bố mẹ sinh ra đầy đủ tay chân, không què, không liệt, không thiếu bộ phận nào. Có chi mà cần người gấp hộ”

Chú Năm xé miếng bánh mì bỏ vào miệng, ung dung thưởng thức.

” Tao...tao tự ăn được, mày lo ăn đi ”

Anh lia lịa ăn hết món này đến món khác, mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người đàn ông đối diện, chẳng biết con người ông ta được cấu tạo từ gì nữa, ban nãy anh nói hít đất 100 cái là nói vậy thôi, thế mà ông ta bắt anh hít tới 100 cái thật, bây giờ mặt mày đỏ đẫm hết cả lên, không biết còn sức lực nào để đi làm không nữa.

” Nhiều đó chưa nhằm nhò gì đâu, đừng có mà suy nghĩ đến chuyện nghỉ làm. Là người sống thì phải có trách nhiệm, nghe rõ chưa? ”

Lâm ngậm đắng nuốt cay, lễ phép thưa

” Dạ sư phụ ”

” Ủa nhiều đó là gì thế? Anh Ca với chú đang nói về cái gì vậy? ” Mi vừa nhai nhóp nhép vừa hỏi.

” À hồi nãy... ”

” Sư phụ con ăn xong rồi, Mi, ra tao chở đi học luôn ” Anh chưa kịp để cô trả lời đã lôi tay chạy đi, mặt đỏ bừng.

” Anh Ca, sao vậy, em còn chưa ăn xong mà ” Cô ngồi trên xe mặt phụng phịu.

” Ăn ăn cái đầu mày, tin tao nhét luôn đôi giày vào mồm không hả? ”

Cô ầm ỨC quay ra ngoài, khề thút thít. Anh bỗng cảm thấy có lỗi, dù gì thì cô cũng có biết gì đâu chứ, lần này là anh sai rồi.

” Thôi tao xin lỗi, xin lỗi mà, ăn gì để tao mua cho? Đừng có giận nữa, nha ”

Anh chu mỏ nũng nịu như con nít làm cô phải phì cười.

” Thôi em hết đói rồi, chở em đến trường để trễ giờ ”

” Okay bà xã ”

....

Căn phòng họp rộng lớn sáng rực rỡ, ở giữa là một cái bàn được trang trí bằng hoa ly ly thơm ngào ngạt, xung quanh là các cổ đông áo vét lịch lãm. Lâm ngồi ở đầu bàn, khuôn mặt đẹp trai tỏa ra những đường nét quý phái, thanh lịch nhưng cũng rất trang nghiêm.

” Doanh thu của chúng ta tháng này thế nào? ”

” Dạ thưa tổng giám đốc, doanh thu của chúng ta tháng này tăng gấp đôi so với tháng trước. Khách hàng rất thích chương trình mới do tổng giám đốc đề ra, chương trình khuyến mãi lần này thu được lợi nhuận à vẫn không bị lỗ. Quả thật chưa có ai từng làm được điều này ”

Cả căn phòng họp rộn ràng hẳn lên, người nào người nấy đều chắc lưỡi khâm phục vị sếp tổng trẻ tuổi, vừa đẹp trai lại vừa tài năng, đúng là hiếm có khó tìm. Tổng giám đốc của họ cũng vui không kém, anh liên tục mỉm cười rạng rỡ.

” Tất cả cũng là nhờ mọi người đồng lòng đồng sức, tôi chỉ là người đưa ra sáng kiến, dù sao thì hành động vẫn là quan trọng nhất. Tôi tính sẽ tăng lương cho nhân viên vì công sức mà họ đã bỏ ra trong thời gian vừa qua, mọi người thấy thế nào? ”

Tiếng vỗ tay ồn ào náo nhiệt, sếp tổng của họ, cũng lại vừa khiêm tốn vừa thương người nữa, quả đúng là con nhà người ta trong truyền thuyết.

” Vậy thì tốt quá còn gì, cảm ơn tổng giám đốc rất nhiều ”

” Đúng đó đúng đó, chiều nay phải tổ chức tiệc ăn mừng thôi ”

” Tổng giám đốc đi chung cho vui luôn nhé ”

” Mọi người nói phải, thiếu sếp tổng thì còn gì là tiệc. Tổng giám đốc nhất định phải đi đó”

Lâm cười xuề xòa, xin phép ra ngoài gọi điện cho bà xã bé bỏng.

” Alo, bà xã hả?”

” Alo, anh Ca đó hả? Em đang học, tí gọi lại nhé”

” Khoan đã”

” Tút...tút...tút”

Anh bực mình đập máy, học hành gì mà bận rộn đến nỗi quên mất chồng của mình luôn cơ chứ. Anh đang định đưa cô đi giới thiệu với các nhân viên trong công ty để họ biết mặt phu nhân tương lai của sếp tổng. Cơ mà cô đối xử với anh vô tình như thế đấy, đã vậy đi luôn cho bỏ ghét.

” Chiều nay tôi sẽ đi dự tiệc cùng mọi người ”

Tiếng hò hét của mấy cô nhân viên đứng nghe trộm ngoài phòng họp át cả tiếng người bên trong. Các bà tám chẳng qua là mới tổ chức một cuộc thi bí mật có tên gọi là ” Cua trai đẹp”, mà trai đẹp ở đây không ai khác chính là tổng giám đốc của họ. Nghe đồn rằng cuộc thi có quy mô rất lớn, từ bà cô già sắp nghỉ hưu cho đến mấy em nhân viên trẻ đẹp ai ai cũng đăng kí tranh cử. Tất nhiên cuộc thi nào cũng cần phải có đầy đủ thông tin cá nhân và hồ sơ dự thi của thí sinh. Vì vậy nên mấy ngày nay phòng phó giám đốc của bộ phận Marketing nườm nượp người ra người vào mua hồ sơ. Tổng giám đốc của họ lúc nào cũng chúm mũi vào công việc ở tầng 18 nên đâu biết rằng tầng 16 đang xảy ra những chuyện gì, cũng nhờ thế mà nàng Huy của chúng ta được một mùa bội thu.

....

....

Tổng giám đốc mặc bộ vest đen sang trọng đi vào nhà hàng, đi đến đâu đều thu hút ánh nhìn đến đó. Tưởng chỉ là một bữa tiệc nhỏ, nhưng anh không ngờ rằng người tổ chức buổi tiệc này lại chịu chơi đến thế. Nhà hàng năm sao này nằm ngay trung tâm thành phố, từ nước uống cho đến thức ăn đều là những món đắt tiền, ai ai cũng diện đồ đẹp lộng lẫy như đi dạ hội. Đúng thật là cảm thấy có một chút bất ngờ.

” Thưa quý vị, nhân vật chính của buổi tiệc đã tới”

Tiếng vỗ tay vang rền, mọi ánh đèn trong nhà hàng đều vụt tắt trừ chỗ anh đang đứng và một người đàn ông trên sân khấu, đó chẳng phải là Huy sao? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, anh chẳng hiểu gì cả? Tại sao tên Huy lại cứ nhếch mép cười đều như thế chứ, bất giác Lâm cảm thấy có chuyện chẳng lành.

” Ladies and gentlemen, let’s dance”

Tiếng nhạc du dương trầm bổng cất lên, anh bị một người phụ nữ đeo mặt nạ hoá trang kéo đi theo bản nhạc. Người phụ nữ rất điêu luyện, từng bước nhảy của cô ta thanh thoát đến hút hồn. Nhưng Lâm không chú tâm nhảy cho lắm, trong đầu anh là một mớ câu hỏi rối bời, xong đêm nay, nhất định anh sẽ dẫn cho tên Huy một trận.

Nàng đứng trên sân khấu khẽ nhếch mép nhìn đồng hồ, kế hoạch trả thù của nàng sắp thành công rồi, chỉ cần đợi công chúa nhỏ bé tới nữa là xong. Nàng đã cho thuê hẳn một cô diễn viên và biên đạo múa chuyên nghiệp để che mắt thiên hạ, khi bé Mi tới nhìn thấy cảnh sếp tổng khiêu vũ với cô gái khác nhất định sẽ nổi cơn ghen. Rồi sao, rồi thì sếp tổng phải leo đèo chạy theo cô vợ bé nhỏ để năn nỉ xin tha thứ chứ sao nữa. Nàng làm vậy cốt yếu không chỉ để trả thù chuyện sếp tổng lần trước mà còn vì con bé Mi nữa, nàng xem nó như là em gái ruột vậy đó, nàng cũng muốn nó được hạnh phúc. Chẳng phải những hiểu lầm sẽ giúp tình cảm vợ chồng tụt nới thêm gần bó hay sao? Không những thế nàng lại còn tổ chức được tiệc mừng ọi người trong công ty, đó chẳng phải là một mũi tên trúng ba đích à? Nàng cười khà khà, tự khâm phục sao trời sinh ra mình lại thông minh đến thế.

Kia rồi, kia rồi, công chúa bé nhỏ đã tới rồi, mặc bộ đầm kim sa óng ánh nàng đưa cho quả thật là quá gọi cảm. Nhưng sao mặt nó lại tái xanh thế kia, nàng nghĩ gì thế nhỉ, nhìn thấy người mình yêu cặp bồ với

người khác tất nhiên là phải tái rồi, không tái mới là lạ. Nhưng sao bỗng nhiên mọi người ồn ào thế nhỉ, sao lại không khiêu vũ nữa mà lại nhìn đi đâu thế. Nàng quay qua, bắt gặp một cảnh tượng hãi hùng.

Anh đang mải miết suy nghĩ thì bỗng nhiên cô gái đó ôm chầm lấy Lâm rồi trao cho anh một nụ hôn. Cái quái gì thế, cô ta nghĩ cô ta là ai? Anh đang định xô cô nàng ra thì bỗng nghe thấy giọng nói ngọt ngào quen thuộc.

” Nhớ em không?”

” Maga?”

41. Chap 40: Sheep And Wolf.

Mi đứng thẫn thờ như người mất hồn. Lúc ở trường đang học anh Huy bỗng gọi điện cho cô, anh nói muốn dành tặng cho cô một bất ngờ. Anh còn nói nếu anh Ca có gọi điện thì phải cúp máy ngay, nhất định không được nghe. Cô về nhà, nhận bó đầm anh gửi cho, bộ đầm này cũng thật là đẹp, một màu đen tuyền từ trên xuống dưới, cổ áo được khoét hình chữ V hơi sâu để lộ lấp ló đôi gò bồng đảo trông rất quyến rũ. Cô nhìn mình trong gương mà đỏ hết cả mặt, định gọi điện xin phép anh Ca nhưng nhớ lại lời anh Huy nói nên thôi.

Mi bắt tắc xi đến địa điểm anh nhắn tin trong điện thoại, nhà hàng này thật là sang trọng quá đi à, ai ai cũng mặc đồ đẹp ơi là đẹp, cô thật sự rất tò mò không biết món quà mà anh Huy dành tặng mình là món quà gì nữa. Còn anh Ca, không biết đi chơi ở đâu mà khi này về nhà lại không gặp, dù sao thì cũng phải báo cô một tiếng chứ, cô rất là lo lắng ấy nhé. Còn đang suy nghĩ mông lung, Mi bắt gặp một cảnh tượng đau nhói làm cô bừng tỉnh.

Xung quanh đã bắt đầu vang lên những tiếng xì xào bàn tán, có người bắt ngờ, có người tiếc nuối, còn có người làm đổ cả ly rượu vang đang cầm trên tay. Đôi trai gái gây nên sự náo loạn vẫn đứng nhìn nhau đăm đăm, mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào ngoại trừ vài tia sáng bất thường trong đáy mắt.

” Em sang đây làm gì?” Lâm lạnh lùng.

Cô gái mở chiếc mặt nạ đang đeo trên mặt ra để lộ những đường nét lai Tây đẹp hoàn hảo, khẽ mỉm một nụ cười buồn.

” Well, mới có mấy tháng không gặp mà anh lạnh nhạt với em vậy sao? Is that my position in your heart?”

” Magarita, chẳng phải anh đã nói với em về chuyện đó rồi sao, chúng ta là anh em, anh không thể chấp nhận em yêu anh được, vả lại anh cũng đã yêu một cô gái khác rồi, em...”

Lâm dừng giữa chừng câu nói vì cái nhếch mép đầy kiêu ngạo của Maga, cô khẽ hắng giọng rồi quay sang các vị quan khách, nói to bằng chất giọng tiếng việt ngọt ngào.

” Xin chào mọi người, tôi là người yêu của anh Lâm”

Xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng nói ồ ồ đầy kinh ngạc, lẫn trong đó còn có cả những tiếng hét chói tai. Lâm tức giận nắm tay Maga lôi đi, mắt anh bỗng sáng lên khi lướt qua người con gái quen thuộc, nhưng nhanh chóng gương mặt lại trở nên đầy lạnh lùng.

Huy chạy tới, gương mặt nàng chỉ được diễn tả bằng một từ - SỐC, đó không phải là cô vũ công kiêm diễn viên mà nàng thuê, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

” Mi cứng, tại sao lại? Chẳng phải cứng là vợ sao? Tại sao sếp Lâm lại hôn cô gái đó, mọi chuyện là thế nào?”

Mi khụy xuống, Huy vội vàng chạy lại đỡ cô lên.

” Anh Huy, đưa em...về nhà” cô nói giọng yếu ớt.

Huy gật đầu, nàng không hỏi nữa, nhẹ nhàng dìu cô lên xe rồi rồ ga chạy đi.

....

” Nói, tại sao em lại làm vậy? HẢ” Lâm tức giận ném cô nàng xuống bãi cỏ.

Cô đứng lên, trên môi là một nụ cười đầy đau đớn.

” Anh Lâm, please, làm ơn cho em thêm cơ hội đi, anh muốn em như thế nào em cũng đồng ý hết. Miễn sao anh cho em yêu anh là được”

” Maga, anh đã nói rồi, chúng ta là anh em, làm như vậy là trái với luân thường đạo lý”

” Anh em thì đã sao chứ, anh thừa biết em đâu phải là con ruột của mẹ em, em chỉ là một đứa con nuôi không hơn không kém. Bà ta chỉ có mỗi chị Trâm Anh là con thôi, anh hiểu chưa?”

” Em không được nói như vậy, bác Hai rất thương em”

” Thương là sao, là cho ăn đủ ba bữa mỗi ngày, là quăng ột cọc tiền, là ột đứa ngủ chung, yêu thương kể chuyện cho nó mỗi đêm. Còn đứa kia thì quăng một xó trên căn phòng rộng lớn? Anh Lâm, từ nhỏ đến lớn, chỉ có mỗi anh là thương em thôi, em xin anh, đừng bỏ em, đừng bắt em về Mĩ nữa mà, cho em được ở đây chăm sóc, lo lắng cho anh”

Cô nhào tới ôm chặt lấy Lâm, anh mạnh bạo xô cô ra.

” MAGA, EM QUÁ ĐÁNG LẮM RỒI”

Lâm định móc điện thoại ra gọi thì nghe được một giọng cười ha hả.

” Anh Lâm, sau bao nhiêu năm, anh vẫn thật là dễ bị lừa” Cô đứng lên, quệt những giọt nước mắt đang lăn dài xuống gò má.

” Maga, em bị sao vậy?”

” Anh tưởng em còn nhỏ sao? Em đã hiểu hết rồi anh, hiểu từ rất lâu rồi”

” Vậy sao khi nãy em...”

” Bởi vậy em mới nói là anh vẫn còn ngây thơ lắm” Maga ngoắc tay ra hiệu, từ trong đám đông một cậu trai trẻ đẹp trai đi tới, hai người trao nhau một nụ hôn kiểu Pháp thắm thiết dưới cái nhìn đầy ngạc nhiên của Lâm

” Đây là Tommy, bạn trai của em”

” Không thể nào”

” Tại sao lại không thể chứ? Anh nghĩ em còn yêu anh sao, anh bị giờ lỗi mốt, qua gu của em từ lâu lắm rồi”

” Thật chứ?”

” Không tin thì anh cứ hỏi anh ấy”

” Hello, Im Lâm? How long have you and Maga been dating?”

” For 2 months already, she is a cute girl. I cant wait to marry her”

” Oh sweat heart...”

Hai người lại trao nhau một nụ hôn nồng ấm, Lâm nhìn đôi trai gái trẻ, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

” Thế nào? Tin em chưa?”

” Tin rồi, làm anh sợ hết hồn, thế cô nương về đây làm chi vậy?”

” Em và anh ấy đi tuần trăng mật”

” Hai đứa cưới nhau rồi à?”

” Chưa, đi hâm nóng tình cảm thôi mà anh. Thế bạn gái anh đâu, em nghe chị Trâm Anh kể dữ lắm mà”

Lâm khẽ giật mình, nhớ lại hình ảnh cô đứng thờ thẫn khi nãy, trong lòng xót xa.

” Để lần sau đi, thôi anh đi trước, hai đứa ở lại vui vẻ. Khi nào rảnh thì sang nhà anh chơi”

” Okay brother” Maga nháy mắt tinh nghịch.

Đôi trai gái mới vài giây trước tình tứ là thế, vậy mà khi bóng lưng ai đó khuất dần đi, lại lạnh lùng đến tàn nhẫn.

Cô gái móc từ trong túi ra sấp tiền đô mới cứng, đưa cho chàng trai.

” Cầm lấy”

” Cảm ơn chị hai”

” Nhớ đừng để lộ chuyện này ra”

” Dạ vâng, em sẽ cẩn thận”

Chàng trai trẻ rút sấp tiền vào túi rồi lại gia nhập bữa tiệc, Maga đứng đó, mặt lạnh như băng.

” There is a long distance between sheep and wolf, and you are not a wolf sweat heart”

42. Thông Báo 2

Các bạn độc giả thân mến. Năm rất yêu quý và tôn trọng tất cả các độc giả của mình. Cảm ơn các bạn đã luôn đồng hành và ủng hộ Năm, cảm ơn những lượt vote và comment của các bạn rất nhiều. Năm nay Năm đang học lớp 9, điều đó đồng nghĩa với việc Năm sắp phải đối mặt với 1 trong những cánh cổng khó khăn nhất của cuộc đời mình đó là kì thi tuyển sinh 10, 9 năm nỗ lực không ngừng chỉ vì giờ phút này, anh chị nào trải qua chuyện này cũng đã biết, nhất là với những pama khó tính như pama Năm thì việc này lại còn nghiêm trọng hơn nữa. Vì thế Năm xin phép các bạn cho Năm tạm ngừng viết truyện để tập trung vào việc học. Tất nhiên là chỉ tạm ngừng, khi nào có thời gian Năm nhất định sẽ viết tiếp để phục vụ các bạn. Năm biết sẽ có nhiều bạn nói là từ đây đến đó thời gian còn xa mà hay là làm như quan trọng như thi đại học không bằng. Năm rất sẵn lòng nhận gạch đá từ các bạn. Nhưng hết các buổi học từ sáng đến chiều ở trường, về nhà lại phải tắt bật đi học thêm để còn ôn thi, tối về lại phải làm bài tập thì còn đâu thời gian để mà viết truyện cho các bạn nữa. Mà nếu như có dư thời gian viết thì tác phẩm sẽ không được hay, lại còn ngắn cùn, câu cú thì lủng củng, đặc biệt các phần đầu có nhiều bạn than phiền là mới học sinh mẫu giáo đã biết yêu, Lâm đã học xong chương trình lớp 12, lại còn cầm dao đâm vào họng sói(nhắc lại mới thấy độ nổ của mình ghê ghớm quá!) tất cả là do sự thiếu chuyên nghiệp của Năm. Lúc đầu viết truyện Năm đã không soạn thảo một kịch bản sẵn mà nghĩ đến đâu viết đến đó, ngồi chỗ nào là lại cầm cái điện thoại lên viết ngay chỗ ấy nên mới xảy ra cố sự như ngày hôm nay. Mỗi tác phẩm như là một đứa con tinh thần của mình, mà Năm lại chưa đủ trân trọng đến đứa con này, thật sự xin lỗi các bạn nhiều lắm. Dù sao thì cũng cảm ơn các bạn đã ủng hộ Năm trong thời gian qua, vắng cô chợ vẫn đông khách, vẫn còn nhiều tác phẩm hay của các bạn độc giả khác trên wattpad mà các bạn có thể đọc. Sẵn đây bật mí cho các bạn tên thật của Năm luôn, tên Năm là Anh Thư, chữ pipinat là chữ viết tắt, bỏ các chữ kia đi thì viết tắt tên họ đầy đủ của Năm là pnat. Nick facebook của Năm là Thu Pham(đồ bạn nào tìm được inb khi nào viết truyện Năm sẽ tag tên bạn ấy vào, với điều kiện là phải giữ bí mật nhé) Mong các bạn sẽ không quên Lâm và bé Mi. Bật mí sau này Lâm sẽ bị mắc một chứng bệnh không thể chữa trị được(ko phải vô sinh đâu nhé), bé Mi sẽ phải cố gắng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Xin lỗi và cảm ơn một lần nữa. See you soon!

From: pipinat <3 (=“” mấy=“” anh=“” chị=“” nào=“” có=“” kinh=“” nghiệm=“” thi=“” và=“” chọn=“” nguyện=“” vọng=“” làm=“” ơn=“” tư=“” vấn=“” cho=“” em=“” nắm=“” đáng=“” thương=“” với=“” nhé.=“” thanks=“” for=“” all=“”>

43. Chap 41: Chuyện Của Năm Năm Về Trước.

~ Nghỉ lễ rảnh nên viết một phần mới. Chúc các bạn nghỉ lễ vui vẻ

~ Một ngày mùa đông của năm năm về trước.

” Cốc cốc cốc ”

Mi quần chăn bông khắp người, lon ton chạy ra mở cửa.

” Ai đấy ạ?”

” Xin lỗi, có phải cô tên là Lê Ngọc Huyền Mi không?”

” Dạ vâng ạ”

” Đây là thư của cô, nhờ cô kí tên vào tờ giấy biên nhận này giùm tôi”

Mi lễ phép nhận lấy bức thư rồi kí tên vào tờ giấy.

” Bác ơi, cho cháu hỏi ai gửi cho cháu bức thư này thế?”

” Cô thử xem trên phong bì coi sao? Nếu không có thì chắc là người gửi giấu tên rồi, tuổi của các cô cậu chắc là gửi thư tình cho nhau chứ gì? Thời đại này mà cũng còn gửi thư cơ đấy, nhưng cũng may là nhờ lũ tiểu quỷ các người tôi mới không bị thất nghiệp, haha” Bác đưa thư cười khi khi rồi tiếp tục công việc của mình.

Mi xem tới xem lui, chỉ thấy toàn là những chữ tiếng anh. Bức thư đề tên người gửi là Magarita, lạ thật nhỉ, chẳng lẽ cô có bạn bên nước ngoài mà không biết. Địa chỉ cũng toàn là tiếng anh. Chỉ có tên và nhà cô là được đề bằng nét chữ tiếng việt nguệch ngoạc.

Nhẹ nhàng xé bao bì, thật may quá, chữ bên trong là tiếng việt, tuy có cầu thả một chút nhưng vẫn đọc được. Còn nếu mà viết bằng tiếng anh, chắc đêm nay cô phải thức trắng để dịch quá.

” Gửi Huyền Mi, tôi tên là Magarita, chắc bạn không biết tôi là ai đâu nhỉ? Nhưng tôi thì biết bạn rất rõ, anh Lâm đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện về bạn”

Anh Lâm? Là anh Ca sao? Đã bao lâu rồi cô không nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc, đã bao lâu rồi cô không còn ngửi thấy mùi hương gỗ trầm thân thương. Anh bây giờ ra sao? Sống có tốt không? Có còn nhớ đến cô không? Mi không giấu nổi tò mò, nghiền ngẫm đọc tiếp.

” Tôi rất muốn làm quen với bạn, anh Lâm có cho tôi xem hình bạn, bạn thật là một cô gái dễ thương. Bạn đừng lo, anh Lâm sống bên này rất tốt, anh ấy còn học hành rất chăm chỉ nữa, anh ấy tháng nào cũng đứng nhất trường. Ngày nào anh ấy cũng kể cho tôi nghe những chuyện về bạn, tôi cảm thấy thật sự rất ghen tị đấy. Mới quen nên chỉ viết được có nhiêu đây thôi. Ở dưới là địa chỉ và ảnh của tôi, rất mong chờ hồi âm của bạn.

Thân: Maga.”

Mi cầm tấm ảnh nhỏ nhấc lên xem, cô gái trong hình thật sự rất đẹp, vẻ đẹp lai Tây quyến rũ chết người, mái tóc vàng xoăn nhẹ bồng bênh được vén gọn qua một bên vai. Vẻ đẹp của cô ấy, thật hoàn mỹ.

Nhìn lại mình, cô bỗng cảm thấy tủi thân ghê ghớm, nhưng cũng nhẹ nhàng an ủi bản thân rồi lôi từ dưới gầm bàn ra một tờ giấy, viết lại bức thư hồi âm cho cô bạn từ trên trời rơi xuống.

” Gửi Maga, rất vui được làm quen với bạn. Bạn đẹp thật đấy, nghe tin anh Lâm ở bên đó vẫn khỏe mạnh tôi thật sự rất mừng, anh Lâm có đối xử tốt với bạn không? Anh có bắt nạt bạn không thế? Có gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ trừng trị anh, hihi. Cảm ơn vì đã viết thư cho tôi, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến anh Lâm nhé. Cảm ơn một lần nữa.

Thân: Huyền Mi”

Mi gấp bức thư cẩn thận bỏ vào trong phòng bì, cô có nhiều chuyện muốn hỏi lắm chứ, nhưng viết thư cho bạn mà suốt ngày hỏi về anh Ca thì thật là không lịch sự chút nào. Cô sẽ đợi, đã năm năm rồi, chỉ còn năm năm nữa thôi mà, thời gian trôi qua rất nhanh, rồi sẽ đến lúc cô gặp lại anh Ca của mình thôi.

Cứ cách vài ngày là lại có thư của Maga gửi đến cho Mi. Cô lúc nào cũng trông ngóng những bức thư ấy, lần nào cũng đọc đi đọc lại tới năm, sáu lần, đến khi nào thuộc lòng từng chữ rồi mới hồi âm lại. Lúc viết thì cố gắng ghìm bản thân để không hỏi về anh Lâm quá nhiều, cứ thế, họ viết thư cho nhau, tán dóc về những chủ đề không đâu ra đâu, bắt đầu cởi mở lòng mình hơn, tình bạn xuyên lục địa ấy, làm cho Mi cảm thấy ấm áp và bớt cô đơn hơn rất nhiều. Hoàn cảnh của Maga cũng không hơn kém Mi là bao nhiêu, tuy nhà giàu nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy lạc lõng, điều đó làm hai người thông cảm và hiểu nhau nhiều hơn.

8 giờ tối thứ năm

Hôm nay là ngày nhận thư, cô vui vẻ đứng chờ bác đưa thư trước cửa, lòng không khỏi háo hức, chạy qua chạy lại, lẩn ta lẩn tẩn.

1 tiếng trôi qua.

Vẫn chẳng có gì, tự an ủi mình, chắc là thư đến trễ thôi mà. Mi chạy vào nhà lấy cái khăn bông choàng cho ấm rồi lại chạy ra trước cửa đứng chờ, như sợ chỉ cần không có cô thì bác đưa thư sẽ đi mất vậy.

11 giờ rưỡi tối.

Mi thất vọng khép lại cánh cửa, chắc là Maga bận chuyện nên mới không viết cho cô được thôi. Đợi đến thứ bảy, nhất định sẽ có thư thôi mà.

Thứ bảy, 12 giờ đêm.

Có cơn gió rét khê thổi qua đánh thức cô gái trẻ đang gật gù gật gà trước cửa. Mi dụi mắt, nhìn tới nhìn lui, chỉ toàn là một màu đen dày đặc. Khóa cửa cẩn thận, cô thẫn thờ ngồi bên bàn học, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nảy ra một sáng kiến. Maga không viết thư cho cô, vậy thì cô viết thư cho Maga cũng được vậy, dù sao thì cô cũng có địa chỉ của cô ấy mà, phải rồi, vậy mà cô lại ngốc nghếch không nghĩ ra cơ chứ.

Có người hồi hộp đi gửi thư, thư lần này dài hơn hẳn mọi lần luôn đó nha. Cô hỏi thăm đủ thứ chuyện, toàn là về maga không à, dạo này thấy mình người lớn hơn hẳn.

Thứ hai.

Vẫn không có thư hồi đáp. Cô quyết định viết thêm một bức thư nữa.

Thứ tư.

Có người lo lắng, chẳng biết bạn mình đã xảy ra chuyện gì rồi. Sốt ruột, lại tiếp tục viết thư.

Thứ năm.

Chắc bạn ấy bận học rồi, hình như mình làm phiền bạn ấy thì phải. Cô buồn thiu, ôm gối mà trần trọc mãi không sao ngủ được.

Thứ bảy.

Có thư hồi đáp, còn kèm theo là một hộp quà to đùng, Mi sung sướng phát điên, cô nhanh chóng xé bao bì, chăm chú đọc.

” Mi, mình sẽ giải thích sau. Anh Lâm gặp chuyện rồi, anh ấy cần cậu. Vé máy bay và mọi thứ cần thiết mình đã để trong hộp, ra sân bay sẽ có người hướng dẫn. Mau lên, tình trạng nguy kịch lắm, mình sợ không kịp. Chuyến bay khởi hành vào tối nay, mình sẽ chờ cậu”

Mi cầm bức thư trên tay mà người run lẩy bẩy, nước mắt lã lã lem lem nhòe hết các chữ trên giấy. Cô vội vàng thu dọn hành lý, đầu óc mông lung, cả người bần thần, đi đến đâu là đụng vỡ đồ đạc đến đó. Hình ảnh anh Ca đang cận kề nguy hiểm cứ hiện ra trong đầu cô, rõ mồn một đến lạnh người, đau thấu cả tim gan.

.....

....

Sân bay quốc tế LAX, USA.

Người đàn ông to cao chơi nguyên một cây đen sì không khó khăn gì để nhận ra cô gái quê mùa mà cô chủ Maga dẫn đón. Ông ta phục vụ cho cô chủ đã từng ấy năm, lần đầu tiên mới thấy cô giao du với hạng tầm thường như vậy.

" Excuse me, are you Huyền Mi?"

" Dạ....á....yes, yes i am " Cô lấp ba lấp bắp, chật vật với đồng hành lí nặng trĩu. Lần đầu tiên đi máy bay thật là quá trời thủ tục rối rắm, làm cô loay hoay mãi đến giờ máy bay gần cất cánh mới xong.

" Please follow me " Ông vệ sĩ sách lấy chiếc va li rồi kéo đi trước. Cô như con vịt lết đẹt chạy theo sau. Ở đâu cũng toàn Tây là Tây, mắt xanh mắt vàng, tóc đen tóc đỏ gì cũng có, đặc biệt là họ cao khổng khiếp, cô đứng chắc chỉ tới nách là cùng. Cách ăn mặc của họ cũng thật là phóng khoáng và sành điệu, nhìn lại mình, quần jeans áo sơ mi ôm sát chẳng chừa kẽ hở nào, tự nhiên có cảm giác lạc lõng quá đi à.

Ông vệ sĩ cất chiếc vali vào cốp rồi mở cửa xe cho cô, Mi nhanh chóng chui vào, hai tay đan chặt, ngồi thu lại trong một góc nhỏ, chẳng nói chẳng rằng.

" Are you okay?" Ông vệ sĩ hơi nhíu mày, nhìn cô với ánh mắt lo ngại

" I'm fine, just go"

Chiếc xe rồ ga rồi phóng xuyên màn đêm lạnh giá.

Cánh cổng từ từ mở ra, ẩn đằng sau nó là một dinh thự to đồ sộ, tuy trời tối nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ được vẻ long lẫy của nó nhờ vào những tia sáng lấp lánh phát ra từ cái đài phun nước nhỏ được đặt ở giữa sân.

Cô bước xuống xe, người khẽ run lên theo từng nhịp. Bỗng từ đâu một bóng đen chạy tới ôm chầm lấy cô.

" Mi, cậu tới rồi" giọng nói tiếng việt ngọt ngào của cô gái đó thốt lên.

" Cậu...cậu là Maga hả?"

Ở ngoài nhìn Maga còn xinh đẹp hơn cả trong hình gấp bội phần, cô ấy cười tươi, nụ cười trong veo hồn nhiên.

" Of course that me, mau, vào nhà thôi"

Maga có một đặc điểm đặc biệt là thích chêm đôi ba chữ tiếng anh vào câu nói tiếng việt của cô ấy. Chất giọng ngọt lúu ngọt lo dễ thương cũng là điểm mà người ta dễ dàng nhận ra đó là Maga nhất.

" Cậu tới đây chắc là mệt lắm hả? Không sao đâu, nghỉ chút là khỏe liền hà. It will be fine" Maga đưa cô vào một căn phòng rất đẹp, xung quanh tường được sơn màu hồng tím của hoa violet, giường ngủ to chắc hơn cả cái phòng khách nhà cô, còn có cả bàn trang điểm, kệ đựng giày dép nữa, chẳng có gì cho thấy đây là phòng dành cho khách cả.

" Surprise? Đây là phòng mình, thật ra nhà mình có phòng dành cho khách, nhưng mà mình muốn cậu ở chung với mình, được không?" Maga chu mỏ làm điệu bộ năn nỉ đáng yêu.

" Nhưng mà vậy thì phiền cậu lắm..."

" Oh my god, phiền cái gì mà phiền, cái đó người ta gọi là gì nhỉ? Khách...khách cú...à không, đúng rồi, khách sáo, no khách sáo right here okay?"

" Hìhì, cảm ơn" Gương mặt Mi đột nhiên trùng xuống

" Anh Ca, á, anh Lâm, anh Lâm sao rồi, cậu nói anh Lâm gặp chuyện gì, mình quên mất, anh Lâm làm sao, cậu mau nói đi"

Khóe mắt Maga xuất hiện một giọt nước, cô khẽ nấc lên, rồi lặng lẽ ngồi xuống giường, nói bằng giọng khàn khàn.

” Hôm đó là sinh nhật của mình, anh Lâm muốn mình được bất ngờ nên mới bí mật tổ chức tiệc sinh nhật. Anh mời tất cả bạn bè của mình đến, chuẩn bị đủ thứ nào là bóng bay nè, dây kim tuyến nè, bình xịt nữa, nhưng...hức hức”

Maga òa ra khóc nức nở, Mi sốt ruột lắm nhưng cũng phải kìm lòng dỗ cho cô bạn nín khóc cái đã.

” Sau đó...sau đó cái tiệm bakery chết bầm, fuck shit đó nó quên giao bánh mà lại gần đến giờ sinh nhật nên anh ấy mới chạy thật nhanh đến, rồi chiếc xe tải không kịp tránh, rồi anh ấy...hức hức”

Nước mắt trên khuôn mặt của Mi bắt đầu rơi, cô khụy xuống, đau đớn, vật vã như chính mình bị tai nạn vậy, cô cảm nhận được chứ, nỗi đau đó chắc phải ghê ghớm lắm, làm sao mà anh có thể chịu được.

” Anh ấy...anh ấy đâu rồi? Anh ấy ở đâu? Cho mình gặp anh ấy đi mà, làm ơn, mình xin cậu”

” Không được, cậu mới bay sang đây còn mệt lắm, nghỉ ngơi đi, sáng mai mình dẫn đi”

” Không, mình không có mệt gì hết, dẫn mình đi, dẫn mình đi gặp anh ấy đi, mình xin cậu mà”

” Oh dear, được rồi, đi thôi”

....

Chiếc xe hơi dừng trước cổng một bệnh viện sang trọng tên là T&T, cô nhanh chóng theo Maga bước vào, cả người mồ hôi đầm đìa như tắm, tay chân lạnh ngắt đến cứng đờ. Maga dừng trước phòng bệnh số 502, cô nhẹ nhàng mở cửa.

Bước vào, một cảm giác sợ hãi lan tỏa đến tận sống lưng, anh Ca của cô, đang nằm trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch nhưng vẫn không thể nào che giấu được những đường nét đang dần trưởng thành một cách hoàn mỹ, kể bên là một dây truyền dịch mỏng manh, ống thở và một bảng đo điện tim. Từng vạch sóng chạy ngang một cách nặng nhọc, yếu ớt làm tim cô như bị bóp nghẹn lại.

” Anh Ca ơi, em Mi đây, em qua thăm anh đây này, anh tỉnh lại đi anh. Tỉnh lại mắng em như lúc trước đi mà, huhu”

” Anh mà không tỉnh lại là em cần lười chết ngay lập tức cho anh coi. Sao hử, tại sao anh lại không tỉnh chứ? Anh muốn nhìn em chết lắm à, huhu, anh Ca ơi, em van anh mà, hức hức”

” Đừng mà Mi, cậu cứ như vậy anh ấy sẽ không an lòng đâu” Maga ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

” Nhưng mà...hức, tớ, huhu”

” Anh ấy mà biết cậu đến thăm như vậy chắc sẽ vui lắm, thôi nào, let’s go home”

” Không, cậu về đi, tớ muốn ở đây”

” Nếu cậu muốn vậy thì tớ cũng không cản, để tớ kêu người chuẩn bị giường cho cậu”

” Cảm ơn Maga”

” Your welcome”

....

Cứ thế đã gần 1 tháng trôi qua, ngày nào Mi cũng ở lại bệnh viện để chăm sóc cho anh Ca, lúc thì lau mặt, lúc lại nắn bóp tay chân, khi thì kể chuyện cho anh nghe. Có lần nửa đêm vì mệt quá nên cô tưởng tượng thành tay anh đang cử động, thế là la lối um xùm cả lên làm bệnh viện được một phen náo loạn. Lúc rảnh, cô còn chạy qua chạy lại phụ giúp mọi người, chơi với các bé trong bệnh viện, tuy tính tình hậu đậu nhưng vì lúc nào cũng vui vẻ, hết mình trong công việc nên mọi người rất yêu quý cô.

” Mi ơi, họ hàng cô về quê có miếng bánh này, cháu qua ăn chung cho vui” Một cô Việt kiều phòng kế gọi lại khi thấy cô tắt bật chạy ngang chạy dọc.

” Dạ vâng ạ, cháu cảm ơn cô”

” Mi, can you take that bottle for me please?”

" Here it is" Cô lễ phép đưa chai nước ột ông cụ người Tây.

" Thank you very much, you such a nice girl"

" Chị Mi, chị Mi, chơi đá banh với em đi" thằng bé Jason cầm trái banh tíu tít chạy lại.

" Chị đang bận, lát chị qua chơi với Jason nhé"

" Không chịu đâu, chị chơi với em đi, nha nha?" Hai mắt thằng bé nhấp nháy như đèn ô tô.

" Được rồi, 5 phút thôi đấy nhé"

" Ok, love you"

....

Mi khẽ ưỡn người, thở dài một cái.

" Anh Ca, đã 1 tháng rồi đấy, anh có chịu tỉnh lại không thì bảo?"

" Thằng bé Jason hôm nay nó hỏi về anh đấy, anh biết nó hỏi gì không, mà thôi em không nói đâu, ngại lắm"

" Ờ thì nó hỏi là: chị Mi ơi, chồng chị tỉnh lại chưa? Thằng bé này thật, làm em ngượng chín mặt luôn à"

" Anh Ca à, em nhớ anh lắm, tỉnh dậy đi mà anh"

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, cô nắm thật chặt tay anh, bỗng cảm nhận được cái gì đó đang động đậy.

" Không thể nào, anh Ca, anh nghe em nói phải không? Tay anh đang cử động này....hức hức...bác sĩ, bác sĩ ơi, doctor"

....

" Thật không thể tin được, đúng là phép màu" Ông bác sĩ lai xoa xoa cái đầu hói của mình, lật qua lật lại kết quả xét nghiệm.

" Chúc mừng gia đình, cậu Lâm đang có dấu hiệu hồi phục rất nhanh, chắc chẳng bao lâu nữa cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi"

Maga và Mi ôm chầm lấy nhau, khóc lóc mừng rỡ, người của cả hai đều run lên bần bật.

" Nhưng theo kết quả xét nghiệm cho thấy, hai bên thận của cậu Lâm khi tai nạn xảy ra đã bị tổn thương rất nặng, chúng tôi sẽ phải cắt đi, nhưng nếu mà không mau tìm 1 quả thận để ghép vào, tôi e sẽ có chuyện không hay xảy ra"

....

Đèn phòng phẫu thuật vụt tắt, hai chiếc xe đẩy được đưa ra ngoài cùng một lúc, đó là một chàng trai rất khôi ngô và một cô gái cực kì xinh xắn, trên môi cô gái là một nụ cười mãn nguyện đến bất ngờ. Phòng bệnh số 502 bây giờ có đến hai bệnh nhân nên lúc nào cũng có y tá và bác sĩ tấp nập đi ra đi vào.

" Mi, cảm ơn cậu"

" Sao cậu lại cảm ơn mình" Mi há miệng ngoan ngoãn ăn muống cháo từ tay Maga.

" Vì đã hiến thận cho anh Lâm"

" Đó là điều mình cần làm mà, anh Ca đã ình rất nhiều thứ, anh ấy đã yêu thương mình rất nhiều"

" Cậu thật là tốt, anh ấy mà tỉnh dậy chắc hẳn sẽ biết ơn cậu nhiều lắm"

" Mình không cần anh ấy biết ơn mình, chỉ cần anh ấy tỉnh lại là đủ"

" I hope so, hihì"

....

” Hức hức hức”

” Maga, cậu sao vậy? Sao lại khóc”

” Mình buồn quá Mi ạ”

” Sao lại buồn, có gì đâu, vui lên, có mình ở đây mà”

” Cậu biết không Mi, tại mình hết, tất cả là tại mình, tại mình mà anh Lâm mới gặp tai nạn như vậy”

” Đừng nói vậy mà Maga, lỗi đâu phải là của cậu. Vả lại bác sĩ cũng nói là mấy ngày nữa anh ấy sẽ tỉnh lại thôi mà”

” Anh Lâm đã làm ỉn rất nhiều thứ Mi à, anh ấy là người luôn ở bên cạnh mình khi không ai chơi với mình, anh ấy lúc nào cũng bảo vệ ỉn. Vậy mà, vậy mà mình chẳng làm được gì cho anh ấy hết”

” Không phải đâu, chẳng phải lúc anh Ca sang bên Mĩ cậu là người lo cho ảnh sao”

” Ngược lại thì có, anh ấy lúc nào cũng quan tâm tới mình. Vậy mà mỗi chuyện hiến thận cho ảnh thôi, mình hèn nhất đến nỗi không làm được”

” Cậu...”

” Một phần ảnh như ngày hôm nay cũng là do mình. Giá như mà, giá như mà mình có thể giống cậu, giá như mình có thể hiến thận cho anh ấy”

Maga khóc nức lên, Mi nhìn bạn buồn mà xót.

” Cậu...cậu cứ nói với anh Ca là cậu hiến thận cho anh ấy đi”

” Không được, làm như vậy thất đức lắm, người cho anh ấy thận là cậu chứ không phải mình”

” Không sao đâu mà, chỉ là do cậu không gan bằng mình thôi, chứ cậu cũng sẵn lòng hiến thận cho ảnh mà phải không? Vả lại nói dối mà không gây hại cho ai thì có sao đâu, đúng không nào?”

” Mình...”

” Không có chần chừ nữa, vậy đi hén”

” Cảm ơn cậu nhiều lắm Mi, mình sẽ không bao giờ quên ơn cậu”

” Không có gì đâu mà”

” Mọi người, cậu Lâm...cậu ấy tỉnh rồi” Cô y tá hốt hải chạy tới.

” Anh ấy...anh ấy tỉnh rồi sao?” Khóe môi Mi khẽ rung lên.

” Mau, Mi, về soạn hành lí, mình sẽ đặt vé về Việt Nam ngay cho cậu”

” Mình...mình có thể vào thăm anh ấy không?”

” Nhưng nếu vậy chẳng phải ảnh sẽ biết là...À không sao đâu, nếu mà cậu...”

” Mình, mình sẽ về Việt Nam, không thể cho anh ấy biết được, đúng không?”

” Cảm ơn cậu nhiều lắm Mi à, mình sẽ tiễn cậu ra sân bay”

” Không cần đâu, cậu ở lại đây chăm sóc anh Ca đi, anh ấy cần cậu”

” Vậy mình sẽ cho người đưa cậu đi, tạm biệt Mi”

” Hẹn gặp lại, Maga”

44. Chap 42: Mày Làm Ôn Buông Tha Cho Tao Đi.

Đường phố Sài Gòn về đêm sao vắng lặng và quang đặng lạ thường càng làm cho Lâm tức điên lên, lòng như lửa đốt, anh phóng xe điên cuồng từ phố này sang phố khác nhưng vẫn không tìm thấy người cần tìm. Nhà thì không về, tất cả những chỗ cô có thể đi tới, những người cô có thể gặp anh đều tìm hết rồi nhưng vẫn không thấy cô đâu cả. Cái thành phố này rộng lớn là thế, cô lại quá ư là mỏng manh nhỏ bé, làm sao anh có thể tìm được.

” Reeng, reeng, reeng”

” CHUYỆN GÌ MÀ GỌI HOÀI VẬY? Tôi đã nói là tôi đang bận rồi mà, cô là thư kí mà không lo được mấy việc cón con đó thì mai nộp đơn xin nghỉ đi là vừa, đừng có mà làm phiền tôi nữa”

” Alo, anh...anh Ca, em...em đây,em xin lỗi,để em cúp máy” giọng bên đầu dây kia rụt rè.

” CON KIA, TAO KÊU MÀY CÚP MÁY BAO GIỜ HẢ? MÀY ĐANG Ở ĐÂU? SAO LẠI KHÔNG VỀ NHÀ? MÀY BIẾT TAO LO CHO MÀY LẮM HAY KHÔNG CÁI CON VỢ THỐI NÁT NÀY?”

” Em...em xin lỗi, em đang ở trên Đà Lạt”

” Cái đ.., mày lên đó làm gì? Đang ở đâu? Sao mà lên được đó? Ai đưa mày đi?”

” Em...em tự bắt xe đi”

” Vợ giỏi nhể? Thế sao không ở trên đó luôn đi mà gọi điện cho tôi làm gì?”

” Em xin lỗi”

” Nhấn địa chỉ qua máy tôi, chờ ở đó tôi lên liền”

” Dạ...vâng”

....

....

” Mi! Lê Ngọc Huyền Mi, mày ở đâu? Mau đưa cái bản mặt thối nát của mày ra đây!”

” Anh Ca, em...em ở đây”

Mi rụt rè gọi.

Lâm lao tới, hai tay bóp chặt cổ của cô, mắt đỏ thành vạch, cô cảm nhận được người anh đang run lên bần bật, là anh khóc sao? Mùi rượu phảng phất, tại sao? Trước đây anh rất ít khi uống rượu mà

” Anh...anh...”

” Mày câm miệng lại ngay cho tao”

” Em...em xin lỗi”

” Tao đã bảo là mày câm miệng lại cơ mà” Anh tức giận nắm chặt cô hơn.

Hơi thở nặng nhọc phả vào chiếc cổ trắng nõn. Ai đó không kiềm được mà đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, tham lam chiếm đoạt từng góc ngách, tay vẫn không ngừng siết chặt.

Mi cảm giác như mình sắp chết tới nơi rồi, nước mắt cô liên tục trào ra, cố gắng hớp lấy từ ngụm không khí nhỏ còn sót lại.

Sau một hồi điên cuồng, trút hết tức giận lên môi ai đó làm nó phải bật máu, cuối cùng anh cũng chịu ngừng, ngồi bệt xuống đất, mặc cho thứ nước mặn chát đang lăn dài càng lúc càng nhiều xuống khoe miệng.

” Tại sao vậy? Mày là cái thá gì?”

” Mày...mày là cái gì mà lại khiến tao thành ra thế này. MAU, NÓI ĐI!”

“ ... ”

” Sao hả? Không nói được à? Phải, mày chẳng là cái gì cả, chỉ là một thứ rác rưởi qua đường không hơn không kém”

Mi khụy xuống, cô khóc, cô đau. Thì ra, với anh, cô chỉ là như thế!

” Nhưng, tại sao? Tại sao tao chẳng thể nào dứt ra được, mày...làm ơn...buông tha cho tao đi, làm ơn...đừng làm phiền tao nữa”

” Mày...chỉ làm cho cuộc sống của tao khổ sở hơn mà thôi. Mày lúc nào cũng làm tao nhớ, lúc nào cũng làm tao phải lo nghĩ về mày”

” Mày đúng là thứ chó chết...tại sao? Tại sao tao lại có thể yêu một con đàn bà ngu si ngốc nghếch như mày?”

” Lúc tao qua Mĩ, tao đã không ngừng nhớ về mày, mày biết không? Cái nỗi nhớ chết tiệt đó nó hành hạ tao mỗi ngày, đến lúc tao ngủ...mẹ kiếp, nó cũng chẳng chịu buông tha cho tao. Rồi tao gặp tai nạn, đau lắm Mi à, nhưng còn đau hơn khi mà tao chỉ được quyền nhớ mày trong tưởng tượng, chỉ dám mơ mộng là được mày chăm sóc. Không dám đối mặt với sự thật, là người chăm sóc tao không phải là MÀY!”

” Phải, đó chính là Maga. Em ấy đã yêu thương tao biết bao nhiêu, thậm chí em ấy còn hiến thận cho tao. Nhưng tao lại không thể, không thể chấp nhận tình cảm của em ấy. Tất cả, chỉ vì mày, vì tao yêu mày, vì tao chọn mày”

” Nhưng mày thì sao chứ? Mày buồn vì chẳng nhãi Minh phải đi du học, mày buồn vì không thể ở bên nó sao? Đúng, tao lầm, tao lầm thật rồi khi tin tưởng vào cái loại gái lăng lơ như mày”

” Mày...mày đúng là, haha, mày cao tay quá Mi ạ. Tao, tao đầu hàng rồi. Tao thua mày rồi, haha, tao...”

” Anh Ca, anh Ca, anh không sao chứ? Em xin lỗi mà, anh ơi, huhu, tỉnh dậy đi mà anh, em xin anh mà, anh ơi!”

Cô hoảng hốt chạy tới, lo sợ đến mức chỉ muốn chết đi sống lại, nhưng người đàn ông này thật hờn quá, chửi cô cho đã xong lại lăn ra ngủ. Anh có biết, cô buồn biết bao nhiêu không? Anh có biết, cô nhớ anh biết bao nhiêu không? Liệu rằng anh có biết, khi nhìn thấy anh bên người con gái khác, trái tim cô như muốn vỡ tan thành trăm mảnh. Nhưng vì anh, tất cả, cô đều có thể chịu được.

” Anh Ca à, em... rất yêu anh”

Khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên vầng trán cao ấy, cô thở dài, bắt điện thoại rồi gọi số máy quen thuộc.

” Alo, Maga đó hả? Cậu có rảnh không, mình làm phiền cậu chút nhé?”

45. Chap 43: Điều Ước Của Lâm

Lâm thức dậy, đầu đau như búa bổ, cổ họng khô rát, nói trắng ra thì anh rất là buồn nôn. Tới qua trên đường lái xe lên Đà Lạt, anh đã uống rất nhiều rượu. Chỉ là hôm trước cất trên xe để khi nào cần thì tiện sẽ lấy ra dùng, nhưng không ngờ ngày này lại tới nhanh đến thế.

Rượu cũng thật là hay, uống vào làm người ta quên đi hết buồn đau, cảm thấy cả người cứ run lên vì sung sướng. Nhưng sau đó, chỉ trong chốc lát thôi, toàn bộ nỗi đau ủa về như lũ bão, giày xéo, tưởng chừng như có thể lôi ta xuống mười tám tầng địa ngục. Nó hiện rõ mồn một, cửa vào da thịt, tim gan, không rỉ máu, cũng không xót lắm, chỉ là rất đau.

Lúc nhìn thấy người ta đứng co ro dưới gốc cây năm ấy, chỉ muốn nhào tới cầu xé, ăn tươi nuốt sống cho hả lòng hả dạ. Nhưng lại nghĩ đến chuyện mình đã hôn Maga, để người ta phải thần thờ, phiền lòng nên cảm thấy bản thân có lỗi, rồi cuộc là chỉ muốn hôn một cái.

Nhưng cái con người này, đôi môi này, tuyến nước bọt này, làm người khác phải xao xuyến, mê mẩn đến đắm đuối. Thế rồi không kiềm được, hôn tới tấp, lúc tự chủ được, thì đã thấy môi người ta bặt máu mất rồi.

Giờ nghĩ lại, thấy thật là buồn cười, anh có lỗi với cô, vậy mà cô không làm gì anh, cũng không oán trách anh. Còn anh, chỉ là không tìm thấy cô, đã điên lên rồi trở thành một con người khác, để rồi từ đó tha hồ mà dày xéo cô cho thỏa nỗi uất ức bấy lâu nay.

Cố gắng moi móc lại từng khe hở trong trí óc, cũng không nhớ ra sau khi hôn cô anh đã làm gì nữa. Kí ức chỉ hiện lên mờ mờ là anh đã nói gì đó với cô. Tự an ủi bản thân chắc là không có gì nghiêm trọng đâu, anh với cô chỉ là tâm sự với nhau thôi mà!

Cơn buồn nôn kéo Lâm ra khỏi giấc mộng寐, sau khi giải tỏa xong, anh nhìn quanh, căn phòng này rất thơm, rất sang trọng, đây chắc là khách sạn, tối qua khi say có lẽ cô đã dìu anh vào trong này.

” Anh Lâm, good morning”

Maga từ ngoài đi vào, trên tay là một mâm thức ăn thơm ngào ngạt, cô mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, cổ khoét sâu hình chữ V khoe trọn vòng một căng tròn, đầy đặn. Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên Lâm thấy cô mặc đồ này, trước đây rất nhiều lần rồi, khi ở chung nhà bên Mĩ, cô vẫn thường hay ăn mặc mát mẻ bất chấp thời tiết thế này. Nhưng chuyện bây giờ anh để ý không phải là bộ váy ngủ đó.

” Mi đâu rồi? Em thấy cô ấy ở đâu không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Maga đột nhiên xuất hiện vài vết nhăn nhưng cũng nhanh chóng mất dần đi.

” Em buồn đó nha, không quan tâm hỏi han đến em gái gì hết sao mà chưa gì đã nhớ tới người thương rồi?”

Lâm đỏ mặt, con bé mới về đây có vài ngày mà đã nhận ra là anh thích Mi rồi sao? Chẳng lẽ biểu hiện của anh lại rõ ràng đến thế?

” Ừm, anh xin lỗi. Sao em biết anh ở đây mà lên vậy?”

” Thôi đi ông nội, bày đặt giả vờ chi cho mệt không biết nữa. Mi đang đi dạo ngoài vườn hoa kế bên rồi. Em lên đây là tại vì bạn ấy rủ em lên chơi thôi” Maga vừa cúi xuống vừa sắp đồ ăn lên bàn trước mặt Lâm.

” À mà em gái à. Em nên ăn mặc kín đáo hơn đi, trời Đà Lạt bây giờ đang trở lạnh rồi, không thôi mất công lại bị cảm nữa đó” Lâm trăn thành khuyên nhủ.

” Là anh bị khuyến rũ bởi em hay đang lo lắng cho em thật vậy?” Maga cười đầy giễu cợt.

” Ừm, cả hai ”

Lâm cười lớn rồi múc một muỗng canh cho vào miệng. Riêng Maga, cô biết chứ, anh chỉ là đang giỡn với cô thôi, trong lòng anh, chưa bao giờ thật sự nghĩ về cô cả. Nhưng quả thật, chính tai nghe anh nói như vậy, trong lòng vẫn có chút vui vui.

Ở bên ngoài cửa, có cô gái khẽ lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má. Dẫu biết là anh ghét mình, anh hận mình, dẫu biết người bạn thân nhất của mình chưa từng nói lời yêu anh, nhưng cùng là phụ nữ, trong thâm tâm chẳng lẽ Mi không hiểu, xem ra, cô chỉ là người thừa.

” Ừa Mi, sao đứng ngoài đây, mau vào đi, anh Lâm tỉnh rồi đó” Maga nhanh tay kéo cô vào phòng.

” À, ừm, mình phải đi đây một lát...”

Quả thật, bây giờ mặt mũi cô đỏ như gấc, lại còn nước mũi nước mắt tèm nhèm, không muốn gặp anh tí nào cả.

” Kệ đi Maga, cứ để nó đi làm việc của mình”

” Anh này, sao lại gọi Mi là nó chứ!”

” Chứ phải gọi nó là gì bây giờ?”

” Thì là em, giống em này”

” Nó chưa có cái điểm phúc ấy đâu” Giọng nói của anh rất bình thản, không nhấn nhá, không nhip điệu cũng chẳng có ý nói móc nói mỉa nhưng lại làm cô đau lắm.

Có người sợ đứng một chút nữa thôi sẽ không chịu nổi nên xin phép đi ra ngoài trước, ở đằng sau, ánh mắt ai đó ai oán dõi theo bóng lưng nhỏ bé đang khuất dần.

Mi đi loang quanh trong vườn mãi rồi cục tâm trạng cũng chẳng khá lên được là mấy. Thế là cuối cùng cô quyết định chọn một góc kín ngồi khóc ngon lành, biết là khóc cũng chẳng giải quyết được gì nhưng cô vẫn rất muốn khóc, như để những giọt nước mắt xóa đi bớt phần nào nỗi đau của tâm hồn cô.

” Nghẹn ngào giây phút

ta chấp nhận sống không cần nhau

Chẳng khác chi Trái Đất này

làm sao tồn tại không có mặt Trời...”

Tiếng chuông điện thoại ngân vang, ngồi đờ ra một lát Mi mới nhận ra đó là điện thoại của mình vì cảm nhận được nó đang run lên trong túi. Từ bao giờ mà cô lại cài bài nhạc buồn này thành nhạc chuông vậy? Cô thật sự tàn tạ đến thế sao?

” Alo?”

” Chú Năm ạ? Chú khỏe không?”

” Dạ, con vẫn khỏe, con đang ở trên Đà Lạt, con xin lỗi vì đã không báo trước làm chú lo lắng”

” Sao ạ? Đâu có, con đâu có khóc đâu...tại trời Đà Lạt lạnh quá nên con cảm thôi”

” Chú này, cái gì mà dè xồm, anh Lâm chưa có làm gì con hết... Dạ? Chú nói bao giờ cơ? Bao đó để làm gì ạ?... Trời ơi, chú nghĩ tùm lum gì thế, anh ấy chưa làm gì con thật mà!”

” Tại sao chú lại chuyển về đó chứ? Chú ngại cái gì mà ngại, nhà anh giàu lắm, chú cứ ở đó đi mà”

“ ... ”

” Chú nói cũng phải, mình không nên dựa dẫm vào anh ấy quá nhiều... ừm, vậy chú đợi con về thì mình cùng dọn đi”

” Không đâu, chú đi con còn ở lại làm gì nữa...Vợ chồng gì đâu mà, anh ấy nói vợ vẫn đầy ắp, chú đừng có tin”

” Vậy nhé! Hẹn gặp chú Năm ở nhà nha, con yêu chú, hehe”

Nói chuyện với chú một lúc mà Mi cảm thấy khá hơn hẳn, chú đúng là niềm vui của cô mà.

Mi quyết định không đi loang quanh trong khu vườn của khách sạn nữa mà ra ngoài để thăm thú đất trời Đà Lạt. Lần đầu tiên đến đây là lúc cô đi cùng với anh Ca hồi còn nhỏ tí ti, so với bây giờ thì đúng là khung cảnh có chút thay đổi.

Đi qua dãy đồi thông quen thuộc, kỉ niệm ngày ấy lại ồ ạt ùa về.

” Anh Ca ơi, trên mấy cái cây kia người ta treo cái gì thế?”

” Đó là cây may mắn, viết điều ước của mình rồi treo lên cây thì điều ước đó sẽ thành sự thật”

” Oaa, anh Ca ơi, mình viết đi, nha nha nha!”

” Giấy này, mày viết gì thì viết đi”

” Treo nó giùm em đi, cao quá à, em không với tới ”

” Sao lại chôn hả anh Ca, không treo giống người ta à?”

” Mày ngu quá, treo thì bị lẫn vào còn gì, chôn mai một muốn mở ra coi chẳng phải dễ hơn sao”

” Ồ, anh Ca giỏi thật, thông minh quá à”

” Tao biết, không cần phải nhắc hoài vậy đâu!”

Mi quay tới quay lui, cố gắng nhớ ra vị trí của cái cây mà không thể nào nhớ nổi. Bây giờ người ta lên đây treo điều ước nhiều quá, chẳng biết là cái cây nào nữa.

Hết nửa ngày hôm ấy, người ta nhìn thấy có cô gái nhỏ xinh xắn liên tục đào bới dưới các gốc cây may mắn, mặc cho đất bùn lấm lem quần áo, cô gái ấy vẫn rất siêng năng. Khi tìm được một chiếc hộp nhỏ, cô đã mỉm cười thật hạnh phúc và ôm nó vào lòng rồi cứ ngồi cả buổi như thế.

Mi quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, nhẹ nhàng mở nắp hộp và lấy ra hai tờ giấy.

Mi chọn tờ giấy bị xé mất một mẫu coi trước vì mẫu ấy là do anh Ca làm để phân biệt được tờ nào là của anh và tờ nào là của cô.

” Ước chi anh Ca đừng gọi mình là mày tao nữa”

Miệng Mi bắt giác hình thành một nụ cười. Lúc đó, cô đã định ước là mình sẽ có một con búp bê thật xinh đẹp, nhưng nghĩ thế nào lại tẩy đi viết lại thành vậy. Quả thật, lúc ở lớp, ở nhà hay ở bất cứ đâu, cô rất ghen tị khi nghe anh gọi người khác bằng anh anh em em nghe ngọt xớt, thích quá chừng luôn. Còn cô, lại mày mày tao tao đến là thô lỗ. Nhưng nghĩ lại thì, cô thích được gọi là mày tao hơn rất nhiều.

Nhìn tờ giấy của anh, bỗng dừng tim đập rất mạnh. Có người đẹp phăng cả tự ái, vô tư mở ra.

” Ước chi mọi điều ước của bé Mi sẽ trở thành hiện thực!”

46. Chap 44: Nỗi Lòng Của Maga

” Ước chi mọi điều ước của bé Mi sẽ trở thành hiện thực”

” Ước chi mọi điều ước của bé Mi sẽ trở thành hiện thực”

Những con chữ cứ chạy lòng vòng lòng vòng trong đầu Mi. Nước mắt chảy ràn rụa ướt đầm cả khuôn mặt. Cô, một đứa con gái rất ư là bình thường không hơn không kém, lại còn suốt ngày bị chửi là ngốc nghếch, cố sao lại được anh quan tâm và yêu thương nhiều đến như thế, cô đã làm được gì mà lại có diễm phúc đến vậy.

Chống tay đứng dậy, mà sao cả người Mi cứ bủn rủn, chân dường như không còn cảm giác gì nữa. Nhưng, cô nhất quyết không bỏ cuộc, vì có một chuyện quan trọng, rất quan trọng mà cô cần nói cho anh biết.

....

....

Ai đó lấm lem đầy bùn đất nhanh chóng mở cửa phòng, lao tới, miệng không ngừng hét lớn.

” Anh Ca, anh Ca, anh mau tỉnh dậy đi”

” Anh Ca, mau dậy đi, em có chuyện quan trọng muốn nói”

Ai kia đang trong giấc mộng thật đẹp, tự nhiên bị ai đó đánh thức, bực mình chửi rủa.

” Có gì ngày mai nói, mày ra ngoài đi”

” Không được, anh mau đứng dậy nhanh lên”

” Khốn nạn thật, mày mau cút ra ngoài ngay cho...ưm...”

Ai kia bị ai đó giựt banh cả gối, nhào tới cưỡng hôn không thương không tiếc.

Lâm nhất thời sốc nặng, toàn bộ cơ mặt căng cứng, bình thường anh mãnh liệt bao nhiêu, cuồng nhiệt bao nhiêu thì hôm nay lại trở nên ngoan ngoãn bấy nhiêu.

Ai kia từ cáo già tự nhiên lại trở thành thỏ non, e lệ để yên cho miệng lưỡi người ta rà soát hết tất tần tật. Ai đó tuy kĩ năng còn thấp kém, vụng về lắm, nhưng nhiều đó cũng đủ làm cho trái tim ai kia tan chảy mất tiêu luôn rồi.

Sau một hồi vận hết công lực của bản thân, cuối cùng Mi cũng chịu thua, luyến tiếc rời bỏ cái vị ngọt đầy khuyến rũ kia, ngồi bệt xuống đất mà thở dốc.

Lâm quả thật không biết nói gì, mặt anh nóng ran, miệng thì cứ lắp ba lắp bắp.

” Ừm...Mi...tao...mày...khụ khụ”

” Em yêu anh, anh Ca!”

Lời nói của cô, rõ ràng, dứt khoát, nhưng cũng thật chan chứa đầy tình yêu thương. Sóng mũi Lâm cay rất, khóe mắt đỏ hỏn, còn cổ họng thì nghèn nghẹn như có cái gì đó vừa chặn lại, anh chỉ phát ra được vài tiếng thều thào.

” Anh...cũng...yêu...em”

Thật may, là cô đã nghe thấy. Thật may, là anh đã không hiểu lầm cô. Và cũng thật may khi anh và cô đều đã hiểu được tình cảm mà họ dành cho nhau lớn lao, quan trọng đến nhường nào.

Buổi tối hôm đó, anh và cô, êm đềm ấm áp, nhưng cũng thật cuồng nhiệt, nóng bỏng. Đó là ngày mà họ cùng nhau bước sang một thế giới mới.

....

....

Buổi sáng như thường lệ, Maga bung khay thức ăn sáng lên phòng cho người anh yêu dấu. Nhưng cảnh tượng mà cô nhìn thấy ngay sau đó, làm trái tim cô như vỡ tan thành từng mảnh, mọi thứ mà cô cất công gầy dựng dường như đang dần dần đổ vỡ trước mắt. Cú sốc này quả thật quá lớn. Cứ ngỡ là đã làm được, cứ ngỡ là đã chiếm được tình cảm của anh, nhưng thật ra, chỉ là do cô ảo tưởng mà thôi. Ngay từ lúc chưa bắt đầu, cô đã là người thua cuộc mất rồi.

Khép cửa phòng lại, trong đầu cô là một mớ câu hỏi rối ren, đi hay ở lại, tiếp tục chiến đấu hay bỏ cuộc? Liệu rằng cô còn có thể có cơ hội chứ?

” Anh Lâm ơi, cho em chơi với”

” Maga hả? Vào đây nhanh lên”

” Anh chơi gì đấy?”

” Chơi lego, chơi không?”

” Không, em thích chơi búp bê hơn”

” Anh nói giỡn thôi, ai thèm chơi với em chứ”

” Anh thật, ghét!”

....

....

” Hu hu hu, hức hức”

” Maga, sao khóc vậy? Mau nói anh nghe đi! Chẳng Michael bắt nạt em hả?”

” Đúng vậy rồi phải không? Để ngày mai anh cho nó một trận mới được”

” Oa oa oa oa”

” Thôi mà, anh thương, đừng khóc nữa. Anh dẫn em đi ăn kem nhé?”

” Không, không, em ghét ăn kem, em ghét kem”

” Vậy em muốn ăn gì? Nói đi mà! Đừng có khóc nữa!”

” Mẹ em...mẹ em...hức hức”

” Bác hai làm sao? Bác hai có chuyện gì à?”

” Mẹ ghét em lắm, mẹ thương mỗi chị Trâm Anh thôi”

” Trời đất, ai nói vậy, em khủng quá, bác hai là thương em nhất rồi”

” Không phải đâu, hôm qua mẹ kể chuyện cho chị Trâm Anh nghe, em vào thì mẹ đuổi ra ngoài, oa oa oa”

” Chắc là bác hai có chuyện riêng nên mới nói với chị Trâm Anh thôi mà. Em còn nhỏ nên không hay”

” Đâu có, em lớn lắm rồi mà”

” Ủ thì em lớn, được chưa? Bây giờ thần thiếp muốn mời công nương đi ăn KFC, công nương cho thần thiếp một cơ hội chứ?”

” Hi hi, thương anh Lâm nhất!”

....

....

” Anh Lâm, anh Lâm”

” Té bây giờ, từ từ thôi, làm gì mà chạy như ma rượt thế?”

” Em được 100 điểm science này”

” Oa, giỏi vậy, anh được có 98 điểm à”

” Tất nhiên rồi, dẫn em đi ăn kem đi anh”

” Ủa, tưởng là không thích ăn kem mà”

” Bây giờ hết rồi, nha anh, nha anh!”

” Ủ, thua cô nương luôn”

....

....

” Anh, hôm nay cô Mandy la em”

” Sao vậy?”

” Cô nói em suốt ngày cứ bầu vú theo anh, không để yên cho anh học”

” Chắc là cô giỡn với em thôi mà”

” Nhưng mà em buồn lắm”

” Thôi đừng buồn nữa, anh dẫn đi ăn bánh xèo nha”

” Xạo xự à. Ổ Mĩ này thì làm gì có bánh xèo chứ”

” Có mới hay đấy. Giờ đi được chưa hả? Anh thèm lắm rồi!”

” Thôi đừng ăn, em no rồi, đi chơi trốn tìm với em đi”

” Được rồi, chiều cô”

....

....

” Hu hu hu, hức hức”

” Sao nữa rồi? Lại ai làm gì em gái tui vậy?”

” Hu hu hu, á a hu hu”

” Thôi mà, đừng mà, anh thương”

” Nói đi, anh sẽ làm bất cứ điều gì Maga của anh thích. Được không?”

” Hức hức, thật chứ?”

” Thật”

” Vậy anh đừng đi Việt Nam nữa, có được không?”

” Em biết rồi à? Maga, là ai nói em hả?”

” Ý anh là sao, ý anh là sẽ không nói cho em biết chuyện này à? Anh Lâm, là anh muốn giấu em? Anh muốn bỏ em một mình ở đây thật sao?”

” Maga à, không phải đâu, nghe anh giải thích đi mà”

” Không, em không nghe, em không muốn nghe gì hết”

” Maga à, em quá cứng đầu rồi đó!”

” Ủi đó, em cứng đầu đó. Còn anh thì sao hả? Anh rất là ích kỷ, anh chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi, anh không quan tâm gì đến cảm xúc của em hết! Anh đi thì đi luôn đi, em không cần, em ghét anh!”

” Maga...”

....

....

” Anh Lâm, em xin lỗi, anh đừng đi mà”

” Đừng mà, đừng bỏ em mà, có được không anh?”

” Maga, mau buông ra, em để yên cho thằng Lâm nó đi đi”

” Chị thì biết gì mà nói, mẹ chỉ thương có mỗi mình chị thôi. Lúc nào cũng Trâm Anh, Trâm Anh. Có bao giờ chị chịu nghĩ cho tôi đâu chứ! Chỉ còn anh Lâm là thương tôi thôi, bây giờ anh ấy đi rồi, tôi biết phải làm sao đây hả, làm sao đây?”

” Con mất dạy” - ” Bốp”

” Mày ăn nói với chị mày như thế đấy hả?”

” Bác hai, đừng mà”

” Bà Trâm Anh, mau, đưa bác hai đi đi”

” Mẹ, mình vào trong đi mà, con xin mẹ đó, đừng đánh em nó nữa”

” Maga, em không sao chứ?”

” Hức hức, anh Lâm, em không sao, chỉ cần anh ở lại đây với em thôi!”

“ ... ”

” Anh Lâm, em xin anh mà, ở lại đây đi. Không thì hãy cho em theo với, cho em đi với anh đi mà”

” Maga, điều đó là không thể được”

” Đừng mà, huhu, đừng mà”

” Anh xin lỗi, Maga”

” Anh Lâm, anh Lâm, đừng bỏ em. Anh Lâm, anh không thể đối xử với em như vậy được, anh Lâm...”

....

....

Buổi sáng hôm ấy, nhân viên khách sạn, người ra người vào, kháo nhau một tin nóng hổi. Con gái của phó chủ tịch tập đoàn T&T, vừa tự tử ở hồ bơi trên sân thượng.

47. Chap 45: Yêu Anh-sao Lại Khó Khăn Đến Thế.

”Maga, em tỉnh lại đi”

”Maga à, em nghe anh nói không?”

”Anh Lâm?”

”Ôn trời, may quá, em làm anh lo muốn chết”

”Sao anh lại ở đây? Em tưởng là anh đang ở cùng Mi cơ mà”

”Mi? Mi nào? Maga à, em đang nói gì vậy? Em là người yêu của anh, anh không ở bên em thì ở bên ai được cơ chứ”

”Em tưởng, em tưởng anh yêu Mi ”

”Thật sự anh không biết người tên Mi mà em nói là ai hết. Anh đã nói rồi, anh chỉ yêu mỗi mình em thôi, em đừng suy diễn lung tung nữa có được không? Em làm anh lo lắng lắm đấy”

”Em...”

”Chẳng nhẽ em không tin anh à Maga?”

”Không, em tin, em tin, anh đừng đi mà anh Lâm”

”Làm sao anh bỏ em được chứ, em tin anh là được rồi”

”Anh Lâm, em yêu anh”

”Anh cũng yêu em, Maga”

....

”Cô Maga, cô tỉnh lại đi, cô Maga” người bác sĩ mặc áo blouse trắng nhẹ nhàng nhàng đánh thức cô gái xinh đẹp.

”A..anh Lâm? T...tôi đang ở đâu đây. Anh Lâm của tôi đâu? Anh ấy đâu rồi? Các người đưa anh ấy đi đâu mất rồi. Mau trả anh ấy lại cho tôi đi mà, làm ơn đi, tôi xin các người mà”

”Từ hôm qua đến giờ cô ấy cứ nằm mơ gọi tên người đàn ông này mãi đấy bác sĩ ạ”

Cô y tá đứng cạnh nhìn nữ bệnh nhân trên giường với ánh mắt đầy thương hại.

”Thế đã liên lạc được với người nhà của bệnh nhân chưa?”

”Dạ rồi ạ, hình như là họ đang trên đường tới thì phải”

”Vậy được rồi, mau tiêm cho cô ấy một mũi thuốc an thần đi. Tôi đi chuẩn bị hồ sơ bệnh án”

”Nhưng mà bác sĩ, bác sĩ có thể cho em biết cô ấy bị bệnh gì không? Em hỏi thì tất cả các bác sĩ khác đều chuẩn đoán là cô ấy bị bệnh rối loạn thần kinh. Nhưng riêng bác sĩ lại nói không phải vậy, đã thế còn nhận trách nhiệm về mình. Dù gì thì bác sĩ cũng chỉ mới có 24 tuổi, một mình đứng lên chống đối cả hội đồng, làm như vậy thì có...”

”Ý cô là tôi dựa hơi của viện trưởng?”

”Dạ không, xin bác sĩ đừng hiểu lầm, em hâm mộ bác sĩ còn không hết ấy ạ. Đỗ thủ khoa của một trong những trường đại học y danh tiếng nhất thế giới, lại còn là con một của viện trưởng, không những thế lại còn đẹp trai nữa. Quá tuyệt vời luôn rồi ấy ạ. Nhưng có mấy tiền bối hơi bắt đầu khó chịu rồi, bác sĩ nên cẩn thận thì vẫn hơn”

”Được rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở, nhờ cô chăm sóc tốt cho cô ấy”

” Dạ vâng, tất nhiên rồi ạ ”

” À mà, nới lỏng tay trói ra một chút...ừm, í tôi là...người nhà bệnh nhân thấy có lẽ sẽ không hay ”

Cô y tá bùm miệng cười nhìn cô gái trên giường bệnh, phải chăng bác sĩ hotboy của họ đã trúng tiếng sét ái tình với nữ bệnh nhân này rồi chăng?

....

” Này, nhanh lên đi. Sao hôm nay anh ăn cái gì mà lái xe chậm chạp quá vậy hả? ”

” Anh Ca à, anh bình tĩnh đi, chắc bạn ấy không sao đâu mà ”

” Bình tĩnh sao mà được chứ. Tự nhiên ở đâu lại lòi ra cái tin nó tự tử. Hôm bác Hai gọi điện tao đã hứa chăm sóc cho nó rồi, bây giờ lại xảy ra cơ sự như này, biết ăn nói như nào đây chứ? Mà cũng không biết nó có làm sao không nữa. Thật lạ, tức chết đi mà! ”

” Dạ ”

Biết làm sao bây giờ, cô cũng lo lắng chứ, ngồi trong xe mà ruột gan nó cứ cồn cào hết cả lên. Mong là Maga sẽ không sao!

....

” Maga à, em mau tỉnh lại đi ”

” Y tá, em gái tôi bị làm sao vậy hả? Sao phải trói tay trói chân nó lại thế kia? ”

” Xin anh bình tĩnh một chút đi ạ. Bác sĩ đang trên đường tới ”

” Chị ơi, nhưng mà bạn ấy chắc sẽ không sao chứ ạ? ”

” Vâng, chị cứ yên tâm, vết thương trên đầu lúc chị ấy nhảy xuống đựng cạnh bể bơi đã dần hồi phục rồi, quan trọng bây giờ là phải ổn định tâm lí cho cô ấy thôi ạ ”

” Ý cô là sao chứ? Sao Maga nó lại cần hồi phục tâm lí? Rốt cuộc là nó bị gì? ”

” Cô ấy chắc đã phải trải qua một cú sốc rất lớn nên mới thành ra tưng quẫn dẫn đến tự tử như thế ”

” Bác sĩ? ”

” Linh Chi, phiền cô ra ngoài một chút được không ”

” Dạ, vậy em xin phép ”

” Bác sĩ, em tôi nó bị làm sao vậy? ”

Vị bác sĩ trẻ chỉnh lại gọng kiếng cho ngay ngắn rồi lấy ra một tập hồ sơ đặt lên trên bàn.

” Đơn giản là cô ấy chỉ bị sốc tâm lí thôi, một thời gian sau khi ổn định sẽ bình phục hoàn toàn. Nhưng, chuyện làm tôi lo lắng là...”

” Bác sĩ, có gì thì bác sĩ cứ nói ”

” Cô gái này, căn bản là cô ấy không thể tự hồi phục. Cái tôi cần là sự hợp tác của mọi người. Từ bây giờ, bất kể là điều gì, dù đúng hay sai, tôi cần mọi người hãy cứ làm theo mọi yêu cầu của cô ấy ”

” Điều này tất nhiên là không khó, tôi có thể làm được, nhưng phải mất bao nhiêu thời gian thì em ấy mới thật sự hồi phục vậy? ”

” Tôi nghĩ sẽ không lâu lắm đâu. Bây giờ hai người hãy ra ngoài đóng viện phí đi, quầy thu ở phía bên phải nhà thuốc đây ”

” Anh cứ ở đây trông Maga đi, để em đóng cho ”

“Ừm”

Mi nhận lấy tiền anh đưa rồi nhanh chóng chạy đi. Ở phía xa, vị bác sĩ trẻ bất giác mỉm cười cay đắng.

” Anh Lâm? Anh Lâm?”

” Maga, anh đây, em tỉnh rồi hả?”

” Anh Lâm, anh đừng đi, huhu”

Maga ôm chầm lấy Lâm, anh khẽ giật mình, nhớ lại lời khi nãy bác sĩ nói về bệnh tình của em gái, anh cũng không nỡ đẩy cô ra.

” Ủ, anh đây, ngoan. Em chờ một chút nha, anh đi mua cháo”

” Không, em không muốn ăn, anh cứ ở đây với em thôi, em nhớ anh lắm, mình về nhà đi anh, em không muốn ở đây tí nào hết”

” Không được, em còn chưa khoẻ hẳn mà”

” Em khoẻ, khoẻ lắm rồi. Anh cho em về nhà đi mà, ở đây toàn mùi thuốc sát trùng thôi, em thấy buồn nôn lắm”

” Maga à, nghe lời anh, nằm đây vài bữa nữa thôi rồi anh đưa em về”

” Vậy hai hôm nữa thôi nhé ”

” 3 hôm ”

” Ok, deal”

....

....

Ngoài cửa, tất cả những lời họ nói, những cử chỉ ấu yếm mà họ dành cho nhau, dù biết đó là bắt buộc, nhưng cô vẫn thấy đau lắm. Yêu anh, sao lại khó khăn đến thế.

48. Chap 46: Lời Bộc Bạch Của Mi.

Từ hôm đấy, ngày nào Mi cũng vào bệnh viện thăm và chăm sóc Maga hộ anh. Bạn ấy bị bệnh, nhưng mà cứ như là đang có bầu ấy, hết thềm cóc, xoài, ổi, lại tới thềm bún bò, bún riêu, bún mắm, có hôm lại còn thềm cái món trời ơi đất hời ở đâu đâu ấy, hại cô chạy hết chỗ này chỗ kia tới chóng mặt.

Tối thì tất nhiên sẽ khác, Mi trở nên nhàn rãi hơn, có anh Ca chăm sóc cho bạn ấy rồi, cô chỉ cần về nhà nghỉ ngơi thôi. Nhưng mà trái tim cô nó lại không muốn thế, nó cứ ép buộc cô phải ở lại, thế là cô thức thâu đêm ở bệnh viện với anh luôn.

Có mấy lần, à không, phải là mấy chục lần kia kìa, Maga khuyên cô nên về nghỉ, ở lại sẽ không tốt cho sức khoẻ, nhưng da mặt cô, dạo này dày hơn trước thì phải, nói không sao đâu, rồi ở lì trong bệnh viện luôn.

Lâm lo lắng cho sức khoẻ của cô, nên anh muốn chuyển Maga đến căn phòng to hơn để có thể kê thêm giường cho cô nằm nghỉ, nhưng bạn ấy lại nói lạ chỗ, lạ mùi không ngủ được nên thôi, anh chỉ mua cái ghế sofa nhỏ để hai người ngồi cho đỡ mỏi lưng.

Có hôm, cô bị bệnh, trán nóng ơ là nóng, nằm liệt giường luôn, lúc đó, cô thềm lắm được anh ôm, muốn lắm được anh hỏi han, chăm sóc, nhưng, hình như anh bận lo lắng cho người khác mất rồi.

Dự định chỉ ở có 3 hôm, nhưng tình hình bạn ấy tự nhiên lại chuyển biến xấu hơn nên đành phải ở lại thêm đến 2 tuần nữa để các bác sĩ theo dõi. Nhưng hình như bệnh tình của Maga không khả quan hơn là mấy thì phải. Có lần, bạn ấy bị lú lẫn, còn nhận nhầm anh Lâm là người yêu Tommy của bạn ấy, rồi ôm hôn tới tấp, anh Ca nhìn cô, ánh mắt không thiết tội lỗi lắm, cô cười, tự dặn lòng phải làm vậy để anh yên tâm. Kết quả, sáng hôm sau mắt Mi sưng húp, đó là lần đầu tiên cô biết tới trang điểm thật sự là gì.

Cứ thế, cường độ bạn ấy nhận nhầm anh ngày càng nhiều hơn, ức này cộng ức kia, có lần Mi không tự chủ được, xô bạn ấy ngã. Maga bị bất ngờ, nhưng sau dần dần tỉnh ra thì phải, khóc lóc xin lỗi cô nhiều lắm,

cô nhìn anh, nhận thấy rõ được sự thất vọng dành cho cô đang ở trong đáy mắt. Từ đó, Mi không ở bệnh viện cùng anh nữa mà về nhà ,chỉ là, đêm nào cũng nằm ôm gối khóc một mình, cô đơn đến lạnh lẽo.

Dạo này cô và anh, không còn nói chuyện với nhau nhiều như trước nữa, gặp thì chỉ cười rồi chào hỏi qua loa, xong lại bàn về sức khỏe, thuốc thang của Maga. Bạn ấy uống thuốc nhiều, mà còn toàn là loại đắt tiền nữa, nên cái số ghi trong hóa đơn, nó khổng lồ ghê luôn. Cô chỉ lờ mờ nói sao tiền nhiều quá thôi, vậy mà anh lờm cô, rồi bỏ đi vào trong mắt.

Anh giận cô thì phải, dạo này không thèm nhìn mặt cô luôn, mặc cho cô cứ chạy lẻo đẻo theo sau năn nỉ bao nhiêu lần, mọi chuyện vẫn đâu vào đấy. Xong, cô bực, cô đánh anh, anh và cô cãi nhau. Đêm đó, lại trận mưa nước mắt.

Dạo này, Mi hay bị đau bụng, lâu lâu lại thấy mất ói, chóng mặt, say sẩm, khắp người chỗ nào cũng đau nhức, lại còn ăn nhiều nữa, nên anh hay nói móc, người bệnh ăn thì không bao nhiêu, còn người không bệnh, ăn như bị bỏ đói cả thế kỉ. Cô đau, nước mắt rưng rưng, mà anh vẫn đứng đờ đẫn đồ ăn cho người khác, đêm đó, và nhiều ngày sau này nữa, cô quyết định nhịn ăn.

Cái hôm khám nghiệm tổng quát cuối cùng, lòng cô nó rạo rực vui mừng ghê ghớm lắm, không biết vì cái gì, suốt buổi cứ ngồi cười tùm tùm hoài à. Chờ mãi, cũng đến giai đoạn cuối, đang khám bỗng nhiên bạn ấy lại ho ra máu, dây hết lên cả áo và máy móc thiết bị, máu đỏ thẫm, nhiều nữa. Cô thấy mặt anh xanh lăm, anh bế bạn ấy chạy qua, xô ngã cả cô, nhưng hình như người ta không để ý thì phải. Sau đó, những gì cô nhìn thấy, chỉ toàn là một màu đen.

49. Chap 47: Có Tin Vui.

Mi cố mở mắt ra mà sao thấy mi mắt nặng trĩu, đầu cô đau nhức, bụng thì rất tức, lại còn nặng và hơi run run, mùi thuốc sát trùng sộc thẳng vào mũi tê rát, nhưng bên tai, vẫn nghe được giọng nói ầm ập của ai đó.

” Cô...cô ấy... không sao chứ bác sĩ ?”

” Cô ấy sẽ không làm sao...không bị gì hết có phải không?” Giọng anh run run, mắt không rời khỏi người con gái đang nằm trên giường bệnh.

” Bình tĩnh, cô ấy không sao đâu, chỉ là kiệt sức vì mệt và nhịn ăn mà thôi, nằm nghỉ ngơi tắm rửa vài ngày là khỏe lại liền ấy mà. Phụ nữ có thai, dễ xúc động lắm, cậu nhớ cẩn thận, và lại, nếu nhà nghèo quá thì chỉ cần điền hoàn cảnh gia đình vào tờ đơn là được, ăn mặc sang trọng lịch lãm thế này mà để vợ như vậy là không nên đâu, thanh niên bây giờ thật, chán hết sức” ông bác sĩ già thào ổng nghe xuống, chép miệng nói.

” Có...có thai?”

” Cũng hơn một tuần tuổi rồi, chẳng lẽ cậu không biết?”

” Cháu...”

” Hay cậu không phải là cha đứa bé?”

” Cha?”

” Bà thấy chưa bà, ở trên trời có mắt thì nó xuống đây mà coi nè. Lúc còn sống, tôi nói mà bà đâu chịu tin, tuổi trẻ bây giờ, nó đâu còn hiền lành chân thật như mình hồi xưa nữa, tui nó ăn nằm cho đã có thai xong rồi bỏ nhau, hay là lại kiếm một cái phòng khám rởm nào đấy để mà cắt hay banh xác cho đứa nhỏ chết rồi lại tiếp tục đàn đúm chơi bời. Thật, vậy cậu không phải là cha đứa bé thì sao lại vào đây?”

” Bác sĩ, cô ấy có thai...cô ấy có thai thật hả bác sĩ?” Giọng Lâm đầy xúc động.

” Thế tôi nói giỡn với cậu thì tôi là cha đứa bé được à? Thấy chưa bà, tui già rồi, thanh niên bây giờ nó đâu có tin người sắp xuống mồ đến nơi như... Á, mau bỏ tôi xuống, cậu làm gì vậy, trời ơi, sao lại bế tôi lên thế này? Tôi bị tăng xông đó, mau bỏ tôi xuống, đừng có quay vòng vòng như thằng điên thế nữa”

” Cảm ơn bác sĩ...hức...cảm ơn bác sĩ nhiều lắm”

” Thế cậu là cha đứa bé thật à?”

” Dạ vâng”

“Ừ” Ông bác sĩ vừa thở dốc vừa nhìn Lâm bằng còn mắt đầy thương hại “Thanh niên bây giờ nó tăng động thể chứ nị, kiểu này đêm tân hôn tội nghiệp con nhỏ, chắc bị hành đến chết đi sống lại. Bà thấy chưa, tui với bà, ngày xưa nhẹ nhàng xem ra vẫn sướng hơn”

” Dạ cảm ơn bác sĩ lần nữa”

” Không có gì, cậu lo mà chăm sóc vợ cho tốt đấy”

” Dạ vâng”

Mi nằm, tuy không thể mở mắt cũng như động đậy, nhưng cảm xúc trong cô thì lại cuộn trào, cái thứ cảm xúc này nó ngọt ngào, lan tỏa đến tận xương tận tủy, đau đớn những ngày qua, dường như không còn nữa.

” Vợ à, vợ tỉnh lại chưa? Chồng mừng lắm đấy”

” Xin lỗi vợ, bao ngày qua chồng làm khổ vợ rồi, tỉnh lại đi mà, chồng xin đấy”

” Còn con nữa, hư lắm, ít ra nằm trong bụng mẹ thì cũng phải nói cho bố mày biết một tiếng chứ, định đánh lè à? Đợi mày ra, bố cho mày biết tay”

Cô không nhin được mà bật cười, anh Ca, đúng là rất đáng yêu ấy nhé.

” Vợ, vợ tỉnh rồi hả?”

” Vợ ơi, mình có con với nhau rồi đấy”

” Vợ, sao quay mặt qua chỗ khác thế, giận à?”

” Đừng giận nữa mà, không con nó buồn lắm, mới chữa mà đã chứng kiến cảnh ba mẹ cãi nhau là không tốt đâu”

” Anh...”

Cô lườm, muốn giận lắm, nhưng không giận được, nhớ anh quá rồi, nên thành ra chủ động bật dậy hôn anh thắm thiết luôn.

” Rồi nhé, hôn rồi, cấm giận nữa đấy”

” Vâng”

Cái từ cô thốt ra, nó nhẹ nhàng quá, làm máu nóng trong anh chợt nổi lên.

” Chồng xin lỗi”

” Em cũng xin lỗi”

” Chồng đã không quan tâm đến vợ”

” Em đã không hiểu cho anh”

” Chồng lớn tiếng với vợ”

” Em đã nhỡ tay đánh anh”

Cứ thế, vợ vợ chồng chồng, anh anh em em, xin lỗi nhau tới tận tối. Rồi anh đi mua cháo, đút cho cô ăn, từng muỗng từng muỗng, nhẹ nhàng, ân cần, làm cô nhớ tới cái thời kỳ hai đứa còn nhỏ xíu. Trái tim sao mà ấm áp lắm, hạnh phúc ngập tràn trong căn phòng nhỏ.

Anh kể, lúc bé Maga vào phòng cấp cứu xong, anh nghe tin cô ngất, lúc đó, anh hoảng loạn tột độ, anh sợ cô bỏ anh, anh sợ anh sẽ không kịp xin lỗi, nói lời cuối cùng với cô nên đã cho người canh Maga và chạy đến bên cô. Mi nằm lắng nghe chăm chú, không sót dù chỉ một chữ. Lâu lâu, anh lại cúi xuống thơm bụng

cô, rồi thù thì thù với con, anh xưng mày tao, cô nói cô không thích, sợ sau này con bắt chước, anh đổi thành chú với anh.

” Chú nghe nè, sau này chú ra đời rồi, thì anh sẽ thuê hẳn một bà vú cho chú. Còn cái người đang mang chú, là vợ của anh, chú không có quyền, chú nghe rõ chưa?”

” Anh này, biết là gái hay trai mà anh xưng ghê thế”

” Cứ xưng đỡ vậy đi, chứ gái trai gì, miễn là vợ sinh ra, anh đều yêu hết”

Giờ phút đó, trái tim Mi hoàn toàn tan chảy. Cô biết, có một người đàn ông, sẽ yêu những đứa trẻ mà cô sinh ra, và đó chính là anh.

....

....

” Mẹ kiếp nó, đang yên đang lành, tự nhiên con nhỏ đó bị ngất xỉu. Mà anh biết nó nằm bên khoa nào không?”

Vị bác sĩ trẻ dừng bút, khẽ chỉnh gọng kính, nhếch mép cười đều.

” Trước đó, em cho anh biết đã, sao em lại tự tử?”

” Tự tử gì đâu, định xuống bơi cho hạ hỏa thôi, ai ngờ lại đập trúng đầu vào cạnh hồ bơi, rồi bọn nhân viên nhiều chuyện đầu ra kháo nhau tin tự tử, em đành phải ăn theo thôi”

” Vậy tại sao lại chọn bệnh viện của anh mà tới?”

” Anh biết rồi còn hỏi, hỏi anh Lâm đi, bên Mĩ em chỉ còn có bạn là anh thôi, tuy không thân lắm, nhưng anh lúc nào chẳng giúp em. Về Việt Nam, cũng có mỗi anh là bạn, không nhờ anh thì biết nhờ ai”

” Vậy là quyết định bắt anh làm bệnh án giả rồi đóng kịch trước mặt cậu ta phải không?”

” Chứ bây giờ biết làm sao, em hết cách rồi. Em biết là cũng khó xử cho anh lắm, bệnh viện lớn thế này mà, lại còn là con của viện trưởng, nể tình bạn, giúp em tí xịu thôi mà”

” Rất tiếc, nhưng có lẽ anh không giúp em được nữa đâu”

” Anh nói vậy là có ý gì?”

” Cái cô Mi đó, đang nằm ở khoa phụ sản, em hiểu chứ?”

” Anh đừng giỡn”

” Anh không giỡn, không tin thì em cứ qua xem thử. Khu A phòng 16”

” Khuôn mặt em sao xanh thế hả? Thế nào, đau rồi phải không, đau thì từ bỏ đi, hãy chú ý tới những người quan tâm đến em hơn. Cô ấy có thai rồi, em không làm gì được nữa đâu”

” Không đâu, 30 chưa phải là tết, có thai thôi mà, đã cưới hỏi gì đâu”

” Em đừng nói là...”

” Anh Ân, lần này lại phải nhờ anh giúp nữa rồi”

50. Chap 48: Cận Kê Hiểm Nguy

Mấy ngày hôm nay, người ra người vào phòng bệnh phải nói là đông ghê luôn, đa số là nhân viên của công ty anh đến chúc mừng, họ không biết chuyện cô còn là học sinh cấp ba, một phần vì anh chưa nói, một phần cũng vì sợ người ta dị nghị, nên nói chuyện cũng khá là thoải mái. Riêng chuyện học hành ở trường, anh nói anh sẽ cho người lo nên cô cũng yên tâm phần nào.

Anh Huy từ Sài Gòn nghe tin là vào thăm ngay từ hôm đầu tiên luôn, hai người tâm sự trên trời dưới đất đủ thứ chuyện, anh nói mang thai sớm như này, dễ bị chồng chán lắm, nên phải giữ chồng cho cẩn thận.

Anh còn hướng dẫn cô mấy bí quyết, nghe xong đỏ hết cả mặt. Dù biết rõ Huy là người như nào, nhưng anh Ca vẫn thấy khó chịu, nên tối hôm đó, nhẩn tâm đuổi anh Huy về Sài Gòn luôn.

Qua đến tuần sau, mẹ cô cũng bắt xe từ quê vào. Lúc nghe anh nói, Mi sợ cực kì, chưa học xong, chưa cưới hỏi gì mà đã ” ăn cơm trước kẻng ”, chắc là mẹ giận lắm. Trái với nỗi lo sợ của đôi vợ chồng trẻ, mới vào là mẹ đã hỏi thăm cháu này nọ, rồi con bắt cô phải ăn uống đầy đủ để có sữa cho con. Mẹ còn nói sợ không sống nổi đến khi được bồng cháu, hại cô khóc hết nước mắt.

” À mà, con với cậu Lâm, là khi nào vậy?”

” Khi nào gì ạ?”

” Còn khi nào gì nữa, chuyện đó, hai đứa làm lúc nào, ở đâu, con thấy sao hả? Nhìn men vậy, chắc cậu Lâm cũng không đến nỗi nào đâu há”

” Mẹ này, sao mẹ lại hỏi vậy? Con...” Mặt Mi bắt gặp ánh nhìn.

” Thôi, tôi biết cô xấu hổ rồi, không cần kể, ăn gì để tôi đi mua cho”

” Mẹ, con xin lỗi”

” Lỗi phải gì, ai thì mẹ không biết, chứ cậu Lâm là con nhà dòng hoàng gia giáo, biết phân biệt đúng sai, có phép tắc, mẹ cũng không lo lắm”

” Mẹ không giận con chứ?”

” Ôi dào, giận gì mà giận, mẹ lấy bố con lúc cũng gần bốn mươi, chẳng phải trẻ trung gì, chỉ lo không biết có được bế cháu không thôi. May mà mày chữa sớm, chứ không tao nhắm mắt không xuôi”

” Dạ ”

Cô nhẹ nhàng lấy tay quạt nước mắt, nhìn ra ngoài cửa, có người đứng nghe lén, đàn ông đàn ông gì đâu mà mắt mũi cũng đỏ hết thế kia.

” Anh Ca, sao lại khóc thế kia?”

” Con rề, con bị đau ở đâu à?”

” Dạ không, con...chỉ là...con hứa với mẹ sẽ chăm sóc Mi và luôn yêu thương cô ấy ạ. Con...cảm ơn mẹ”

Trái tim cô, sao mà xúc động, cảm giác với anh, vẫn vẹn nguyên như ngày nào.

....

....

Nhìn cô gái đang ngủ ngon lành trên giường bệnh, rồi lại nhìn ống tiêm trong tay mình, Ân không nỡ xuống tay, nhưng biết làm sao được, trái tim anh nó không nghe theo lời lí trí mất rồi, đó chính là mong muốn của người con gái mà anh yêu thầm bấy lâu nay, anh không muốn mất cô, biết đâu hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, cô sẽ để ý đến anh dù chỉ là một chút.

” Maga, ý em là sao hả? Anh có thể giúp gì cho em nữa?”

” Anh Ân, anh là bác sĩ mà, không phải sao? Tất nhiên là anh biết tất cả các thứ thuốc”

” Anh không dám tự tin về điều đó, nhưng có lẽ là biết đa phần, đủ để trở thành một bác sĩ giỏi”

” Vậy theo anh, với một phụ nữ mang thai, thuốc gì là độc nhất, có thể giết chết cả mẹ lẫn con?”

” Maga?”

” Anh hiểu ý em mà, chỉ cần một mũi thôi, tất cả, sẽ được giải quyết sạch sẽ”

” Anh không thể làm được Maga à, như vậy là quá độc ác”

” Anh Ân, anh từ chối em? ”

” Anh không thể nuông chiều em như vậy được nữa Maga à, anh đã quá sai lầm khi quyết định giúp em ngay từ đầu.”

” Hồi bên Mĩ, em nhớ anh đã từng tỏ tình với em, phải không? Lúc đó anh chỉ là thằng mọt sách, lúc nào cũng bị David, thằng con đồ thích em đánh đập và sỉ nhục”

“Em...”

” Anh Ân, lúc đó em đã giúp anh, đứng ra bảo vệ anh, thay đổi anh. Nhờ đó, anh mới có được ngày hôm nay”

” Không, em đâu có giúp anh, lúc đó em đã tỏ ra rất khinh miệt anh”

” Chẳng phải nhờ đó mà anh đã quyết định thay đổi sao? Trở thành một con người hoàn thiện hơn?”

” ...”

” Anh Ân, chỉ lần này thôi, rồi em sẽ thuộc về anh, forever”

” Haha, giả dối, chứ không phải em sẽ đến với cậu ta sao?”

” Tất cả những gì em muốn làm chỉ là trả thù anh ta vì đã bỏ em thôi, chẳng lẽ anh không hiểu? Anh Ân, người mà em yêu thật sự, là anh”

” Em đừng có chơi xỏ tôi, em tưởng tôi ngu lắm à? Đã bao lần em lợi dụng tôi, lần này chắc gì những điều em nói là thật?”

” Anh phải tin em!”

Từng chiếc cúc áo trên người Maga dần dần được mở ra, thân hình tuyệt mỹ của cô chẳng bao lâu đã thiêu cháy tâm hồn anh, cô đã chọc đúng yếu điểm của anh, làm sao anh có thể từ chối?

Chiếc kim tiêm dần dần di chuyển xuống làn da trắng nõn, mũi kim nhọn đó đang chứa một thứ chất độc có thể giết chết cả hai mạng người cùng một lúc...

....

....

Chưa bao giờ Lâm cảm thấy hạnh phúc đến thế, tối qua anh phải ngồi ngoài ghế ngủ vì bác sĩ không cho vào phòng, sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô. Mấy ngày nay vì bà xã yêu mà anh căng thẳng đến mức ngủ một mạch đến sáng không biết trời trăng gì luôn. Lúc dậy phải lật đật chạy đi mua cháo rồi đem vào phòng cho người ta, mệt đứt cả hơi, mà cảm giác ngọt ngào lắm.

” Bà xã ơi, dậy ăn sáng đi nè, món cháo thịt băm mà bà xã thích nè”

” Ngủ gì mà ghé ghóm thế không biết, chảy hết cả ke ra rồi kia”

” Dậy ăn chứ để con đói rồi kia”

” Bà xã ơi”

” Vợ yêu ơi”

” Em yêu ơi?”

” Mi? Mi, Mi, bà xã...đừng làm anh sợ, dậy ăn cháo đi em”

Anh sờ tay chân cô, cổ nắn bóp, xoa xoa, mà người cô vẫn lạnh ngắt, trong cổ họng, như có cái gì nghẹn lại, nước mắt rơi, chưa bao giờ anh thấy mình sợ hãi đến thế.

” Mi, Mi, làm ơn...bác sĩ...bác sĩ!”

....

....

Nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông cô yêu đang sợ hãi đến không thốt thành lời.

Nhìn thấy ánh đèn phòng cấp cứu chớp tắt như sinh mạng của người phụ nữ mà cô ghét cay đắng đang nằm trong đó.

Maga cảm thấy lòng mình như có hàng ngàn đóa hoa đang đua nhau nở rộ, chưa bao giờ cô thấy cuộc đời mình đẹp đến thế. Để có được anh mà phải đánh đổi cả cuộc đời người con gái, cái giá tuy có hơi đắt nhưng cô sẵn sàng làm tất cả.

51. Chap 49: Tận Cùng Nỗi Đau

Lúc yêu cô, anh trách một ngày sao lại quá ngắn, lúc nào cũng cảm thấy không đủ, nhưng bây giờ, khi tính mạng cô đang ngàn cân treo sợi tóc, một ngày trôi qua dài như cả thế kỉ.

Đèn phòng cấp cứu tắt, trái tim anh chưa bao giờ đập mạnh như thế, anh chưa bao giờ cảm thấy mình hồi hộp đến vậy.

Bác sĩ lắc đầu, nói cái câu mà anh ghét cay ghét đắng, ông ta nói đã làm hết sức, ông ta xin lỗi. Anh đáp cho ông ta một phát, anh hỏi ông ta xin lỗi thì làm được gì, liệu người mà anh yêu có thể sống lại? Anh định cho ông ta vài cú nữa vì sự bất tài của mình, thì đã bị lũ bảo vệ mất dạy cản lại, chúng nói nếu anh còn gây rối nữa thì chúng sẽ lôi anh ra ngoài. Mẹ kiếp, chúng mày biết bố chúng mày là ai không hả? Là tổng giám đốc của tập đoàn T&T lớn nhất cái đất nước Việt Nam này đó, chúng mày muốn ăn cám hết rồi hay sao? Anh nói đến thế mà chúng còn vẫn còn dám dọa nạt đem anh vô trại tâm thần mới ghê chứ, vào thì vào, mày tưởng bố chúng mày sợ à?

Ngay cái lúc dầu sôi lửa bỏng đó, chiếc xe màu trắng đem theo người con gái mà anh yêu được đẩy ra. Anh không còn thời gian để cãi nhau với lũ bã đậu ấy nữa, vợ anh kia rồi mà, bà xã thân yêu của anh. Mặt mày bà xã không còn hồng hào như xưa nữa, nó trắng toát, không có một chút gì gọi là còn thấy sự sống trên gương mặt xinh đẹp ấy, một cảm giác lạnh lẽo bao trùm lấy Lâm, anh ôm cô, chặt lắm, cứ nuôi lấy hi vọng là những giọt nước mắt, cái ôm của anh sẽ truyền lại sinh khí cho cô, rồi cô sẽ lại tỉnh dậy và mỉm cười cười với anh, anh và cô sẽ cùng nhau xây nên một gia đình hạnh phúc ngập tràn tiếng cười. Anh mong rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng mà thôi.

” Con trai à, cô ấy đã đi rồi. Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là phải để cô ấy ra đi thật thanh thản, đừng cố níu kéo, làm như vậy sẽ khiến tâm hồn cô ấy bị tổn thương thêm mà thôi ”

Tiếng triu mến giả tạo của con mẹ y tá già làm anh tức điên, mẹ ấy dám đem anh trở về với thực tại, là vợ anh, bà xã anh, người anh yêu, không còn sống nữa, cô ấy đã đi xa lắm rồi, cô ấy tới một nơi mà anh không thể tới.

” Các người...câm ngay...câm miệng lại hết cho tôi. Không được nói bất cứ gì hết, các người bị điên à, cô ấy còn sống, tôi hôm qua chúng tôi con tâm sự với nhau cơ mà, cô ấy còn đòi tôi hôm nay dẫn đi công viên chơi nữa cơ mà. À, còn con tôi nữa, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng đập chân của nó đây này, không tin các người cứ nghe thử xem, rõ ràng là tôi còn nghe thấy cơ mà, tai của các người lảng hết rồi hay sao? Đi khám tai lại hết đi, à không, khám mắt nữa. Thôi, tốt nhất là khám tổng thể ấy, nhớ khám não kĩ kĩ vào, các người bị điên hết rồi, cô ấy...cô ấy còn sống mà. Phải không bà xã, em nói cho bọn họ biết đi, em còn sống mà phải không? Sáng nay em còn chưa ăn sáng nữa, chắc em với con đói bụng rồi phải không? Anh có mua cháo thịt băm đây...để coi, anh để đâu rồi ta? À, này anh đưa em vô phòng cấp cứu xong anh giục đầu mất tiêu luôn rồi, ha ha, anh lảng ghê cơ, để anh đi mua hộp khác cho bà xã nhe, em muốn ăn hành không bà xã, trả lời anh đi? Trả lời anh đi mà, em cũng bị lảng tai giống bọn họ hết luôn rồi hay sao? Em...Mi, tao nói, mau trả lời tao, trả lời tao mau lên hay tao tán mày vĩnh viễn bây giờ...Mi, làm ơn, anh xin em...”

” Con trai, ta hiểu mà”

” Mẹ nó, bà hiểu gì chứ? Chuyện vợ chồng tôi để vợ chồng tôi lo, có mắc mớ gì đến bà không hả? Sao bà nhiều chuyện quá vậy, chắc là cô ấy mệt quá nên mới ngủ mà không nghe tôi nói thôi, phải không bà xã?”

” Mau đẩy cô ấy đi” Bà y tá già quệt nước mắt, ra hiệu cho các y tá khác.

” Bà nói gì vậy? Đây, các người đẩy cô ấy đi đâu, đây là vợ tôi mà, ai cho phép các người hả? Là ai cho phép? Các người có tin tôi bỏ tù một gông các người không, mau dừng lại, tôi nói dừng lại mau lên”

” Cho cậu ấy một mũi thuốc an thần đi”

” Không, các người không được phép, các người giết vợ tôi xong bây giờ muốn giết tôi luôn hả? Không...”

....

....

” Anh Lâm, anh tỉnh rồi”

” Maga, em làm gì ở đây? Mi đâu, Mi đâu, cô ấy ở đâu rồi hả? Tại sao lại trói anh, Maga, em nghe anh nói, Mi chưa chết đâu, em mau giúp anh đi, cởi trói cho anh để anh đi cứu cô ấy, chứ không là họ giết cô ấy mất. Maga, mau lên”

” Anh Lâm” Maga đưa tay lên má, gạt đi giọt nước mắt đang lăn dài trên má anh ” Bạn ấy đi rồi anh à, bạn ấy đi thật rồi”

” Không, em nói gì vậy? Bộ em cũng điên nốt rồi hay sao? Tại sao, tại sao không ai ở đây chịu nghe tôi nói hết vậy hả? Cô ấy còn sống, Mi còn sống mà”

” Anh Lâm, em xin anh, đừng tự lừa dối mình nữa. Nghe em đi mà anh”

” Không...không, hức, không thể như vậy được mà...không”

Maga ôm chặt lấy người đàn ông mà cô yêu thương. Cái giờ phút này, cô đã chờ, đã chờ từ lâu lắm rồi.

” Còn em mà, em sẽ thay bạn ấy chăm sóc anh. Xin anh, đừng như vậy nữa, em đau lắm”

” Không mà, cô ấy còn sống mà...hức”

1 tháng sau, tại phòng của phó viện trưởng.

” Chúc mừng anh thăng chức anh Ân” Maga cầm bó hoa rực rỡ trên tay, hạnh phúc đưa nó cho ân nhân của mình.

” Cảm ơn em, em yêu”

Cô đặt một nụ hôn hờ hững lên má của vị bác sĩ đẹp trai.

” Không có gì, my love”

” Sao mà thăng quan tiến chức nhanh thế anh? Có tuyệt chiêu gì à?”

” Tuyệt chiêu gì đâu, nhờ ông bố già thôi, nịnh nọt vài lời là xong ngay ấy mà”

” Ái cha, bác sĩ của em thay đổi nhiều quá. Làm cách nào mà hay thế?”

” Thì nói là chuẩn bị dẫn vợ tương lai về nhà ra mắt chứ sao nữa” Ân bẹo má cô một cái, phía dưới, ngón tay của anh liên tục trêu ghẹo.

Maga có hơi khó chịu, nhưng mà cô vẫn mặc kệ.

” Chắc gì em đã đồng ý”

” Em đã hứa với anh rồi mà!” Ân hơi ngạc nhiên, ngay lập tức thu cánh tay lại, ngồi đối diện với cô.

” Biết là vậy, nhưng mà dạo này em hơi bận”

” Bận việc gì?”

” Công việc riêng thôi ấy mà”

” Anh nghe con y tá nói dạo này em hay sang khu D, bên đó có chuyện gì à?”

” Biết sao được, từ sau cái vụ ấy, anh Lâm cả tháng nay cứ tỉnh tỉnh mơ mơ, em làm sao mà nỡ bỏ”

” Anh tưởng thứ em muốn là trả thù hắn ta!”

” Ân à, dù sao anh Lâm cũng là anh trai của em”

” Mới tuần trước em còn nói với anh là em hận hẳn”

” Anh thôi đi có được không! Chuyện của em cứ để em tự giải quyết, anh đừng xen vào làm gì!”

” Chuyện của em? Haha, cô bé, đây không phải là chuyện nhỏ đâu, là hai mạng người, hai mạng người lận đó, đi tù như chơi”

” Em không nói, anh không nói, thì cũng chẳng ai biết hết!”

” Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa. Bố anh hẹn thứ năm tuần này đó, em lo mà chuẩn bị đi”

” Em đã nói rồi, em rất bận, để khi khác đi”

” Em bận, bận chăm lo cho thằng khác sao? Maga, vậy rốt cuộc đối với em tôi là gì? Là gì hả?”

” Ân à, anh hơi cao ngạo quá rồi đó, vậy chứ anh tưởng anh là gì?”

” Em...”

” Anh tưởng là tôi yêu anh thật lòng sao? Không ngờ, sau bao nhiêu năm, anh vẫn chỉ là thằng ngu. Vậy thì để tôi nói cho anh biết, đối với tôi, anh chỉ có giá trị để mà lợi dụng thôi, tôi cho anh cái mạng của tôi, nhiều đó là quá đủ rồi. Chúng ta, từ bây giờ, tốt hơn hết là không nên có bất cứ liên hệ gì với nhau nữa!”

” Haha, em giỏi lắm, em chơi tôi. Em tưởng tôi ngu mà để bị em đánh lừa nữa hay sao, đoạn ghi âm cuộc đối thoại của chúng ta tôi vẫn còn giữ trong điện thoại đây này. Chỉ cần tôi báo...”

” Sao? Một sách, anh định làm gì? Anh nghĩ anh báo cảnh sát là tôi sợ sao? Phải đó, tôi sợ đó, vậy còn anh, sự nghiệp của anh, chả lẽ anh không sợ? Đừng thách tôi, anh sống tôi sống, mà cho dù tôi có chết đi nữa, tôi cũng sẽ lờ anh theo cùng. Vì vậy, ngoan ngoãn câm mồm lại và thực hiện nhiệm vụ của mình đi bé yêu à. Vĩnh biệt!”

Cánh cửa phòng bị đóng sập một cách không thương tiếc. Cứ ngỡ, cứ ngỡ là anh sẽ có được cô, nhưng đến cuối cùng, con số 0 vẫn là con số 0 mà thôi.

” Maga, nếu tôi không có được hạnh phúc, thì em cũng đừng hòng có được. Thật may là tôi đã dự liệu trước, tôi quá hiểu em cơ mà. Em muốn chết, được thôi, tôi với em, chúng ta sẽ cùng chết!”

52. Chap 50: Sự Thật Phơi Bày.

Đã một tháng trôi qua, mà bóng hình cô vẫn ám ảnh tâm trí anh đến tận xương tận tủy, mỗi lần anh nhắm mắt, là mỗi lần anh lại nhìn thấy người anh yêu ra đi trong cô đơn, anh không điên, nhưng anh giả vờ điên để có thể sống trong niềm hi vọng le lói là cô vẫn còn ở đây, vẫn còn ở ngay bên cạnh anh.

” Anh Lâm, anh ra đây làm gì thế? Mau vào thôi anh, ngoài này gió to lắm”

Maga chạy tới, em ấy luôn luôn là thế, lúc nào cũng tận tụy chăm sóc cho anh, nhưng dù có cố gắng cách mấy, tình cảm mà anh dành cho em ấy, cũng vẫn không thể nào hơn được nữa.

” Maga, anh có chuyện muốn nói”

” Gì vậy anh?”

” Anh không có bị điên”

” Thì em đã bao giờ nói anh bị điên đâu nào”

” Anh không nói giỡn Maga à!”

” Anh Lâm, hôm nay anh nói ba lung tung gì thế? Mau vào đi thôi, chắc anh sốt rồi phải không?”

” Mi, cô ấy chết rồi”

” Anh...”

” Anh biết cô ấy chết rồi, Maga à!”

Maga ôm Lâm, òa khóc tức tưởi, vậy là anh Lâm của cô đã tỉnh thật rồi sao.

” Anh...hức...anh làm em lo lắng lắm”

” Anh xin lỗi”

” Hức...không sao đâu mà, anh trở lại bình thường là quá tốt rồi”

” Ừm. Ma chay của Mi, em...” Cổ họng Lâm bắt đầu nghẹn lại.

” Anh yên tâm, em lo chu toàn hết rồi. Đợi khi nào anh khỏe, em với anh cùng đi thăm mộ bạn ấy. Bạn ấy biết anh tỉnh dậy, chắc là bạn ấy sẽ vui lắm”

” Ừm”

” Anh, vậy anh đi về phòng nha, em đi mua cháo, chứ để người ta hết bán thì khổ”

” Thôi, hôm nay là ngày vui mà. Mua gì đó ngon ngon một chút. Cả tháng nay ăn cháo mãi, anh ngán lắm”

” Vậy anh muốn ăn cái gì?”

” Tùy em chọn”

” Gà rán nhe, pizza nữa. Hơi xa một chút nhưng mà em đi được.”

” Ừm”

Đợi đến khi bóng Maga khuất dần, Lâm mới lủi thủi đi đến bệnh vườn hoa ở cạnh bệnh viện. Vườn hoa ở đây tuy không đẹp với nhiều hoa bằng ở những nơi khác, nhưng không khí rất thoải mái. Vào giờ này, cũng ít người qua lại, một nơi rất lí tưởng để tận hưởng cái chết.

Lấy trong túi ra một cái dao lam được bọc giấy vàng, anh mở ra, nhẹ nhàng đưa nó lên cổ tay đang chi chít những gân xanh của mình. Anh khẽ cười, một nụ cười rất ấm áp.

” Bà xã à, xin lỗi đã để bà xã chờ lâu. Anh đến đoàn tụ với hai mẹ con đây”

....

....

Maga hí hửng xách sách bịch đồ ăn chạy vào phòng, anh Ca của cô đã tỉnh rồi, đây là thời điểm rất thích hợp để thể hiện tình cảm của cô với anh ấy. Chẳng bao lâu nữa, cô tin chắc, rồi cô với anh sẽ lại về chung một nhà mà thôi.

Cửa phòng vừa mở ra thì cô đã ngay lập tức bị một lực mạnh kéo vào, mùi hương này, chẳng phải là của anh sao. Cô chỉ mới đi được một chút, mà anh đã có tình cảm với cô rồi hay sao?

” Anh?”

Trái với mong đợi của Maga, sắc mặt Lâm tối đen hơn nữa bao giờ hết, anh quăng cô xuống giường bệnh, móc từ trong túi ra một chiếc bút có hình thù khá lạ. Chiếc bút này hình như cô đã từng thấy ở đâu đó rồi thì phải, hình như là nó ở chỗ của anh Ân? Mặt mày anh Lâm lại bặm trợn như vậy, không phải là hấn ta đã nói gì đó rồi chứ?

Một giọng nói từ trong chiếc bút phát ra, là giọng đàn ông, sau đó lại đến giọng của một người phụ nữ. Hai giọng nói ấy, thật sự rất quen...

” Sao hả?”

” Anh Lâm, anh phải nghe em giải thích”

” Con khốn” Lâm tóm lấy cổ áo của Maga, ở anh tỏa ra một luồng khí cực kì đáng sợ ” Không uống công tao đã chăm sóc, yêu thương, lo lắng cho mày, bây giờ đó là cách mà mày đền ơn tao sao? Giết người con gái mà tao yêu thương nhất, chỉ vì thứ tình cảm ngu muội mà mày dành cho tao”

” Anh Lâm, làm ơn...Ặc...nghe em giải thích”

” Mày định giải thích cái gì, định giải thích cái gì hả? Giải thích rằng mày yêu tao nên mới làm vậy sao? Haha, tao không cần. Mày biết gì không, tao rất muốn giết mày, nhưng động vào người mày làm tao cảm thấy rất kinh tởm, loại rắn độc như mày, tốt nhất là nên được trừ khử để thế gian này có thể sạch sẽ hơn”

Từ trong góc tối, có hai người đàn ông xăm trổ đầy mình đi ra.

” Nó thuộc về tụi mày, muốn làm gì nó thì làm, nhưng nhớ xong là phải dọn dẹp cho sạch sẽ, thật sạch sẽ, hiểu không hả?”

” Dạ vâng”

” Anh Lâm, đừng, em xin anh, đừng mà, thà anh cứ giết em, đừng đối xử với em như vậy, em biết là em sai, em sai rồi mà!”

” Sai sao? Mày biết mày sai mà vẫn còn diễn rất đạt trước mặt tao, theo tao nghĩ là mày chẳng biết gì đâu. Đây, lá thư này, coi như là ân huệ cuối cùng tao dành cho mày”

” Không, em không cần ân huệ gì hết. Anh khổn nạn lắm anh biết không? Tại sao vậy hả? Tại sao không phải là em mà là con nhỏ đó chứ, nó có gì, có gì mà em không có? Tại sao người anh chọn không bao giờ là em?”

” Cái thứ như mày, không bao giờ có thể đem ra mà so sánh với cô ấy!”

” Đừng anh Lâm, đừng bỏ em mà, em xin anh”

” Đại ca đi rồi, mày còn kêu gào gì nữa, muốn đọc bức thư không? Hay là để tụi này chơi luôn”

Maga ngay lập tức cầm bức thư lên, cô không thể, không thể để cho hai tên cẩu thú này động vào thân thể của cô được.

Nét chữ này, chẳng phải là của hắn sao? Tên phản bội đã làm cho cô có kết cục như ngày hôm nay.

” Maga, khi em đọc bức thư này, có lẽ là em hận anh lắm. Anh xin lỗi, nhưng anh không thể tiếp tục mắc sai lầm được nữa. Anh phải dạy cho em một bài học Maga à, một bài học thật sự khi không biết giữ đúng lời hứa của mình. Anh mong Lâm sẽ nhẹ tay cho em, nếu cậu ta thật sự có tình cảm với em, như em đã có tình cảm với cậu ta, anh tin là cậu ta sẽ không dám làm gì em đâu, nhưng trái lại, thì anh không dám chắc rằng chuyện gì sẽ xảy ra. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh và em, đó là đã động đến người phụ nữ mà cậu ta yêu thương. Anh đã ngu ngốc nghe theo lời em, và bây giờ anh phải trả giá cho tội lỗi của mình, những ngày tháng ở trong tù, có lẽ sẽ giúp anh nhận ra được một điều gì đó. Nhưng có một điều anh có thể chắc chắn là: anh yêu em, và đó là sự thật”

Cầm bức thư mà tay Maga run run, đây mà gọi là tình yêu sao. Trước giờ, liệu cô có thật sự hiểu rõ được thứ tình cảm thiêng liêng này.

” Xong chưa cô em, tụi anh đói lắm rồi đây này”

” Ê mày, nó bị gì rồi hay sao ấy?”

” Nó bị gì kệ mẹ nó, động đến đại ca với chị Mi là tiêu chắc rồi. Không mình thì cũng là người khác thôi, cứ theo lệnh mà xử”

” Ừ ”

” Không, ai đó cứu tôi với, không...”

53. Chap 51: Gặp Lại

Tại vườn hoa.

” Dừng lại, mau dừng lại. Anh Lâm, anh làm cái gì thế hả?”

” Bác sĩ Ân?”

” Cái này là dao lam mà, anh định...anh định tự tử sao?”

” Người ta chỉ tự tử khi gặp chuyện buồn thôi. Còn tôi thì đang rất vui mà”

” Vợ anh chết, đó là chuyện vui?”

” Làm sao anh biết được?”

” Là Maga, cô ấy nói cho tôi biết”

” À, em ấy là một người rất tốt”

” Anh Lâm, tôi có chuyện muốn nói với anh!”

” Chuyện gì vậy?”

” Tôi...tôi chính là người đã giết chết vợ anh”

” Haha, bác sĩ Ân, anh đùa kiểu gì kì vậy”

” Tôi không đùa, đây là cây bút thu âm, anh cứ nghe rồi khắc sẽ rõ. Còn đây là bức thư tôi gửi cho Maga, nhờ anh chuyển cho cô ấy dùm. Tôi rất xin lỗi, tôi không mong được anh tha thứ, nhưng mà, chỉ mong anh nhẹ tay với cô ấy. Tôi...tôi sẽ tự trừng phạt mình...vì thế, tôi...đó...đó là một loại chất cực kì độc, không thể có thuốc giải, nhưng, tôi mong là, những gì trên tờ giấy này có thể giúp cho anh một phần nào. Tạm biệt!”

....

....

Cái địa chỉ mà bác sĩ Ân ghi trên tờ giấy là một nơi cực kì quen thuộc.

Bắt chuyến xe sớm nhất về Sài Gòn, lòng của Lâm chưa bao giờ hoang mang đến thế. Một cảm giác mãnh liệt đang trào dâng trong anh, Mi của anh đang ở nơi đó, Mi của anh còn sống, nhất định là vậy.

Dừng chân trước cổng ngôi nhà thân yêu, đã lâu rồi anh vẫn chưa về đây thì phải, kể từ lúc anh tức tốc chạy xe lên Đà Lạt để gặp cô trong đêm tối đó.

Tay run run đẩy, cánh cửa không khóa. Anh bước dọc con đường đất hướng thẳng vào nhà, một mùi thơm của thức ăn sộc thẳng vào mũi. Bên trong nhà có tiếng cười nói của một cơ sở người, hình như, đều là người anh quen cả.

” Mi à, vào nghỉ đi con, để mẹ làm cho”

” Thôi mà mẹ, để con làm được rồi, người ta nói phải vận động thì mới dễ đẻ được đấy ạ”

” Ôi dào, nói là nói vậy thôi, chứ tốt nhất là vẫn nên nghỉ ngơi con ạ”

” Chú Năm này, con làm được mà, chú cứ bênh mẹ mãi thôi”

” Ở cái con bé này, bây giờ mi ghen tị với mẹ mi luôn đó hả?”

” Con đâu có ghen tị gì đâu mà, chỉ thấy dạo này chú Năm lo cho mẹ con quá thôi, hehe”

” Cha nhà mi!”

Mi còn sống, cô ấy còn sống, và vẫn còn đang rất khỏe mạnh nữa. Những giọt nước mắt trào dâng nơi hốc mắt, anh muốn, rất muốn chạy tới và ôm lấy cô, nhưng anh lại không thể, đằng sau cảm giác hạnh phúc, là một cái gì đó rất khó chịu, tức tưởi, phải rồi, họ đã lừa dối anh, làm sao họ có thể làm thế? Họ không nghĩ rằng anh sẽ không cảm thấy tổn thương như thế nào sao? Tại sao? Tại sao?

” Lê Ngọc Huyền Mi!”

Là ai? Là ai đã gọi tên cô? Giọng này rất quen, chẳng lẽ...

” Anh Ca?”

” Mi, đó...có phải là...”

” Mẹ, anh Ca, là anh ấy, mẹ, là anh ấy đó”

Cô chạy tới ôm chầm lấy anh, đã bao lâu rồi chưa cảm nhận mùi hương này, thật sự...rất nhớ

” Anh Ca, em nhớ anh lắm”

” ... ”

” Em xin lỗi, em xin lỗi, mong anh hãy tha thứ cho em. ”

” Cô...tại sao?”

” Là tại em, tại em hết. Hôm bác sĩ Ân và Maga nói chuyện, mẹ em đã đứng ngoài phòng và nghe thấy tất cả. Lúc đấy mẹ rất giận, nhưng mẹ đã quyết định về hỏi ý kiến em. Em...em thực sự rất sốc, em không ngờ...không ngờ là bạn ấy lại làm như vậy, lúc đó em rất rối, em không biết phải làm gì hết. Em cũng không dám nói với anh, em sợ anh sẽ làm gì bạn ấy, em rất sợ. Nên sau đó, mẹ và em đã đợi đúng thời điểm bác sĩ Ân ra tay mà bắt tại trận, mẹ lúc đó muốn kiện bác sĩ Ân ra tòa. Nhưng bác sĩ lại van xin cho anh ấy cơ hội chuộc lại lỗi lầm, cho anh ấy được thức tỉnh Maga, nên em với mẹ đã đồng ý với kế hoạch của bác sĩ là em giả vờ chết và về đây sống.”

” Tôi...tôi không là gì đối với cô hết đúng không? Tại sao cô lại làm vậy? Tại sao hả, cô muốn tôi điên lên vì cô cô mới chịu sao? Là cô lo nghĩ cho người ngoài mà để chồng cô phải như thằng chết dở suốt một tháng trời sao?”

” Anh...em xin anh, là em muốn Maga thay đổi, em muốn bạn ấy nhận ra sai lầm của bạn ấy, em...”

” Cô thôi đi...tôi thật sai lầm mà, sai lầm khi tin tưởng cô. Tôi đúng là thằng ngu, bị người khác dắt mũi mà không biết. Tôi cứ tưởng là mình quan trọng lắm chứ, không ngờ...đúng là tôi đã tưởng bở rồi. Cô vì con nhỏ đó mà lừa dối tôi, để tôi nói cho cô biết, sau khi cô chết, cô ta thật sự rất vui đấy, cô ta không thấy luyến tiếc gì đâu. Chỉ có tôi, có mỗi mình tôi là thương xót cho cô thôi, chỉ có thằng đàn này thôi, cô hiểu không?”

Từng lời, từng lời nói của anh như lưỡi dao cứa vào tim gan, cô đã sai thật rồi sao? Khi lừa dối người đàn ông mà cô yêu thương nhất chỉ để thức tỉnh người bạn mà cô không hề hiểu rõ, không hề biết cô ấy là người như thế nào.

” Anh...em xin lỗi, anh...”

” Cô câm miệng lại đi, cô không có quyền nói ở đây, tôi mệt mỏi lắm rồi Mi ạ. Chúng ta...kết thúc đi”

Ngay khi lời nói của anh thốt ra, ngay khi bóng lưng của anh dần xa khỏi tầm mắt cô, cô thấy mình như bị trút hết toàn bộ sự sống, xung đột quanh chỉ còn lại một màu đen.

....

....

” Mi, anh xin em mà, mở mắt ra đi, là lỗi của anh, anh đã không hiểu cho em. Anh không thể mất em lần nữa đâu, làm ơn đi mà, đừng bỏ anh mà...”

Ánh mắt cô khẽ mở, người anh như trút được tảng đá nặng, mọi giận dữ trước kia đều tan biến hết, bây giờ chỉ còn lại yêu thương nhưng nhớ, những tháng ngày qua thật sự quá khó khăn, bây giờ anh chỉ muốn bắt đầu lại, cùng cô xây dựng nên một cuộc sống tốt đẹp hơn mà thôi.

” Anh Ca, em xin lỗi”

” Không, Mi Mi, là anh có lỗi, em là một cô gái tốt, anh đã không nghĩ cho em. Là anh ích kỉ”

” Không, là em sai trước, em đã lừa dối anh ”

” Không, tất cả chúng ta đều sai. Tất cả là tại vì chúng ta đã không tin tưởng nhau”

” Đúng vậy, em và anh, chúng ta là một cặp bố mẹ tồi tệ”

Bất giác tay cô sờ xuống bụng, đây rồi, cái bụng phệ to tướng vẫn ở đây. Cô lấy tay anh đặt lên bụng mình.

” Chúng ta hãy hứa với con đi, là chúng ta sẽ không bao giờ để cho con lo lắng nữa”

” Con à, ba hứa, ba hứa sẽ không bao giờ làm mẹ con buồn, làm con lo lắng nữa đâu”

” Con à, mẹ cũng xin hứa, sẽ luôn ở bên và yêu thương bố con con, mẹ sẽ không bao giờ hành động ngu ngốc như vậy nữa”

Căn phòng hôm ấy, chỉ ngập tràn toàn là màu hồng.

54. Chap 52: Hết

1 năm sau.

Xin chào bà con cô bác, chắc mọi người tò mò lắm phải không. Để tớ kể chuyện của vợ chồng tớ cho mà nghe nhé. Nghe xong cảm cười ấy.

Khoảng 4 tháng trước tớ vừa hạ sinh một bé trai, bé nhìn cứng lắm, giống ba như đúc luôn. Mà ngặt nỗi tính tình bé thì chẳng giống ai trong nhà cả. Bé thuộc kiểu soái ca lạnh lùng, ít nói lắm, lúc nào cũng mân mê quyển sách dù chẳng biết đọc chữ nào. Có lúc anh nhà tớ còn tưởng bé bị tự kỉ bẩm sinh, đòi đem đi khám bác sĩ nữa cơ. Nhưng cũng may là bé không sao, bác sĩ nói bé chắc thuộc dạng người nội tâm gì đấy nên không phải lo. À quên, nhà tớ đặt tên bé là Nguyễn Vĩ Tùng Minh, nói là nhà đặt vậy thôi, chứ thật ra là tớ tự đặt cho bé đấy, tại anh xã không ưa bé cho lắm, bé suốt ngày cứ bám mẹ mà khinh anh. Có hôm bé đang bú sữa ngon lành, tự nhiên anh xã từ đâu chạy vô “ném” bé ra nôi, rồi giành chỗ với bé luôn, hại tớ bối rối hết sức à.

Nhà có mình bé mà bé không thém oe oe tiếng nào cho vui cửa vui nhà, nên tớ với anh xã lại hợp tác làm thêm một bé nữa. Lần này có kinh nghiệm hơn, nên để không đau nhiều như lần trước, nhưng vẫn hại anh xã khóc suốt suốt thấy thương luôn.

Lại một con vịt đẻ nữa, chỉ có điều con vịt đẻ này quậy cực kì, còn lạnh máu đẽ, suốt ngày lừa anh nó hết chuyện này đến chuyện khác, còn thẳng anh nữa, nhìn thông minh nạnh nùng vậy thôi mà cũng ngây thơ thấy ghớm luôn, không biết lấy gen từ ai nữa hà!

Gia đình bốn người “đầm ắm hạnh phúc” lắm ghen, không ngày nào là không nghe tiếng cãi lộn, nhất là tiếng của ba con vịt đẻ. Chả là con vịt đẻ thứ hai rủ rê con vịt đẻ thứ nhất đi vào nghịch tài liệu của con vịt đẻ thứ ba. Thế là hai con vịt con bị con vịt bố đét mông không thương tiếc. Con vịt mẹ sốt con lắm chứ, nhưng mà bị con vịt ba lườm muốn lòi mắt nên không dám ho he tiếng nào.

À, tên của bé vịt thứ hai nhà tớ là Nguyễn Vĩ Tùng Bảo, cũng tự tớ nghĩ ra đó nhe.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai năm sau gia đình tớ chào đón thêm một thành viên mới nữa, đó là bé vịt cái đấy, là vịt cái đấy nha, có chim chóc hẳn hoi ấy. Không phải là ột hay gậy gì đâu. Vì là con gái cưng duy nhất nên anh xã nhà tớ thương con kinh khủng khiếp luôn. Nhiều lúc thấy mình như người thừa vậy í. Lần này tớ không có cơ hội đặt tên cho bé vì bị anh xã dành mất rồi, mà anh xã đặt tên bé ý nghĩa lắm nha, anh lấy tên của mẹ tớ và mẹ anh đặt cho bé. Vì vậy bé có cái tên rất lạ: Nguyễn Ngọc Linh Thu.

Bé Thu ấy, có hai cái lúm đồng điệu dễ thương cực kì, mỗi lần bé cười phải nói là tớ nhìn còn thấy ngẩn ngẩn ngơ ngơ nữa là. Nhưng tiếc cái bé bị lây bệnh anh hai, rất ít cười, đã vậy bé còn học được cái tính láo cá của anh ba, nên anh xã bảo bé thuộc dạng quậy ngầm. Mai sau làm ăn hay giao tiếp đều rất dễ, vì bé là kiểu người có thể thích nghi với mọi thứ. Nói là nói vậy thôi, chứ tớ lo cho bé lắm, có mỗi bé là con gái mà nì.

Về chuyện của vợ chồng tớ á hả? Bình thường thôi mà, anh xã tớ thì khỏi phải nói rồi, giỏi miến bàn. Mỗi tháng đem về những mấy trăm triệu, có lúc kí được cái hợp đồng lớn còn lên tới cả tỉ bạc cơ.

Mẹ nói tớ may phước lắm mới lấy được anh, nhưng tớ thì chẳng thấy may gì cả, tối nào cũng bị xơi tới xơi lui, đã thì đã thật đấy nhưng là cả người ra. Được mấy ngày tớ bực quá, đình công luôn, anh buồn lắm chứ,

nhưng hiểu vợ, nên anh cũng đành ngậm ngùi không đụng gì tới một tuần. Nhưng qua tuần sau, đầu lại vào đó thôi, hic hic.

Tớ học xong thì ngoan ngoãn ở nhà nội trợ thôi, tại anh bảo ra ngoài với cái đầu óc của tớ thì ai mà nhận cho được. Anh nói mạnh mẽ vậy chứ thật ra anh thương tớ lắm nhé, anh biết tớ thích vẽ, tại lúc mang bầu chẳng hiểu sao tớ cứ ngồi vẽ vắn vơ, nên anh mua cho tớ cái bản vẽ, đồ nghề hẳn hoi. Anh còn đăng kí cho tớ học một lớp vẽ nữa, nhưng tớ học được ngày một ngày hai, chẳng hiểu mấy cái thuật ngữ ba xi bô la ông thầy nói là gì nên nghỉ luôn. Từ đó tớ ở nhà vẽ tranh tự do.

Hôm đó, sau khi cùng anh xả lao động miệt mài tới mệt quá nên ngủ luôn. Chẳng hiểu sao nửa đêm tự nhiên ngồi dậy cảm cọ pha màu rồi vẽ cảnh anh xả khổ thân. Qua ngày hôm sau không thấy bức tranh đâu, tớ nghĩ chắc bay mất rồi nên cũng không để ý nhiều. Ai ngờ qua được một tuần có một ông đeo kính đen tới đem theo bức tranh của tớ mới ghê chứ, ông ấy muốn mua bức tranh với giá những 10 triệu, lời quá lời còn gì, nhưng bán tranh nu - de của anh, thấy tội lỗi sao sao í. Hỏi ra thì mới biết bé Thu nhà tớ đem tranh vào trường khoe mấy bạn, xong bị cô giáo tịch thu vì tội đầu độc những tâm hồn ngây thơ trong sáng, cô giáo đem tranh ấy định quăng vào thùng rác thì được ông chú này nhặt được.

Ông ấy là một trong những họa sĩ vẽ tranh rất có tiếng trong nước. Bức tranh của tớ được ông ta miêu tả là rất tự nhiên, chân thật và có hồn. Đó là lí do mà ông ta để ý đến nó.

Tớ phải nói, nghệ thuật bây giờ kì lạ ghê cơ. Vài nét vẽ ngoằn ngoèo vậy mà bán được cả chục triệu. Lúc đầu tớ không muốn bán đâu, định để về hỏi ý kiến anh đã. Nhưng ông ta kì kèo một hồi, hứa nhất định sẽ không để lộ danh tính với lại tăng giá lên đến 20 chục triệu, thế là tớ ồ ồ kè luôn.

Khoảng hai tuần sau, tớ có mua một quyển tạp chí về đọc thì mới phát hiện ra tranh mình vẽ được làm ảnh bìa quyển tạp chí, thật là xúc động quá đi mất, nên tớ mua cả lô về cất luôn. Anh lúc đầu có thắc mắc, nhưng tớ nói tại tớ thích tranh trên ấy quá, nên mua nhiều nhiều về để giành, hư quyển này còn có quyển khác. Sau đó anh cũng không ý kiến gì nữa, truyện đó cứ thế trôi qua.

Năm bé Thu nhà tớ học lớp lá, có một hôm bé về nhà khóc lóc um sùm. Tớ hỏi chất vấn mãi mà bé nhất định không nói, thế là đành phải nhờ đến bố lũ nhỏ.

"Sao vậy con? Có chuyện gì nói ba nghe nào?"

"Hức...hức"

"Đừng có khóc nữa, hay thằng đó nó bắt nạt con, nó bắt nạt bé Thu đúng không? Vậy để mai ba vào trị tội nó"

"Không..."

"Vậy có chuyện gì? Con không nói thì làm sao ba biết được"

"Bạn ấy...huhu"

"Nó làm gì hả?"

"Bạn ấy...hun con"

Trời ơi, phải nói là anh nhà tớ giận lôi đình. Qua ngày hôm sau đến tận nhà cậu bé đó nói chuyện luôn. Nói qua nói lại suốt một ngày, tra tra hỏi hỏi mãi mới lôi ra được một cơ sở sự thật hơi bị sốc à nha.

Bé Thu nhà tớ trong lớp thuộc dạng đầu gấu. Bắt nạt hết đứa này đến đứa khác. Còn cậu bé đó thì là dạng supermen, chuyên đi bảo vệ mọi người. Một hôm trong lúc bé Thu đang giành búp bê với một bạn nữ khác thì cậu bé ấy xông trận.

"Cậu mau đưa con búp bê đây"

"Huhu, nhưng đây là búp bê của tớ mà"

"Chứ có ai nói là búp bê của tớ đâu, còn cái nữa hả? Mau đưa đây"

"LINH THU, cậu lại bắt nạt bạn khác nữa phải không?"

” Ừ đó, thì sao? Liên quan gì đến cậu không hả cái đồ béo chảy mỡ”

” Cậu...”

” Cậu cậu cậu cậu, nhè nhè suốt ngày, mau đi ra chỗ khác chơi đi”

” Cậu đừng bắt nạt bạn Uyên nữa rồi tớ đi”

” Không thích, sao cậu nhiều chuyện quá vậy. Tớ không thích nói nhiều đâu nha. Á à...hay là cậu thích Uyên, cậu thích Uyên có phải không? Ờ, thằng mập thích Uyên nè mấy bạn ơi”

” Cậu thôi ngay đi Linh Thu, có tin tớ méc cô không hả?”

” Ừ méc thì méc đi, cái đồ mê gái, mập Quân thích Uyên kìa”

Cậu bé ấy bức quá vì cái miệng như cái loa của con gái tớ, nên hôn lên má con bé một cái để nó im miệng như máy phin Kờ ri à í. Mà ai ngờ nó còn rổng to hơn.

” Á...sao cậu dám hôn tớ”

” Tớ...tớ...”

” Ai cho phép cậu hả? Cậu có tin tớ méc ba tớ phá nhà cậu không?”

” Đừng...đừng mà”

” Mẹ tớ nói nếu mình hôn ai thì phải lấy người đó làm chồng, tớ không muốn lấy cậu đâu, huhuhu, mẹ Mi ơi, ba Lâm ơi...cứu con”

” Cậu đừng có khóc nữa mà, tớ không có lấy cậu đâu”

” Huhuhu”

....

....

Anh xã tớ nghe xong chuyện thì mặt mày đờ đẫn ra luôn. Về đến nhà đi một mạch lên phòng rồi ngồi trên đó tới tận tối, tớ gõ cửa hỏi han mãi mà cũng không chịu trả lời. Đến tận tối mịt mới mò mẫm ra.

” Anh, anh có làm sao không? Sao em gọi mà không trả lời gì hết vậy”

“ ... ”

” Anh bị bệnh hả? Có cần em đi mua thuốc không? Để em chạy ra hiệu thuốc tây nhé, cũng gần đây thôi. Chờ em một chút nhé”

” Không...”

” Vợ ơi, cho chồng xin lỗi”

” Anh sao lại xin lỗi? Có chuyện gì rồi phải không? Chuyện bé Thu em la con rồi, anh đừng buồn nữa mà”

” Chồng, là tại chồng hết.”

” Anh ơi đừng mà...đừng làm em sợ mà, có chuyện gì thì anh cứ nói đi, đừng có như vậy nữa”

” Lúc còn nhỏ, chồng toàn lừa hôn vợ hết lần này đến lần khác, chắc là vợ khó chịu lắm”

” Em...”

” Nay con bé Thu bị vậy, cũng quả báo

từ chồng mà ra hết. Tại chồng làm khổ mẹ con vợ”

” Em...em không sao mà, chuyện đó cũng lâu rồi. Anh đừng bận tâm nữa”

” Không đâu, tại sao lúc đó chồng lại không nghĩ coi vợ sẽ cảm thấy như thế nào chứ? Là chồng khôn nạn, lỗi tại chồng. Con bé Thu nó khó chịu như vậy, chắc vợ khi đó cũng không khá khẩm gì hơn đâu đúng không?”

” Đâu có đâu, em rất thích mà, em thật sự rất thích”

” Thật...thật sao?”

” Đúng vậy, lúc đó em còn muốn anh hôn nhiều hơn nữa cơ, mà anh hôn có một cái, làm em buồn chết”

” Vợ không nói dối chứ?”

” Không, em nói thật, em xin thề”

” Nghĩ lại, mình yêu nhau đã lâu rồi, con cũng đã ba đứa, mà chồng chưa làm được gì cho vợ cả”

” Anh sao lại nói thế? Anh yêu em, em thật sự rất biết ơn”

” Vợ có muốn tiếp tục mỗi sáng được thấy chồng? Có muốn được ăn sáng cùng với chồng không?”

” Anh nói gì lạ thế? Tất nhiên là em muốn rồi”

” Vậy vợ có muốn được chồng ôm? Có muốn cùng chồng chăm sóc ba đứa con của chúng ta?”

” Tất nhiên.”

” Vậy thì không còn cách nào khác rồi, chúng ta đành về chung một nhà thôi”

Thời điểm ngón tay áp út của tớ được anh cầm lên và lồng vào đó một chiếc nhẫn màu vàng khắc hình một con bướm nhỏ. Lòng tớ như tan chảy, từng tế bào trên cơ thể chưa bao giờ ấm đến như thế.

” Lê Ngọc Huyền Mi, em có đồng ý lấy anh làm chồng không? Có muốn cùng anh đi hết quãng đời còn lại, dù ốm đau hay nghèo đói, dù bệnh tật hay...”

Lời anh chưa dứt, tớ đã như một con điên, gật đầu cuồng nhiệt, nước mắt nước mũi văng tứ lung tung.

” Em đồng ý, em đồng ý!”

....

....

1 tháng sau đó, tớ khoác trên mình bộ váy màu trắng đẹp tuyệt trần, còn anh là bộ vest đen lịch lãm. Tớ được chú Năm và mẹ dắt đi đến lễ đường. Khoảnh khắc nhìn mọi người mỉm cười hạnh phúc, khoảnh khắc đến bên và nói lời hẹn ước trọn đời với người đàn ông mà tớ yêu thương. Đó chính là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời tớ.

HẾT.

(14/03/2016)

Love - Pipinat -

Thanks for your support!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goi-cao-la-anh-yeu>